

ลึกลับแห่งความฉลาด

ลึกลับแห่งความฉลาด

(๑) คำสยามว่าฉลาดนี้

สืบจากบาลีไซ

ฉฬายตนะไทย

หกป่องรู้เห็นแล้

(๒) ยาวนานมาจวบเข้า

หกป่องรู้สารพัน

ฉฬายตนะผัน

ว่าจะฉลาดควบกล้ำ

(๓) รู้ใหม่ว่าฉลาดนั้น

แยกแบ่งสองนัยมี

หนึ่งคือฝ่ายโลกีย์

เรียกว่าเจโลกิ๋ว

(๔) จรรโลงโลกอยู่ได้

หลอกสุขว่าวิเศษ

สุขนั้นอลิกะเปรต

ฉลาดเยียมรู้ยอดแม่

(๕) ประนอมเจอะให้

อยู่ชั่วนาตาปี

ส่วนมนุษย์ที่มีศรั

จักจิตสูงฉลาดล้ำ

(๖) อันชื่อว่าฉลาดแท้

ซึ่งต่างจากเจกา

ปัญญาที่ฉลาดพา

ฉลาดลดกิเลสหิว(ชั่ว)

มีนัย

ชนบแท้

ทอดถ้าย มาหา

ที่รู้สังขาร

ปัจจุบัน

ฉลาดล้ำ

ตามปาก

คำขึ้นเป็นไทย

บาลี

ต่างชั่ว

ก็ฉลาด

เกลือกด้วยกิเลสโง

ด้วยกิเลส

เท็จแท้

ตัวเก่ง

แต่ฟ้ายังยอม

โลกมี

คู่หล้า

อริยสัจ

แกร่งแกร่งกว่าสามัญ

ปัญญา

สุดชั่ว

ไปสู่ นิพพานแล

จึงฉื่อ(ชื่อ)ปัญญา.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๙ ก.พ. ๒๕๕๕

สิ่งที่จะแห่งความฉลาด

มนุษย์นับเป็นสัตว์โลกชนิดเดียวที่ทราบได้เลวร้ายที่สุด มากที่สุดกว่าสัตว์โลกชนิดใด ๆ ในขณะที่ความดีงามก็มนุษย์อีกนั่นแหละที่ทำได้มาก ได้สูงที่สุดจนเป็นพระพุทธรเจ้าได้ มนุษย์ฉลาดที่จะเรียนรู้ความจริง เข้าถึงความจริงที่จะช่วยตนและคนอื่นให้พ้นทุกข์ได้ และมนุษย์อีกนั่นแหละฉลาดที่จะสร้างภาพลวงตนและคนอื่นให้ทุกข์ทั้งปวงทั้งชาติ มนุษย์ฉลาดที่จะสนองกิเลสตัณหาให้สมโลภ - สมโกรธ - สมหลง ได้ยิ่งกว่าสัตว์ใด ๆ และมนุษย์นี้เท่านั้นฉลาดที่จะลด ละ เลิกกิเลสตัณหาเป็นพระอารีย์เจ้าที่เจริญมาน ญาณและปัญญา “**มาน**” คือการเพ่งเพากิเลสในตนให้ลดได้ - “**ญาณ**” คือการอ่านสภาวะจิตที่ลดละกิเลสลงได้ ส่วน “**ปัญญา**” คือการได้รู้ความจริงตามความเป็นจริง เช่น รู้ว่าบุญหรือเป็นสารพิษ ไม่ทำชีวิตให้สุขได้ แต่คนก็ฉลาดที่จะเจริญ “**ชั่ว**” (เพิ่มกิเลส) มากกว่าฉลาดที่จะเจริญ “**มาน**” (เพากิเลส) ฉลาดที่จะเจริญ “**ยาน**” (โตงเตง) มากกว่าเจริญ “**ญาณ**” (อ่านสภาวะจิตที่ได้ลดละกิเลส) และคนก็เลือกที่จะเจริญ “**ฉลาด**” (เฉโก-สนองกิเลส) มากกว่าเจริญ “**ปัญญา**” (พาลตกิเลส) จึงมีทั้ง**นักการเมืองและนักการศาสนาประชานิยม** ที่เอาความรวย-สวรรค์-เสพย์ติดจิตสงบมาล่อคนที่อยากรวย อยากได้ จึงกลายเป็น**เหยื่อพวกฉลาด (เฉโก)** ที่มาล่อลวงให้ลุ่มหลงอย่างน่าสงสาร ส่วน**คนที่มีปัญญาย่อมไม่หลอกหรือหวังจะได้อะไรจากใครนอกจากช่วยกันนำพาให้เข้าถึงความจริง** โอนัสโตนยีนยันว่า **“สิ่งที่มีค่าอย่างจริงแท้คือปัญญาญาณ - The only real valuable thing is intuition”**

ซึ่งปัญญาญาณนี้ไม่ได้มาจากความรู้ ไม่ได้มาจากการท่องจำในสิ่งที่คนอื่นเขาเขียนไว้ สอนไว้ แต่มาจากการปฏิบัติ และการหยั่งรู้ เช่น ในวันที่เขากลายเป็นนักมั่งสวัริติ เขาได้เขียนไว้ในไดอารี่ว่า **“ตกลงผมก็มีชีวิตอยู่โดยปราศจากไขมัน ปราศจากเนื้อสัตว์ ปราศจากปลา แต่ผมรู้สึกดีทีเดียวในลักษณะนี้ ผมรู้สึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเป็นผู้ที่กินเนื้อสัตว์”** นอกจากนี้โอนัสโตนยีนยันยังได้ค้นพบว่า **“หน้าที่ของเราคือทำให้ขอบเขตความเมตตาของเราเปิดกว้างขึ้น ที่จะรวมเอาสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย และธรรมชาติทั้งหมดในความงามของมัน”**

ไม่น่าเชื่อว่าประเทศไทยซึ่งเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก เต็มไปด้วยนักการศาสนาและนักปราชญ์ ต่างพากันอ้างเหตุผลมากมายที่จะกินเนื้อสัตว์ให้ได้ ซึ่งเป็นไปตามที่พระพุทธรเจ้าได้คาดการณ์ไว้แล้วว่า “ในอนาคตกาล สงฆ์สาวกของเราจะเกิดมีคนบางคน ประกอบตนคลุกเคล้าอยู่ในความเพลิดเพลิน เขาจะมีจิตที่เต็มไปด้วยความปรารถนาลามก บัญญัติข้อปฏิบัติที่ผิดแบบแผนขึ้นใหม่ **เขาเหล่านั้นเป็นผู้อยากเสพเพราะติตรส** และจะเรียบเรียงพระคัมภีร์ให้มีข้อความเท็จ อันจะเป็นเครื่องยืนยัน และโต้แย้งอย่างพอเพียงสำหรับการกินเนื้อสัตว์กัน เขาจะบัญญัติสิ่งที่ตถาคตมิได้บัญญัติไว้ **เขาจะกล่าวข้อความที่ส่งเสริมการกินเนื้อสัตว์ เขาจะกล่าวว่าเราตถาคตได้บัญญัติไว้ในเรื่องนี้...**” (จากลัทธิกาวตารสูตร แปลโดยพุทธทาสภิกขุ)

สิ่งใดเป็น**ปัญญาพาลตกิเลส** สิ่งใดเป็น**ความชาญฉลาด (เฉโก)** พาสสนองกิเลส สารุชนยอมวินิฉัยได้แล ● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๑ เดือน เมษายน ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐยาคิต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดทำภายใต้
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวนินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๕-๙๕๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ข.นวนินทร์ ๔๔ ถ.นวนินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกรุงไทย สาขานนนวนินทร์
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งความฉลาด	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คูนิดคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 สีสันชีวิต (ดร.บีอาร์ เอ็มเบ็ดการ์)	จำลอง
19 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
24 คิดคนละซั้ว	สมณะโพธิรักษ์
28 กำปั้นทุบดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
33 การ์ตูน	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
34 บทความพิเศษ	วิสูตร
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	ทศพนธ์ นรทัศน์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 เรื่องสั้น (บ้าน)	สมณะโพธิรักษ์
57 เวทีความคิด	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
58 ซาดกทันยุค	นายนอก ทำเนียบ
60 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฉวมพุทธ
62 การค้าเสรี	ฟ้าสง
67 ชีวิตไร้สารพิษ	ทิมลวิวัฒน์ ชูโต
72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ลือเกวียน
76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
78 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

12

“...พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่จะให้สันติสุขแก่โลก ศาสนาพุทธมิได้อ้างว่าพระเจ้าหรือความศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ สร้างสังคมและคุ้มครองสังคม แต่สังคมจะอยู่เป็นสุขได้ด้วยสมาชิกของสังคมเอง...”

• จำนวน •
เหตุเสนาอากาศต่ำสุด 2,400 บาท - 'เลอโนโว' เดือนมีความเสี่ยงด้านคุณภาพ

'สโคป'คว่ำแทบเล็ต9แสนเครื่อง

อนุดิษฐ์ยันเลือก'สโคป'

ท่านผู้อ่านคงสังเกตเห็น หนังสือพิมพ์รายเดือน "เราคิดอะไร" หน้าแรก ๆ จะมีบทความ "นัยปก" บอกเป็นนัยว่าฉบับเดือนนั้น ๆ เน้นให้คิดเรื่องอะไร ซึ่งจะมีโคลงสี่สุภาพอธิบายเนื้อหาสาระอย่าง ลึกซึ้งทั้งทางโลกและทางธรรม

"ลัจจะแห่งความฉลาด" นัยปกฉบับประจำ เดือนเมษายนนี้ตรงกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน นักการเมืองจำนวนมากต่างแสดงความฉลาด ออกมาให้ประชาชนได้เห็นกันชัด ๆ ว่าชาญฉลาด เรื่องอะไรกันบ้าง

ต้องการตอบแทนกองกำลังเลือดแดง ที่ช่วย ให้พรรคของตัวได้เสียงข้างมากในสภาและได้เป็น รัฐบาล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือหนุนพรรคให้มี อำนาจล้นฟ้าต่อไปด้วยการเหยยวยาผู้เสียชีวิต, บาดเจ็บและพิการจากการชุมนุมก่อการจลาจล เผาบ้านเผาเมือง ให้ได้เงินรายละหลายล้านบาท โดยใช้เงินภาษีอากรของประชาชนทั้งประเทศ กว่า ๒,๐๐๐ ล้าน ในขณะที่ทหาร, ตำรวจเสียชีวิต, บาดเจ็บและพิการจากการทำหน้าที่ปกป้อง ประเทศได้เงินช่วยเหลือนิดเดียว

เอาเงินภาษีอากรของประชาชนอีกเช่นกัน เป็นจำนวนถึง ๑,๙๕๐ ล้านบาทซื้อ "แท็บเล็ต" ซึ่งเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับพกพา นำไปแจก ให้นักเรียนชั้น ป.๑ ทั่วประเทศ ๘๖๐,๐๐๐ เครื่อง

เพื่อจะได้โกงการจัดซื้อ เอาเงินเข้ากระเป๋า ตนเองและพรรคพวกอย่างเป็นกอบเป็นกำ

เดิมกระบวนการยุติธรรมมีศาลเดียว ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบอย่างได้ผลและมีคดีค้างในศาล มาก จึงได้ปรับปรุงให้มีศาลเฉพาะเจาะจงในเรื่อง นั้น ๆ ได้เช่น ศาลปกครอง, ศาลรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

ศาลเฉพาะเจาะจงดังกล่าวเป็นก้างขวางคอ ไม่ให้นักการเมืองและพรรคการเมืองทำอะไรตาม อำเภอใจ ฉ้อฉล ทำความเสียหายแก่ประเทศ ชาติได้ง่ายเหมือนเมื่อก่อน จึงจำเป็นต้องยุบ ให้เหลือศาลเดียว ด้วยการรื้อรัฐธรรมนูญฉบับ ปี ๒๕๕๐ ทั้งฉบับก่อน

ไม่ใช่ยุบเพียงศาลปกครองและศาล รัฐธรรมนูญเท่านั้น ยังตั้งใจจะแกมยุบศาลฎีกา แผนกคดีอาญานักการเมือง ให้จงได้ เพราะ ไม่ใช่ศาลดังกล่าวนี้หรือที่ทำให้ทักษิณต้องโทษ จำคุก ๒ ปีต้องหนีออกนอกประเทศ เทร็ดเตร่ ระเห่ระร้อนมากกว่า ๕ ปีแล้ว

ตัวอย่างความฉลาดที่ยกมานั้น เป็นความฉลาด แบบโลก ๆ ที่เต็มไปด้วยกิเลส ไม่มีนักการเมือง คนไหนฉลาดด้วยการลดกิเลสให้เราได้เห็นเลย บ้านเมืองจึงนับวันแต่จะแยลง แยลง นำสงสาร ประชาชนคนไทย ทำไมจึงโชคร้ายอย่างนี้

ข

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง

ตำรวจใส่ร้ายผมว่าเป็นผู้ก่อการร้ายได้อย่างไร วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ เปิดแถลงกับผู้สื่อข่าวว่า "ประเทศไทย ไม่มีผู้ก่อการร้าย มีแต่ผู้ก่อความไม่สงบในภาคใต้"

▶ กำปั่นทุบดิน

ตั้งนั้น วมุตตินันตะ

ตอนนี้รัฐบาลตั้งหน้ากั้หนีมาผลาญอุตุลุด ไม่ฟังเสียงใคร ข้าวของกำลังแพงขึ้นทุกวัน ทักษิณจะมีปัญญาที่ไหนให้ราคาของถูกลง เดียวก็รู้!

“ตำราวจ” เป็นกระบวนการยุติธรรมเบื้องต้น ถึงแม้ว่าจะมีอำนาจเพียงมี “เห็นควรสั่งฟ้อง” หรือ “เห็นควรสั่งไม่ฟ้อง” ไม่ถึงกับมีอำนาจชี้เป็นชี้ตาย “สั่งฟ้อง สั่งไม่ฟ้อง” หรือ “พิพากษา” สั่งอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตามที่ แต่สรรพพยานหลักฐานทั้งปวงที่ดำเนินการตามกระบวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน พร้อมทั้งส่วนงานและผู้เกี่ยวข้อง ล้วนมีความสำคัญยิ่งต่อกระบวนการยุติธรรมการอันจะพึงมีต่อคุณกรณีด้วยประการทั้งปวง

ในการประชุม ก.ตร.เมื่อเร็ว ๆ นี้ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ในตำแหน่งประธาน ก.ตร. เปรยในที่ประชุม

“ชุดนี้น่ารัก รักใคร่ชอบพอกับผมมานาน แต่อาจจะบางคนไปหากิน เพราะเคยได้ใจเหมือนคนที่เคยเป็นหนี้ ๑๒๖ ล้านบาท แล้วมาหากินกับตำราวจจนหมดหนี้หมดสิน รอบนี้การย้ายระดับรองผู้การ แม้ผมไม่มีหน้าที่ แต่ไม่ยอมเด็ดขาด...”

“อาจมีบางคนไปหากิน” ???

บางคนที ร.ต.อ.เฉลิม อ้างถึงก็คงหมายถึง ก.ตร.ชุดปัจจุบัน เป็นหน้าที่ของ พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ผบ.ตร.เจ้าบ้าน จะต้องชี้แจงต่อสังคมให้แจ้งกระจ่าง หากไม่มีมูลความจริง ประธาน ก.ตร.จะบังอาจพูดหยาบ ก.ตร.กลางที่ประชุมกระไรได้ และโฉนบบรรดา ก.ตร.จึงยอมก้มหน้าก้มตาสงบเสงี่ยมอยู่ได้อย่างไรกัน

หากเริ่มต้นด้วยการแต่งตั้งที่ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมแล้ว การแต่งตั้งการปกครองบังคับบัญชาในระดับต่อ ๆ ไปจะเป็นไปฉันทนาการปฏิบัติหน้าที่ต่อประชาชนในสถานะกระบวนการยุติธรรมก็ป่วยการจะพูดถึง

เมื่อหวังกระบวนการยุติธรรมเบื้องต้นได้ยาก แต่ก็ยังไม่สิ้นหวังเสียทีเดียวเพราะยังมี “ศาล” เป็นที่พึ่งสุดท้าย เป็นความหวังช่วยชาติสุขได้ เมื่อ ๙

‘ศาล’ช่วยชาติสุข

ทรงแนะให้ผู้พิพากษา
สุจริต-ยุติธรรมทั้งชีวิต

มีนาคม ๒๕๕๕ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้นายไพโรจน์ วายุภาพ ประธานศาลฎีกา นำคณะผู้พิพากษาประจำศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม ฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ โรงพยาบาลศิริราช เพื่อถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนรับหน้าที่

ปรากฏพระบรมราโชวาท ดังนี้

“...ผู้ที่จะเข้าปฏิบัติงานในศาลยุติธรรมมีความสำคัญมากสำหรับประเทศชาติ เพราะว่าหวังในความยุติธรรมของผู้พิพากษานั้นเอง ในประเทศจะต้องมีปัญหาอยู่เสมอก็ต้องมีคนที่มีความยุติธรรมปฏิบัติอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริตอยู่เสมอถ้าประชาชนสามารถที่จะหวัง มีความหวัง มีความไว้วางใจในผู้พิพากษาได้ประเทศชาติก็就会有ความสงบสุขมากขึ้น

ฉะนั้นท่านก็มีหน้าที่ที่สำคัญต้องเสียสละในหน้าที่อย่างยิ่ง ถ้าทำตามที่ปฏิญาณก็สามารถที่จะช่วยประเทศให้มีความสงบสุขได้อย่างดี ฉะนั้นท่านก็ต้องรักษาคำปฏิญาณอย่างเคร่งครัดตลอดชีวิต เพราะว่า เป็นบุคคลสำคัญในประเทศ ขอให้ท่านรักษาคำปฏิญาณอย่างเคร่งครัดเท่ากับได้ช่วยประเทศให้มีความสงบสุข มีความยุติธรรมโดยแท้ตลอดไป

ขอให้ท่านปฏิบัติงานด้วยความเคร่งครัดเป็นเวลาตลอดชีวิต เพื่อที่จะรักษาความยุติธรรมในประเทศ ทั้งในหน้าที่การงาน ในโรงศาลตลอดเวลาทั้งในศาล ทั้งนอกศาล จึงนับว่าท่านได้ช่วยประเทศไทยอยู่เย็นเป็นสุขซึ่งเป็นสำคัญ หน้าที่ที่สำคัญมาก ขอให้ท่านได้สามารถรักษาคำปฏิญาณที่จะเปล่งขึ้นมาอย่างเคร่งครัด และท่านก็จะสามารถมีความภูมิใจในตัวเองว่าเป็นคนดีของชาติ เป็นคนที่รักษาความยุติธรรมของชาติ ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญและงานที่มีเกียรติมาก”

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

อุตงค์-กัญชา

ขำยย่ออุทธรณ์หน้า ๑๐ ไทยโพสต์ ๑๐ มี.ค. ๕๕ ปลัดอำเภอบางละมุงพบพระอุตงค์ ๔ รูปพักอยู่ริมอ่างน้ำมาบประชัน ๒ รูปกำลังมั่วสุมสูบกัญชา สอบถามได้ความว่าอุตงค์มาจาก อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ จึงได้นำตัวทั้ง ๒ รูปส่งเจ้าอาวาสวัดหนองปรือในท้องที่นั้นจัดการสึกแล้วนำตัวพร้อมของกลางส่งสถานีตำรวจดำเนินคดีต่อไป รู้สึกสลดหดหู่ใจ ทั้งที่มีข่าววชกันเป็นหมื่นเป็นแสนทำบุญใส่บาตรเฉลิมฉลองกันเอิกเกริกในโอกาสต่าง ๆ แต่ไม่รู้ว่าพุทธธรรมหรือพุทธศาสนาแท้ ๆ ได้หยั่งลงในแผ่นดินไทยได้ลึกแค่ไหน เท่าที่เห็น ๆ อยู่ทุกวันนี้ ไม่ว่าจะในวัดนอกวัดชาวบ้านหรือหน่วยงานราชการ ล้วนแต่จะเน้นหนักไปในทางประเพณีพิธีกรรมที่ทำตาม ๆ กันมา ชาวพุทธไม่ว่าพระหรือฆราวาสส่วนใหญ่อ้างอิงแต่แก่นสารอะไรจากพุทธศาสนาไปเลย แม้แต่ศีล ๕ ก็ให้ก็รับกันพอเป็นพิธีกรรม ยกตัวอย่างเช่นข้อคิดเมื่อ ๓ มี.ค. ที่ผ่านมานี้ไปงานสังสรรค์เพื่อน ม.๖ มีทำบุญเลี้ยงพระด้วย พระให้ศีล ๕ ข้อแรก ให้เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสิ่งมีชีวิต แต่หลังจากนั้นท่านก็ฉันภัตตาหารที่ทำจากเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นเหตุมาจากการฆ่าทั้งสิ้น เหล่านี้เป็นสิ่งแสดงว่าการสั่งสอนและการประพฤติปฏิบัติไม่สอดคล้องกัน ไม่เป็นจริงไม่เชิงปฏิบัติ เมตตาธรรม กรุณาเมตตาธรรมที่แท้จริงจึงไม่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทย

- พุทธศาสนิก ชลบุรี

☞ ก่อนจะกล่าวโทษใครก็ต้องเริ่มต้นที่ตนเอง และคนใกล้ชิดตนเองก่อนเป็นตัวการสำคัญอันดับแรก ๆ ที่มีส่วนหล่อเลี้ยงมารศาสนาเหล่านี้ไว้ด้วยเหมือนกัน จะด้วยเหตุความจำยอม ตาม

ประเพณีท้องถิ่น หรือความศรัทธาปสาทะก็ตามทีเถอะ ต่อแต่นี้ไปจะต้องพินิจพิจารณาหาวิธีจำกัดขอบเขตความสัมพันธ์กันให้มีน้อยที่สุด ในบ้านเมืองเราที่จัดพิธีกรรมทางศาสนาอันใหญ่ ๆ ไต ๆ นั้น คิดหรือว่าจะได้แก่นสารอะไรนักหนา

รัฐมนตรี-ปลัดกระทรวง

ขบวนการสาวไส้กันเองในกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ระหว่างนักการเมือง คือรัฐมนตรีสันติ พร้อมพัฒน์ กับข้าราชการประจำระดับปลัดกระทรวง คือนางพนิดา กำภู ณ อยุธยา ซึ่งถูกย้ายไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี พลสกลไกลพอพืดพอเหวี่ยงกัน แต่ฝ่ายปลัดกระทรวงมีน้องชายคือนายประวัฒน์ อุตตะโมต ส.ส.บัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทยเคียงข้างอยู่ด้วย งานนี้จึงน่าติดตาม เพราะประชาชนมีแต่ได้กับได้ คงจะได้รู้อะไร ๆ ที่ยังไม่เปิดเผยอีกมากมาย หลายเรื่องก็คราวนี้แหละ

- ชาวบ้าน ช่างกระทรวง

☞ อยากให้ข้าราชการประจำออกมาจัดข้อกับนักการเมืองแบบนี้มาก ๆ ครับ ไม่ต้องรอให้มีเรื่องแต่งตั้งโยกย้าย หรือเลื่อนขั้นเงินเดือนเลื่อนตำแหน่งไม่ได้ตั้งใจหรอกครับ แต่เห็นว่าอะไรที่เห็นว่าไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมก็ต่อสู้ต่อต้านประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้แจ้งท่านก็จะได้ “ใจ” จากประชาชน และได้ชื่อว่าเป็น “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ที่แท้จริง เพราะยืนอยู่เคียงข้างประชาชน บำบัดทุกข์ บำรุงสุขอย่างแท้จริง นักการเมืองที่แท้จริงนั้นหากมีจิตวิญญานเสียสละเพื่องานการเมืองอย่างแท้จริง ก็ย่อมเสียสละประโยชน์

ตนเพื่อประเทศชาติและประชาชน อันคือหลัก
การยิ่งใหญ่ของงานการเมืองอันสอดคล้องเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับงานราชการนั่นเอง ผมเคย
มีประสบการณ์เป็นข้าราชการ ๒๐ ปี และเป็น
ส.ส.ชลบุรี พรรคก้าวหน้า (พรรคเดียวกับ
ท่านอุทัย พิมพ์ใจชน) ๒ ปี งานในหน้าที่นี้ คือ
งานอุทิศตน งานเสียสละ มีชิ้นงานแสวงหาใด ๆ
แม้เกียรติยศชื่อเสียงก็ถอย อันข้าราชการ
ประจำนั้นกว่าจะไต่เต้าขึ้นมาถึงระดับปลัด
กระทรวงมิใช่่ง่ายดายและรวดเร็ว ต้องสั่งสม
วิทยายุทธ์ระยะเวลายาวนานพอควร การ
ลัทธิประยุทธ์ครานี้จึงอย่ากะพริบตา!

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์?

นำอนาถ เห็นภาพอ่านข่าวตำรวจภูธรภาค ๘
จับกุมตัว พ.ต.ท.สุชาติ เทียงธรรม สวป.
สภ.อ.กาญจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ธานี ตามหมายจับ
ของผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ฐานร่วมค้า
ยาเสพติด นอกจากนี้ในการสืบสวนสอบสวนก็ยัง
ปรากฏว่าเกี่ยวข้องกับการค้าอาวุธปืนสงคราม
และรถยนต์หนีภาษีในพื้นที่ทางภาคใต้อีกด้วย
แทบไม่น่าเชื่อว่ามียศสูงขนาดนี้เติบโตมาจาก
พลตำรวจ อายุ ๕๗-๕๘ ปีแล้ว อีก ๒-๓ ปีก็ออก
ไปกินบำนาญสบาย ๆ ไม่น่าคิดสิ้นเนรคุณแผ่นดิน
ทรยศวิชาชีพไม่สมกับชื่อ “สุชาติ” และนามสกุล
“เทียงธรรม” เลย โธ่เอ๊ยคนไหนคน

- ตำรวจชั้นผู้น้อย นักศึกษารามฯ

☞ ศึกษาเป็นบทเรียนเอาไว้เตือนตนเองเป็น
ตำรวจ เป็นเจ้าพนักงาน เป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์
มีเกียรติยศ มีศักดิ์ศรีในตำแหน่งหน้าที่ที่สังคม
ยกย่องเชิดชู จงรักษาไว้ด้วยยิ่งชีวิต ไม่มีอะไร
ร้ายกาจยิ่งไปกว่าเกิดมาเป็นคนไทยแล้วเนรคุณ

แผ่นดิน คิดคดทรยศต่อเพื่อนพ้องพี่น้องร่วมชาติ
เป็นเจ้าพนักงานแล้วฉ้อฉลทุจริตต่อหน้าที่

☞ ussrnrikas

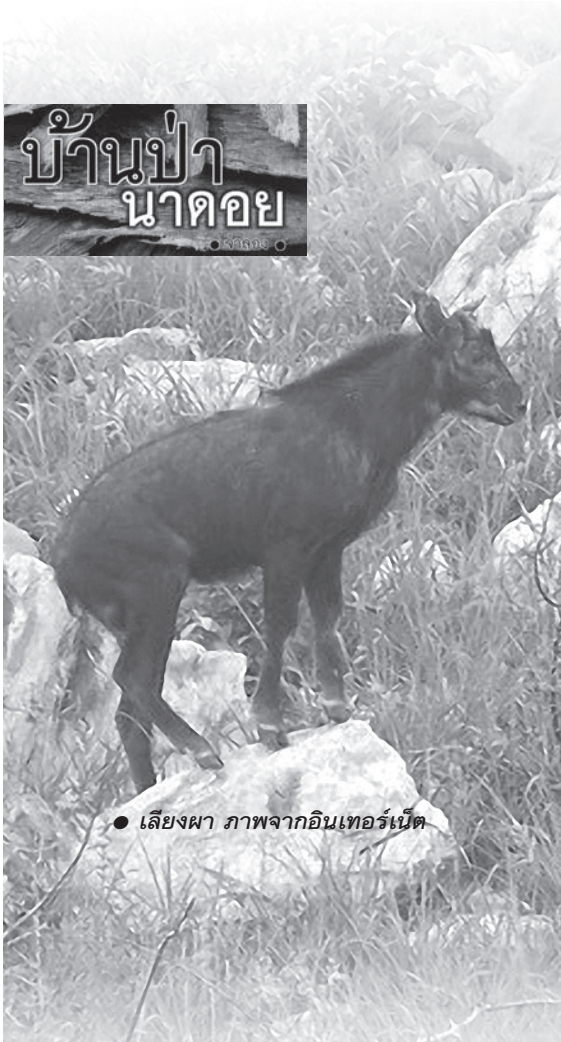

ความมั่นคง ของชาติ ที่วาดฝัน

ใช้เพียงวัน สวนสนาม ปิละหน

วันอื่นใด ไมยน์ดี มิยิ่นยล

ใครฉ้อฉล ทำลายชาติ ... ช่างหัวมัน !

● เลียงผา ภาพจากอินเทอร์เน็ต

โรงเรียนผู้นำที่ผมให้ชื่อว่า “บ้านป่า นาคอย” เพราะชายเขตของโรงเรียนผู้นำติดป่าทึบและติดเขาซึ่งเป็นดอยสูงชัน ในป่ามีสัตว์ที่กำลังจะสูญพันธุ์จากเมืองไทยชนิดหนึ่ง คือ เลียงผา และภูเขา ซึ่งตัวโตกว่าแพะธรรมดาและมีเขาสวยมากที่ไหน ๆ กำลังจะสูญพันธุ์ แต่ที่นั่นมีหลายตัวจากโรงเรียนต้องเดินเข้าป่าทึบเป็นระยะไกลจึงจะถึงบริเวณที่เลียงผาอาศัยอยู่ แม้จะไกลแค่ไหนเมื่อถึงหน้าแล้ง ตอนดึก ๆ เลียงผาจะเดินเข้าไปกินน้ำในสระน้ำในสระใหญ่ของโรงเรียน ซึ่งเป็นที่เดียวที่จะหาน้ำกินประทังชีวิตได้ ทางราชการประกาศสงวนพันธุ์สัตว์ป่า ใครล่าจะถูกลงโทษหนักพรานป่าหาเกรงกลัวไม่ คอยจ้องล่าเลียงผาอยู่ตลอดฤดูแล้ง การล่าใช้วิธีง่าย ๆ ฝึกสุนัขกลุ่มหนึ่งไว้ไล่และล้อมเลียงผา เมื่อเลียงผาไปไหนไม่ได้ติดอยู่ในวงล้อม พรานจะใช้ปืนยิงในระยะเผาขน

โรงเรียนผู้นำเตรียมชายฉกรรจ์ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนไว้คอยช่วยเลียงผา พอได้ยินสุนัขหลายตัวส่งเสียงเห่า ก็จะตรูกันเอาไม้ไล่ตีสุนัขไม่ให้ล้อมเลียงผาได้สำเร็จ แล้วไล่เข้าป่าไป

แปลกแต่จริง ขณะที่มิชชันนารีทุกคนในการทุ่มเงินมหาศาลเพื่อรับมือน้ำท่วมปีนี้ หลายจังหวัดกลับเจอปัญหาภัยแล้ง แล้งอย่างหนัก ที่โรงเรียนผู้นำอยู่ที่เมืองกาญจน์มาหลายปี เพิ่งมีปีนี้ที่ไปไม่ร่วงมากอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจน์บุรีประกาศเขตพื้นที่ประสบภัยแล้ง ๕ อำเภอ คงจะต้องประกาศเพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

ภัยแล้งกระทบเฉพาะบางจังหวัด บางคนแต่ภัยที่กระทบไปทั่วทุกตัวคนคือ **เผด็จการรัฐสภา** โดยทุนสามานย์ (ทุนเลวๆ) พันธมิตรจึงนัดประชุมใหญ่วันที่ ๑๐ มีนาคมที่ผ่านมาเพื่อหารือกันว่าเราจะต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้างเพื่อแก้ปัญหาของบ้านเมือง เป็นการประชุมไม่ใช่ชุมนุม เราเชิญผู้แทนพันธมิตรในที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศโดยไม่ได้เป่านกหวีดให้ออกมารวมตัวกันเยอะ ๆ ขอเพียงมีผู้แทนมาประชุมก็พอแล้ว

แม้กระนั้นพันธมิตรก็ไปกันมาก แน่นอาคาร ลุมพินีสถาน ล้นออกไปนอกห้อง ในห้องก็ว่ามีคนมากแล้ว ที่อยู่ข้างนอกมีมากกว่า เป็นการลอบล้างคำปรามาสของฝ่ายตรงข้ามที่ตะโกนว่าเราแตกกันหมดแล้ว เหลือน้อยแล้ว

ตกเย็นเราก็ร่วมกันออกแถลงการณ์ ประกาศให้คนไทยทั่วประเทศทราบ

แถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

“ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ออกแถลงการณ์ฉบับที่ ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๕ ให้เชิญแกนนำ ผู้ประสานงาน และตัวแทนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในแต่ละจังหวัดทั่วประเทศ ทุกกลุ่ม จัดประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ ในวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ตั้งแต่เวลา ๑๐.๐๐ น. นั้น ผลปรากฏว่าการประชุมในวันนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี เราขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เข้าร่วมการประชุมครั้งนี้อย่างพร้อมเพรียง และร่วมแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

หลังจากได้รับฟังการประชุมครั้งนี้โดยตลอด แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประมวลผลการประชุมในครั้งนี้ พร้อมกับการประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแล้ว จึงมีมติเห็นสมควรกำหนดแนวทางก้าวเดินต่อไปของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยดังต่อไปนี้

๑. กำหนดให้มีการเดินสายจัดเสวนา พบปะกับพี่น้องประชาชนทั่วประเทศ เพื่อเปิดเผยความจริงและขยายให้ข้อมูลความรู้กับประชาชนได้รับทราบและตื่นรู้ถึงความล้มเหลว ถึงระบอบเผด็จการรัฐสภาโดยทุนสามานย์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อันเป็นสาเหตุและความจำเป็นในการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่ รวมถึงการนำเสนอแนวทางการปฏิรูปประเทศต่อประชาชนทั่วประเทศ

๒. เพื่อให้การดำเนินการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่ประสบความสำเร็จ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงมีมติเห็นชอบให้ตั้งคณะกรรมการณรงค์เพื่อการปฏิรูปประเทศไทย (คร.ปร.) อันประกอบไปด้วยตัวแทนภาคประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกภูมิภาคทั่วประเทศให้เข้ามามีส่วนร่วมในการรณรงค์ให้เกิดการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่ ซึ่งจะแจ้งรายละเอียดให้ทราบในโอกาสต่อไป

๓. เราขอยืนยันว่าการชุมนุมครั้งใหญ่นั้นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยังคงมีความจำเป็น ต้องใช้การชุมนุมเพื่อเคลื่อนไหวต่อไป ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

๓.๑ มีการดำเนินการใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือออกกฎหมายอื่นใดที่มีความชัดเจนว่าจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสถาบันพระมหากษัตริย์ หรือลดพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์

๓.๒ มีการดำเนินการใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือออกกฎหมายอื่นใดที่มีความชัดเจนว่าจะนำไปสู่การนิรโทษกรรมให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร และพวก

๓.๓ เมื่อเหตุการณ์บ้านเมืองเข้าสู่สถานการณ์ความเหมาะสมที่ประชาชนต้องการการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยครั้งใหญ่

ภายใต้เงื่อนไข ๓ ประการดังกล่าวข้างต้น เกิดขึ้นเมื่อใด พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพร้อมจัดให้มีการชุมนุมใหญ่โดยทันที

เราขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่าประเทศไทยจำเป็นต้องหยุดระบอบเผด็จการรัฐสภาโดยทุนสามานย์ซึ่งเห็นเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเป็นการเมืองที่ล้มเหลวอันมีแต่จะสร้างความหายนะแก่ประเทศชาติประชาชน การเดินหน้าเร่งรณรงค์เพื่อเรียกร้องการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่เท่านั้น จึงจะเป็นทางออกของประเทศที่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ ทำให้เกิดการปฏิรูปประเทศในทุก ๆ ด้าน ก้าวเข้าสู่ธรรมาธิปไตยที่จะนำความสงบสุขที่ยั่งยืนให้กับประเทศชาติได้ในที่สุด

เราขอให้คำมั่นว่า พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะยังคงต่อสู้ ยืนหยัดในอุดมการณ์ดังกล่าวอย่างถึงที่สุดต่อไป”

พบกันวันประชุมใหญ่ ๑๐ มีนาคมที่ผ่านมา ต่างไต่ถามสารทุกข์สุกดิบซึ่งกันและกันเพราะ ไม่เจอกันนานมาแล้ว เมื่อถามผม ผมก็ตอบว่า ตอนนี้ขึ้นศาลเป็นอาฉิม ขึ้นศาลบ่อย ๆ หลายคดี จนจำไม่ได้ว่าคดีกันแน่ **“จำลอง”** กลายเป็น **“จำลอง”** หมดทุกคดี เว้นคดีเดียวที่เป็นโจทก์ฟ้องสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรียกค่าเสียหาย ๒๒๐ ล้านบาท ฐานทำให้ผมเสียหายด้วยการตั้งข้อหาว่าผมเป็น**ผู้ก่อการร้าย**

ไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายธรรมดาเอาผมเป็นหัวหน้าผู้ก่อการร้าย โดยใช้คำว่า “พลตรีจำลอง ศรีเมือง กับพวก” ทุกหมายเรียก ครั้งล่าสุดผมให้การที่ศาลแพ่งเพิ่มเติมว่า ตำรวจใส่ร้ายผมว่าเป็นผู้ก่อการร้ายได้อย่างไรเพราะเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ เปิดแถลงกับผู้สื่อข่าวว่า “ประเทศไทยไม่มีผู้ก่อการร้าย มีแต่ผู้ก่อความไม่สงบในภาคใต้”

จู่ ๆ ก็มีอีกคดีหนึ่ง เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินโทรศัพท์บอกผมว่า ได้ทำการตรวจสอบบัญชีของ**พรรคพลังธรรม** เพื่อจัดทำงบดุล เนื่องจากพรรคพลังธรรมถูกเพิกถอนออกจากบัญชีทะเบียนพรรคการเมือง เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งการตรวจสอบบัญชีพบว่าพรรคพลังธรรมเป็นหนี้มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง ตามคำพิพากษาที่มูลนิธิได้เคยฟ้องพรรคพลังธรรมให้ชดเชยค่าเสียหายที่ศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ๕๐๒๒/๒๕๔๔ หมายเลขแดงที่ ๑๑๒๗/๒๕๔๖ ระหว่าง มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง โจทก์ กับพรรคพลังธรรม จำเลย ยอดหนี้ ณ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ (วันที่ยุบพรรคพลังธรรม) เป็นหนี้รวม ๑,๒๑๙,๕๐๔.๑๖ บาท มูลนิธิมีความประสงค์อย่างไรในหนี้ดังกล่าว และปัจจุบันพรรคพลังธรรมไม่มีทรัพย์สินใด ๆ ที่จะชำระหนี้ได้

ผมปรึกษาหารือกรรมการบริหารมูลนิธิ ๆ ทุกคน โดยผมเสนอว่า ผมเป็นผู้ก่อตั้งพรรคพลังธรรม เมื่อพรรคพลังธรรมไม่สามารถชดเชยหนี้สินให้มูลนิธิได้ ควรยกหนี้ทั้งหมดให้กับพรรคพลังธรรม

จะได้หมดเรื่องหมดราว มิฉะนั้นคณะกรรมการบริหารพรรคพลังธรรมชุดสุดท้ายจะถูกฟ้องล้มละลายหมดเพราะตามกฎหมายแม้พรรคจะถูกยุบไปแล้ว ก็ยังต้องดำรงตำแหน่งอยู่จนกระทั่งพรรคชำระหนี้สินเสร็จ

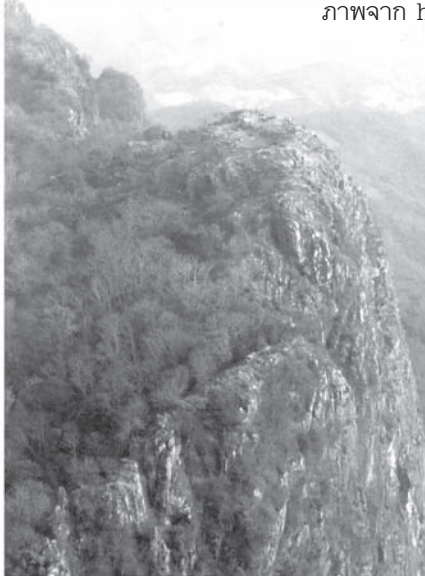
พรรคพลังธรรมตั้งขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๑ ผมเป็นหัวหน้าพรรคคนแรก และลาออกจากหัวหน้าพรรคตอนเกิดเหตุ**พฤษภา ๓๕** มีคนอื่นเป็นหัวหน้าพรรคต่อ ๆ กันมา ในระยะหลัง ๆ พรรคไม่มีผลงาน ไม่อยู่ในระเบียบวินัย มีการชงสมุทกินเหล้าเมายา ผมในฐานะประธานมูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง จึงขอให้พรรคพลังธรรมย้ายออกจากตึกของมูลนิธิฯ และเรียกค่าเสียหายศาลได้ตัดสินให้พรรคพลังธรรมชดเชยค่าเสียหายแก่มูลนิธิฯ เป็นจำนวนเงินดังกล่าวซึ่งพรรคพลังธรรมไม่มีเงินใช้หนี้สินมาจนบัดนี้

เมื่อพรรคพลังธรรมย้ายที่ทำการพรรคออกจากตึกของมูลนิธิฯ แล้วเราได้ปรับปรุงเป็นสถานพยาบาลฟอกไต ชื่อ **“สหคลินิก มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง”** ทำการฟอกไตติดต่อกันมากกว่า ๗ ปีแล้ว มีเครื่องฟอกไตทันสมัย จำนวนมากที่สุดในประเทศไทย ช่วยชีวิตผู้ป่วยที่เป็นไตวายเรื้อรังให้รอดชีวิตมาได้จำนวนมากมาย

ผมคุยให้ผู้รู้จักมักคุ้นฟังว่า ผมทำตรงกันข้ามกับที่จำเรียนมา ผมเรียนมาทางทหาร มีหน้าที่ทำลายล้างชีวิตผู้คนในสนามรบ แต่มาทำหน้าที่ช่วยชีวิตด้วยการฟอกไตและจัดค่ายล้างพิษ ซึ่งนับวันแต่จะขยายใหญ่ยิ่งขึ้นทั้ง ๒ กิจการ

รายการ **“สารคดีบุคคลสำคัญอาเซียน”** ทางสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส ได้ออกอากาศเมื่อกลางเดือนมีนาคม ตอนที่รายการดังกล่าวเริ่มติดต่อขอถ่ายทำโทรทัศน์ ผมปฏิเสธ เพราะเรื่องเกิดขึ้นเมื่อ ๔๔ ปีก่อน นานมาแล้ว และตอนนี้ผมมีบทบาทตรงกันข้ามกับในครั้งกระนั้นที่ผมนั่งนุ่ม ๆ อยู่

ผู้ทำรายการคือ ดร.อิทธิรงค์ ขอร้องผมแล้วขอร้องผมอีกว่า ได้ยกคณะไปถ่ายทำสารคดี

● ภูเขาที่ยอดเขาสูงประมาณ ๘,๐๐๐ ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล

● TSO-81 ระหว่างใช้งานที่นครพนม ต่อมาถูกถอดและลำเลียงขึ้นไปติดตั้งที่ภูเขาที่เป็นเรดาร์ที่ทันสมัยในขณะนั้น

โทรทัศน์ที่ประเทศลาว อยู่ที่นี่ติดต่อกัน ๒๐ วัน ได้ทราบเรื่องราวที่ผมไปรบในประเทศลาวจากปากของผู้บัญชาการทหารลาวที่จัดกำลังไปรบฆ่าฟันกับผมและลูกน้องในครั้งกระนั้น ซึ่งขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ และอายุ ๘๓ ปีแล้ว เรื่องนี้คนลาวยังรู้ก็อยากจะให้คนไทยรู้อ่าง

ตอนนั้นผมยังหนุ่มอยู่ อายุ ๓๓ ปี มียศร้อยเอก **ยังไม่ได้ถือศีล** เป็นผู้บังคับชุดรบพิเศษ ชื่อชุดรบ แชต-๑๖ ป้องกันสถานีเรดาร์บนยอดเขาสูงลิบเป็นการรบในลาวที่หนักที่สุดซึ่งท่าน**พลเอกสายหยุด** เกิดผล ได้เขียนไว้ในหนังสือ **“ชีวิตนี้มีค่ายิ่ง”** ในบท **“สมรภูมิลือตภูผาทิ”**

ยิงขีปนาวุธถล่มข้าศึกทั้งหมดออกจากพื้นที่สำเร็จ ทั้ง ๆ ที่กำลังพลและอาวุธยุทธโธปกรณ์น้อยกว่าข้าศึกเป็นไหน ๆ ทหารลาวฝ่ายขวาที่อยู่กับเราตายไปกว่า ๒๐๐ คน เพราะอ่อนซ้อมและหนีสะเปะสะปะขณะปะทะกับข้าศึก นายทหารอเมริกันประจำสถานีเรดาร์ตาย ๑๑ คน ผมและลูกน้องรวม ๔๐ คนไม่มีใครเป็นอะไรเลย ศูนย์ปฏิบัติการกองทัพบกที่สวนรื่นฤดีติดตามข่าวคราวอย่างกระชั้นชิด ประเมินว่าผมกับลูกน้องตายเรียบ ส่วนทหารลาวคอมมิวนิสต์บาดเจ็บล้มตายเท่าไรไม่ทราบเพราะเขามีวินัย

เคร่งครัด ไม่ทิ้งศพและทหารที่บาดเจ็บไว้ในสนามรบ เขาลากลงจากยอดเขาเอากลับไปหมดทิ้งหยาบเลือดไว้เป็นหย่อม ๆ

● ท่านพุทธชาโต

เมื่อต้นเดือนมีนาคม พระของสันตติโศกรูปหนึ่งซึ่งผมเคารพเลื่อมใสมากได้ถึงแก่กรรมภาพคือ **ท่านพุทธชาโต** ท่านเคยเล่าให้ญาติธรรมชาวสันตติโศกฟังว่า ท่านต้องรับกรรมเป็นโรคร้ายเพราะชาติก่อนท่านเคยเช่นฆ่าข้าศึก กรรมเลยตามมาสนองในชาตินี้

ผมก็เช่นกัน กรรมตามทันเมื่อไรก็เมื่อนั้น **ถ้าถือศีลตั้งแต่เด็ก ๆ ก็รอดปลอดภัยไปแล้วนี่ไซ้จะไม่ตีมาถือศีลเคร่งเอาเมื่อตอนแก่** ๒

สี่สั้น
ชีวิต สมอ.

บทนำ

ใครที่มีโอกาสเยือนอินเดีย
จะต้องได้ยินชื่อของเอ็มเบ็ดการ์
กับช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์
ที่ได้ถูกจารึกไว้สำหรับชนรุ่นหลัง

ดร. บีอาร์ เอ็มเบ็ดการ์
(DR.B.R. Ambedkar)

ผู้ไม่ยอมแพ้

เขาคือความภาคภูมิใจของชาวอินเดีย

เมื่อนักทัศนาศรจากทั่วโลกเดินทางไปถึง กรุงนิวเดลี (NEW DELHI) เมืองหลวงของประเทศอินเดีย สถานสำคัญที่พวกเขาต้องพากันไปเที่ยวชมคือ รัฐสภาอินเดีย ณ สถาบันอันทรงเกียรติสูงสุดของประเทศแห่งนี้ เราจะได้พบกับอนุสาวรีย์ของ ดร. บีอาร์ เอ็มเบ็ดการ์ (DR.B.R. Ambedkar)

เขาเป็นสถาปนิกผู้ออกแบบกฎหมายรัฐธรรมนูญอินเดีย ที่ใช้ปกครองประเทศอยู่ขณะนี้ เขาได้ชื่อว่าเป็นนักปฏิรูปสำคัญผู้ยิ่งใหญ่ (GREAT SOCIAL REFORMER) เป็นนักการเมืองที่มีอุดมการณ์ เป็นนักกฎหมายที่ชื่อล้นต่อวิชาชีพ ใช้กฎหมายเป็นอาวุธต่อสู้กับความอยุติธรรมในสังคม สร้างศักราชใหม่ให้แก่สังคมอินเดีย

เขาเป็นนักการศึกษาจากตำแหน่งครูธรรมดาสลับเป็นอธิการบดีของวิทยาลัยกฎหมายของรัฐบาล (GOVERNMENT COLLEGE OF LAW) ได้ริเริ่มสร้างโรงเรียน วิทยาลัยสำหรับคนยากจนหลายแห่ง เขาสถาปนา “สิทธัตถะวิทยาลัย” (Siddhart College) เพื่อเป็นสิริมงคลแก่สถาบันและนักศึกษาของสถาบันนี้

สำหรับโลกภายนอกอินเดีย รู้จักเขาในฐานะเป็นผู้นำชาวพุทธใหม่ในอินเดียทำให้ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาต้องจารึกผลงานของเขาไว้

สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชมีอำนาจปกครองอินเดีย พุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองที่สุดและแผ่กระจายสู่นานาประเทศ เมื่อเวลาผ่านไป ด้วยเหตุอันน่าปการ พุทธศาสนาได้สูญหายไปจากอินเดีย ชาวอินเดียเกือบไม่รู้ว่าพระพุทธศาสนาหรือเจ้าชายสิทธัตถะคือใคร

เอ็มเบ็ดการ์ เป็นผู้นำพุทธศาสนากลับคืนสู่มาตุภูมิอีกครั้ง ด้วยการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญ ประกาศเลิกนับถือศาสนาฮินดูและปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะ ทำให้พุทธศาสนาได้กลับไปส่องแสงในชมพูทวีปอีกครั้งและสืบมาจนทุกวันนี้

เขาพุดเกิดมาจากสังคมต่ำต้อย

เอ็มเบ็ดการ์ถือกำเนิดจากครอบครัวอริศูทร* ที่ยากจนในหมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อว่า หมู่บ้านอัมพาวดี อยู่ในชนบทห่างไกลความเจริญ ขึ้นอยู่กับอำเภอรัตนคีรีรัฐมหาราษฏร์ ประเทศอินเดีย

ปู่ของเขาชื่อ มาโลจิ ลักपाल (MALOJI SAKPAL) เป็นบุคคลที่กล้าหาญ แข็งแกร่ง มีอาชีพเป็นทหาร ได้รับการยกย่องจากกลุ่มชนของเขาให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม มาโลจิใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์สุขของกลุ่มชน

พ่อของเขาชื่อ รามจิ ลักपाल (RAMJI SAKPAL) แต่งงานกับหญิงในครอบครัวอริศูทรชื่อ พิมมาไบ (BHIMA BAI) เป็นสตรีที่อ่อนโยนเข้มแข็ง มีความเชื่อมั่นตนเอง และมีระเบียบวินัย ทั้งสองมีบุตรธิดารวม ๑๔ คน เอ็มเบ็ดการ์เป็นลูกคนสุดท้าย บิดาตั้งชื่อว่า “พิม ลักपाल” (BHIM SAKPAL)

คำอวยพรของฤๅษีสักยาสี

ก่อนที่เอ็มเบ็ดการ์จะเกิดนั้น มีเรื่องเล่าว่าลุงของรามจิได้สละเพศมราวาส ออกบวชเป็นฤๅษีสักยาสี วันหนึ่งฤๅษีตนนี้ได้เดินทางผ่านมาใกล้หมู่บ้าน รามจิริบออกไปพบตั้งใจจะนิมนต์ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัว แต่นักบวชได้สละแล้วทุกสิ่งไม่สามารถรับนิมนต์ได้ให้พรว่า “ขอให้รามจิจะมีลูกชาย ที่จะมีชื่อเสียงมีเกียรติในอนาคตและชื่อของเขาจะถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ชาติอินเดีย” พรอันนี้ได้สำเร็จเป็นความจริงขึ้นมา เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๓๔ นั่นคือวันเกิดของเอ็มเบ็ดการ์

*วรรณะในศาสนาฮินดูแบ่งเป็น ๔ วรรณะ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร เรียกว่า พวกสวรรณะ อริศูทร คือ วรรณะที่ ๕ ในสังคมฮินดูเรียกว่า อวรรณะ หรือพวกที่ไม่มีวรรณะสังกัด พวกฮินดูจะดูถูกเหยียดหยามพวกอวรรณะว่าเป็นพวกชั้นต่ำ เป็นอัปมงคลแก่ผู้พบเห็น

ต้นแบบชีวิต

อายุ ๖ ขวบ มารดาของเขาถึงแก่กรรม ขณะนั้นเขาเหลือพี่น้องเพียง ๕ คน เขาถูกเลี้ยงจากพี่สาวและอาสาวอย่างอบอุ่น รามจิมิคริธาในศาสนาแรงกล้า มักพาลูก ๆ สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำทั้งเช้าเย็น แม้เขาจะเป็นอริศูทรที่ถูกประณามว่าเป็นคนชั้นต่ำในสายตาของคนวรรณะอื่น ไม่มีสิทธิ์จะสวดมนต์เป็นภาษาสันสกฤต อันถือเป็นภาษาศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกพราหมณ์ รามจิมิไม่ท้อแท้ เขาพาลูก ๆ สวดมนต์ด้วยภาษามาระธี (MARATHI) อันเป็นภาษาพูดของพวกเขาเอง

บุคลิกที่น่านับถือของรามจิมิ คือ เว้นจากการตีและการพนัน เขารักกีฬาทุกประเภท ทำให้รู้จักแพ้ชนะ รักความยุติธรรม เขารู้ดีว่า คนในสังคมฮินดู วรรณะอื่น ๆ หยิบโยนความอยุติธรรมให้แก่พวกอริศูทร เขาจึงได้พยายามอุทิศทั้งกำลังกายและกำลังความคิด โดยเฉพาะในบั้นปลายชีวิต เขาได้คิดค้นหาวิธีดำเนินการเพื่อพัฒนาบุคคลในวรรณะเขาทุก ๆ ด้าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความยุติธรรม และความเสมอภาคในสังคม ซึ่งในเวลาต่อมาเอ็มเบ็ดการ์ได้รับอิทธิพลอย่างสูงมาจากบิดาผู้แข็งแกร่งของเขา

มรดกล้ำค่าคือ การให้ปัญญา

เอ็มเบ็ดการ์ได้รับการปูพื้นฐานการศึกษาอย่างดีจากบิดาของเขา ซึ่งตระหนักและเอาใจใส่

เกี่ยวกับการศึกษาของลูก ๆ เพราะรามจิมิรู้ดีว่า ความยากจนหาเข้ากินค่า ไม่สามารถหาทรัพย์สินเงินทองไว้เป็นมรดกแก่ลูก มีทางเดียวคือ ให้ปัญญา เพราะฉะนั้นการศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับอนาคตและโชคชะตาของเอ็มเบ็ดการ์ที่บิดาเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาและวรรณคดีภาษามาระธีค่อนข้างดี และมีความรู้ภาษาอังกฤษ เมื่อมีเวลาว่างบิดาจะสอนเขาเสมอ เมื่อจบชั้นประถม

บิดาพยายามส่งให้เขาเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยม ซึ่งทำให้เขาได้พบความขมขื่นจากการกระทำของคนวรรณะอื่น ถ้าเพียงเขาตั้งมั่นไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดาว่า ให้รู้จักอดทนต่ออุปสรรคจึงจะเป็นที่พึงแก่ตนเองได้ การศึกษาของเขาคงจะล้มเหลวเป็นแน่

ครูทุกคนล้วนเป็นพราหมณ์ แต่ขาดความเมตตา เขาถูกบังคับให้นั่งหลบที่มุมห้องเรียน ครูจะไม่ยอมแตะต้องหนังสือและสมุดแบบฝึกหัดของเขาเป็นอันขาด เมื่อถึงเวลาอ่านบทโคลงภาษาสันสกฤต ครูจะให้เด็กอื่นอ่านไม่อนุญาตให้เขาอ่าน เพราะสันสกฤตเป็นภาษาศักดิ์สิทธิ์ ไม่คู่ควรแก่คนนอกวรรณะ เมื่อเขากระหายน้ำในโรงเรียน เขาจะดื่มน้ำดื่มเองไม่ได้ ต้องขอร้องให้เพื่อนที่ใจดีช่วยตักน้ำ และเขาจะเงยหน้าขึ้นให้เพื่อนค่อย ๆ เทน้ำใส่ปากเขาอย่างระมัดระวังเพื่อมิให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายไปถูกต้องภาชนะตักน้ำ

แสงสว่างในวันมืดมิด

ในโรงเรียนยังมีครูที่มีเมตตา ซึ่งเป็นพราหมณ์ มักจะมองดูเขาด้วยความเอ็นดู เมื่อเห็นครูคนอื่นแสดงความจริงใจ ครูสงสารแต่ไม่กล้าแสดงออกมากเกินไป เวลาลับตาเพื่อนครู ก็มักจะแบ่งอาหารกลางวันให้แก่เขาเสมอ และเพราะนามสกุลสักपाल เป็นนามสกุลพวกอริศูทร พอเอ่ยชื่อนามสกุลใคร ๆ ก็ารู้ทันทีว่านี่ลูกอริศูทร ครูผู้มีเมตตาจึงเปลี่ยนนามสกุลให้ใหม่ โดยใช้เอ็มเบ็ดการ์ของครู ทำให้เขาซาบซึ้งความดีของ

ครู มีกำลังใจสู้ เป็นผลให้การเรียนมีคะแนนนำ ล้วทุกวิชา

เขาไม่ยอมรับชะตากรรมที่ถูกเหยียดหยาม

ในช่วงนั้นบิดาของเขาได้ย้ายครอบครัวไป บอมเบย์ ปลุกกระตือรือร้นที่ซานเมือง ซึ่งเป็น แหล่งที่อยู่ของพวกกรรมกร เป็นสลัมสกปรกของ คนไร้การศึกษา แต่บิดาก็พอใจมีที่อยู่และมืงานทำ เพราะความเป็นห่วงในเรื่องการศึกษาของลูก บิดาได้ฝากเขาเข้าเรียนโรงเรียนมีชื่อเสียง แห่งหนึ่ง ชื่อ มะระธา ไฮสคูล (MARATHA HIGH SCHOOL) บรรยากาศของโรงเรียนก็ยิ่งเหมือนเดิม แม้เขาจะเรียนเก่งแต่ความเป็นอริศูทร ครูทั้งหลายก็ยังไม่สนใจ หรือให้การสนับสนุน เขาต้อง กัดฟันสู้ด้วยใจทรหด แต่ในที่สุดบิดาก็ย้าย ที่เรียนให้เขาอีกครั้ง เอลฟินสตัน ไฮสคูล (ELPHINSTON HIGH SCHOOL) ปัจจุบันเป็น วิทยาลัยเขตที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของ มหาวิทยาลัยบอมเบย์ และ ณ ตรงนี้มีอนุสาวรีย์ เอ็มเบ็ดการ์ยืนอยู่อย่างสง่างาม

บรรยากาศของโรงเรียนใหม่

เขาคาดหวังว่าจะดีขึ้น แต่ทั้งครูและเพื่อน ๆ ก็ ยังคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของวรรณะอยู่นั่นเอง มี เหตุการณ์ที่น่ารังเกียจจากสาเหตุของความเป็น อริศูทรของเขา เมื่อครูเรียกเขาไปยืนหน้าชั้น เพื่อทำแบบฝึกหัดบนกระดานดำ เพื่อน ๆ นักเรียนได้พากันเอาปิ่นโตหรือกล่องอาหารที่เก็บ ไว้หลังกระดานดำ เพราะกลัวว่าอาหารของตนจะ เป็นราศี ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงกระดาน เรื่องนี้ ทำให้เขาน้อยใจในความอาภัพที่เกิดเป็นลูกอริศูทร และอีกเรื่องที่เขาารู้สึกผิดหวังมาก เมื่อถูกตัดสิทธิ เรียนภาษาสันสกฤต ซึ่งภาษานี้จะเป็นกุญแจดอก สำคัญไขตู้คัมภีร์พระเวท ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญของ ศาสนาฮินดู แต่กลายเป็นภาษาห้ามอ่านห้ามเขียน ห้ามฟังสำหรับอริศูทรอย่างเคร่งครัด เมื่อโอกาส ปิด เขาจึงเลือกเอาภาษาเปอร์เซียแทน (ต่อมา

เขาได้ศึกษาภาษาสันสกฤตด้วยตนเองจนเป็นผู้มี ความรู้ดีในภาษานี้)

ปัญหาที่ถูกกักตัก

เมื่อถึงที่สุดมันทำให้เกิดมีมานะเข้าสู่ห้วงจะเอา ชนะลูกของคนในวรรณะอื่นด้วยผลการเรียน พอกลับถึงบ้านเขาใช้เวลาทั้งหมดหมกมุ่นอยู่กับ ตำรา แต่เพราะบ้านเขาเป็นเพียงกระท่อมมีเพียง ห้องเดียว บิดาจึงให้เขาเข้านอนแต่หัวค่ำ ดิสง ปลุกเขาลุกขึ้นดูหนังสือ โดยอาศัยแสงสว่างจาก ตะเกียงน้ำมันก๊าด ด้วยความบากบั่นและการเอา ใจใส่อย่างใกล้ชิดของบิดา ทำให้เขาสอบไล่ได้ชั้น มัธยมบริบูรณ์เมื่ออายุ ๑๖ ปี ด้วยคะแนนสูงลิ่ว โดยเฉพาะวิชาเปอร์เซีย เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่อง ธรรมดาสำหรับพวกอริศูทรอย่างเขา เพื่อนบ้าน จึงรวมตัวจัดเลี้ยงฉลองให้ เพื่อเป็นกำลังใจและ เป็นตัวอย่างของอริศูทรคนอื่น ๆ ต่อไป

ในช่วงนั้นมีนักปฏิรูปสังคม (SOCIAL REFORMER) หลายคนที่มีชื่อเสียง เริ่มให้ความสนใจ และสอบถามเรื่องการศึกษาต่อ ซึ่งบิดา ของเขาก็ยืนยันตราบที่ยังมีลมหายใจ จะ พยายามส่งลูกเรียนจบมหาวิทยาลัยให้ได้

ประเพณีฮินดู

เมื่อเขาอายุ ๑๔ ปี บิดาของเขาได้คำนึงถึง การจัดการแต่งงานให้ลูกเสียแต่เนิ่น ๆ ซึ่งได้

พิจารณาเอาหญิงที่เห็นว่าดี และเหมาะสมที่สุดมาเป็นเจ้าสาวของเธอ เธอชื่อ รามาไบ (RAMABAI) ลูกสาวของกุลิแบกหามเป็นพวกอริศูรอายุ ๙ ปี

โอกาสที่มาถึง

หลังจากแต่งงาน เขาได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยบอมเบย์ ซึ่งนับเป็นสิ่งใหม่ที่น่ายินดีสำหรับพวกอริศูร ที่คนในกลุ่มนี้จะได้ก้าวเข้าไปศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เขาตั้งใจเรียนอย่างหนักเช่นเคย แต่พอเรียนปีสองฐานะครอบครัวทรุดหนัก อาชีพกรรมกรของบิดาตกต่ำ รายได้ไม่พอค่าอาหาร ซึ่งกระทบกระเทือนการศึกษาของเอ็มเบ็ดก้าร์มาก บิดาได้พยายามวิ่งเต้นขอทุนการศึกษา จากองค์กรทางสังคมหลายต่อหลายแห่ง มีนักสังคมสงเคราะห์ ผู้หนึ่งได้พาเขาเข้าเฝ้ามหाराชาแห่งเมืองบาโรด้า MAHARAJA OF BARODA ซึ่งมีพระประสงค์ยกฐานะทางสังคม และการเป็นอยู่ของพวกอริศูร ให้ได้รับการศึกษาเท่าเทียมคนวรรณะอื่น จึงได้ทรงพระราชทานทุนการศึกษา ทำให้อุปสรรคต่าง ๆ หดหายไป แต่มีเงื่อนไขเรียนจบ เอ็มเบ็ดก้าร์ต้องกลับมาทำงานใช้หนี้

ณ มหาวิทยาลัยบอมเบย์

มีอาจารย์หลายสาขาให้ความช่วยเหลือ ให้ยืมหนังสือให้เสื้อผ้า แต่มีอาจารย์จำนวนไม่น้อยที่รังเกียจรวมไปถึงนักศึกษาอื่น และเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเมื่อรู้ว่าเขาเป็นอริศูร แม้แต่คนขายเครื่องดื่มในร้านของมหาวิทยาลัยก็ยังไม่ยอมให้เขานั่งในร้าน ในที่สุดเขาก็เรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยบอมเบย์ เมื่ออายุ ๒๑ ปี ในระหว่างนั้นลัทธิเสรีภาพของประชาชนชาวอินเดียถูกจำกัดโดยรัฐบาลอังกฤษ และถูกเจ้าหน้าที่ชาวอังกฤษปราบปรามอย่างรุนแรง ซึ่งได้ปลุกเร้าเลือดแห่งความรักชาติของเขา ต่อไปนี้งานที่เขาต้องทำ นอกจากการทำลายล้างระบบวรรณะแล้ว ก็คือการต่อสู้ให้ได้มาซึ่งเอกราชของชาติ

เรียนจบ เขาเดินทางไปรับราชการที่บาโรด้า รับยศเป็นร้อยโทในกองทัพบก บิดาของเขาถึงแก่กรรมในช่วงนี้ ซึ่งทำให้เขาตกอยู่ในห้วงแห่งความเศร้าโศก ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอันใดที่เขาจะได้รับจากบิดา นอกจากวิญญานแห่งการต่อสู้ และน้ำใจอันเด็ดเดี่ยวเป็นมรดก

ประสบการณ์ใหม่ในโลกเสรี

เขามีโอกาสทองอีกครั้ง ได้ทุนจากมหाराชาแห่งบาโรด้าไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย สหรัฐอเมริกา เป็นอีกโลกซึ่งต่างจากที่เขาได้รับมาจากบ้านเกิดเมืองนอน ที่นี่เขามีอิสระเสรี มีสิทธิเท่าเทียมเพื่อน ๆ นักศึกษาทั่วไป สามารถเข้าห้องสมุด หาด่านหนังสือได้ทุกชนิด การทำอะไรไม่ถูกกีดกัน เขานั่งร่วมโต๊ะอาหารแม้กับนักศึกษาชาวอินเดียที่เป็นลูกพราหมณ์เป็นพวกวรรณะสูง ความคิดใหม่ ๆ ไหลเข้าสู่สมองของเขา พร้อมคำถามที่ว่า ทำไมพวกพราหมณ์ในอินเดียจึงประณามพวกอริศูร แต่พราหมณ์ที่อเมริกา กลับกล้านั่งร่วมโต๊ะ เรียนร่วมชั้น นอนร่วมห้องกับลูกอริศูร เขาเชื่อว่าระบบสังคมในอินเดียคือระบบทาส และระบบนี้จะหมดไปได้ด้วยการพึ่งพาตัวเองและโดยการให้การศึกษาที่ทัดเทียมกับคนวรรณะอื่น แต่จะต้องไม่ใช่การไหว้วิงวอนร้องขอต่อเทพเจ้าดังที่บรรพบุรุษได้เคยเชื่อถือ และปฏิบัติกันมาหลายชั่วคน

จุดมุ่งหมายในการศึกษา

มิใช่เพื่อสอบให้ได้ปริญญาเท่านั้น แต่จะต้องให้เป็นผู้มีความรู้ดีในวิชานั้น ๆ เขาเลือกเรียนวิชารัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ เขาอ่านหนังสือไม่น้อยกว่าวันละ ๑๔ ชั่วโมง ขุดค้นหาความรู้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ๒ ปีให้หลัง เขาจบปริญญาโท โดยทำวิทยานิพนธ์ชื่อ “การพาณิชย์ของอินเดียสมัยโบราณ” (Ancient India Commerce) ตามด้วยวิทยานิพนธ์อีกเรื่องชื่อ “เงินปันผลแห่งชาติอินเดีย” (National dividend

of India) ซึ่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียได้ให้ปริญญา
ดุษฎีบัณฑิตแก่เอ็มเบ็ดก้าร์

ความประทับใจ

สิ่งที่เอ็มเบ็ดก้าร์ได้รับขณะอยู่ในอเมริกา
มากที่สุด ๒ ประการคือ กฎหมายรัฐธรรมนูญ
ของอเมริกา โดยเฉพาะที่แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการ
ประกาศรับรองสิทธิของพวกนิโกรและอีก
ประการคือ ชีวิตของบุคเกอ ที่ วอชิงตัน (Booker
T. Washington) ผู้เป็นนักปฏิรูปและนักการ
ศึกษาที่ยิ่งใหญ่ของพวกนิโกรในอเมริกา

ได้รับตำแหน่งสำคัญ

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๔๙๐ คือ วันที่อินเดียได้
รับเอกราชจากอังกฤษ ถือเป็นวันเอกราช
(Independent Day) พรรคคองเกรส ได้เป็น
ผู้จัดตั้งรัฐบาล บัณฑิตเนห์รู ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญ
ของพรรคคองเกรสรองจากท่าน มหาตมะ คานธี
ได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของอินเดีย เป็นผู้
ที่มีความเลื่อมใสและเชื่อในสติปัญญาของเอ็มเบ็ดก้าร์
ได้ชวนเอ็มเบ็ดก้าร์เข้าร่วมคณะรัฐบาลใหม่ ซึ่ง
ความคิดนี้ได้รับการเห็นดีจากบรรดาสมาชิกคน
สำคัญ ๆ ของพรรคคองเกรส โดยแต่งตั้งให้
เอ็มเบ็ดก้าร์เป็นรัฐมนตรียุติธรรมคนแรกของ
อินเดีย

การตัดสินใจของเนห์รูที่เชิญเอ็มเบ็ดก้าร์เข้า
ร่วมรัฐบาลก็ดี การตัดสินใจของเอ็มเบ็ดก้าร์
ที่เข้าร่วมรัฐบาลก็ดี เป็นการตัดสินใจที่น่า
สรรเสริญเพราะเป็นการแสดงออกถึงความ
บริสุทธิ์ใจของทั้งสองฝ่าย ที่ต่างทำงานเพื่อรับใช้
ชาติ ไม่เอาความขัดแย้งส่วนตัวมาเป็นอุปสรรค
ทั้งสองท่านไม่ใช่ นักการเมืองที่เห็นแก่ตัวหรือ
พวกพ้อง แต่มุ่งผลประโยชน์ชาติเป็นหลัก

งานต่อไปของรัฐบาลก็คือการแต่งตั้ง
คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อได้นำเรื่องนี้
เข้าสู่สภา ผลปรากฏว่าสภาได้ลงมติแต่งตั้ง
เอ็มเบ็ดก้าร์เป็นประธานร่างรัฐธรรมนูญ ด้วย

ความมานะพยายาม รัฐธรรมนูญก็ร่างเสร็จภายใน
๗ เดือน และส่งร่างนั้นให้แก่ประธานสภาเพื่อนำ
เข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภา เพื่อขอความเห็น
ชอบ มีสมาชิกรัฐสภาคนแล้วคนเล่าลุกขึ้นอภิปราย
เอ็มเบ็ดก้าร์ทำหน้าที่ตอบปัญหาทุกคนจนเป็นที่
น่าพอใจ ครั้นแล้วรัฐสภาก็รับร่างกฎหมาย
รัฐธรรมนูญ และประกาศใช้เป็นกฎหมายสูงสุด
ของประเทศ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๒
เป็นต้นมา อนึ่งวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้
อินเดียถือเป็นวันสำคัญของชาติและกำหนดให้
เป็นวันหยุดราชการประจำปี เรียกว่า “วัน
สาธารณรัฐ” (Republic Day)

ประกาศตนเป็นพุทธมามกะ:

เอ็มเบ็ดก้าร์ได้สลัดตัวออกจากศาสนาฮินดู
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ **หันมานับถือพุทธศาสนา** เขา
เขียนหนังสือเกี่ยวกับพุทธศาสนาหลายเล่มและ
ปาฐกถาเกี่ยวกับพุทธศาสนาก็มีคนนำไปตีพิมพ์
อีกมากมาย เขาตัดสินใจนับถือศาสนาพุทธด้วย
ศรัทธาอันเกิดจากปัญญา ครั้งหนึ่งเมื่อถูกถามว่า
ทำไมหันมานับถือศาสนาพุทธเขาตอบว่า “...**พระ
พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่จะให้สันติสุขแก่โลก
ศาสนาพุทธมิได้อ้างว่าพระเจ้าหรือความ
ศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ สร้างสังคมและคุ้มครองสังคม
แต่สังคมจะอยู่เป็นสุขได้ด้วยสมาชิกของสังคม
เอง ที่รู้จักความเมตตาและสมานัตตตา...**”

เขาทำพิธีปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๔๙๙ ที่เมืองนาคปุระ เมืองนี้มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์พุทธศาสนา ประชาชนจำนวนแสนเข้าร่วมปฏิญาณตน ในตอนท้ายเขาอ้างพระพุทธพจน์ที่ตรัสว่า “**ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอมาจากตระกูลต่าง ๆ กัน ย่อมมีความเสมอภาคกัน เมื่อมาอยู่ในธรรมวินัยนี้แล้ว เหมือนมหาสมุทรย่อมเป็นที่รวมของน้ำที่ไหลมาจากแม่น้ำและทะเลต่าง ๆ เมื่อมาสู่มหาสมุทรแล้วก็ไม่สามารถจะแยกได้น้ำส่วนไหนมาจากที่ใด**”

บันปลายชีวิต

ในเดือนพฤศจิกายน ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ที่กัทมันฑู เมืองหลวงของประเทศเนปาล จัดให้มีการประชุมพุทธศาสนิกชนทั่วโลก (Buddhist World Conference) เอ็มเบ็ดการ์ได้รับเชิญทั้ง ๆ ที่สุขภาพไม่ดีนัก อาการป่วยของเขาคือ ปวดหลัง ปวดขา บางครั้งปวดแต่หัวค้ำจนสว่างและความปวดทำให้เขาไม่สามารถหลับได้แม้แต่นิดเดียว เขานำแพทย์ประจำตัวติดตามไปด้วย เขาถูกขอร้องโดยผู้เข้าประชุมส่วนใหญ่ให้พูดเรื่อง “พระพุทธเจ้ากับคาร์ลมาร์กซ์” เอ็มเบ็ดการ์ได้นำเอาหลักการของพระพุทธศาสนาและของคาร์ลมาร์กซ์มากล่าว เขาเน้นจุดสำคัญว่า “... ถึงแม้พระพุทธเจ้าและคาร์ลมาร์กซ์จะมีจุดประสงค์เหมือนกัน คือ กำจัดความอยุติธรรมในสังคม แต่วิธีการแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง พระพุทธเจ้าดำเนินการด้วยสันติวิธี (Non Violence) เช่น ให้พระภิกษุที่ได้รับบิณฑบาตต้องนำเข้ากองกลาง พระองค์ไม่บังคับ คือให้ทำด้วยความสมัครใจ พระองค์คำนึงถึงจิตใจของบุคคลเป็นสำคัญ ส่วนคาร์ลมาร์กซ์นิยมใช้ความรุนแรง (Violence) การกำจัดสมมติส่วนตัวก็ใช้วิธีบังคับ คนมีทรัพย์สินอาจจะยอมเมื่อถูกบังคับด้วยกำลัง แต่ถ้าเมื่อใดกำลังที่ใช้บังคับนั้นอ่อนลง ผู้ถูกบังคับก็จะลุกขึ้นต่อสู้แก้แค้นอีก การต่อสู้กันก็จะหาที่สิ้นสุดมิได้

ความหวังที่จะกำจัดสงครามชนชั้นก็จะมีวันบรรลุถึงเป้าหมายได้...”

ตอนจบของปาฐกถา เขาได้เตือนเยาวชนเอเชียทั้งหลายว่า อย่าได้คิดว่าคาร์ลมาร์กซ์เป็นศาสดา (Prophet) บรมครูของเราคือพระพุทธเจ้า ได้วางหลักเพื่อสร้างสันติสุขไว้เมื่อ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ซึ่งเราจะได้รับสันติสุขจริงถ้าปฏิบัติตาม

เมื่อเดินทางกลับจากประเทศเนปาล เขาล้มป่วยอีกมีอาการปวดขาที่รุนแรง จนไม่สามารถเดินด้วยตนเอง ต้องมีผู้ประคอง อาการป่วยมีแต่ทรึงกับทรุด

วันหนึ่งเขาให้ผู้รับใช้นวดแทบทั้งวัน นอนก็ไม่หลับ ในยามนั้นเขาเห็นว่าหนังสือเท่านั้นที่จะช่วยได้ เขาต้องการหาความสุขจากการอ่านหนังสือ จึงให้คนสนิทนำหนังสือมาวางไว้ข้างตัวหลาย ๆ เล่ม จะได้หยิบอ่านสะดวก

พอรุ่งเช้าภรรยาตื่นขึ้นเห็นสามียังคงนอนหลับอยู่ เธอจึงไปทำงานตามปกติ พอเสร็จงานที่ต้องทำแล้ว เธอก็ไปปลูก แต่เขาหมดลมหายใจแล้วในลักษณะนอนหลับ ด้วยวัย ๖๕ ปี ในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ เมื่อข่าวมรณกรรมของเอ็มเบ็ดการ์ได้กระจายออกไป บรรดารัฐมนตรี สมาชิกรัฐสภา ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ได้รุดไปที่บ้านเพื่อเคารพศพ นายกรัฐมนตรีเนห์รูได้กล่าวว่า “...ชื่อของเอ็มเบ็ดการ์จะถูกจดจำชั่วกาลนาน โดยเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้ เพื่อลบล้างความอยุติธรรมในสังคมอินเดีย เอ็มเบ็ดการ์ได้ปลูกให้สังคมอินเดียตื่นจากความหลับ...” และในฐานะเป็นบุคคลสำคัญสภาลงมติงดการประชุม ๑ วัน เพื่อไว้อาลัย และมุขมนตรีของรัฐบอมเบย์ในสมัยนั้น นายชะวาน (Mr.Yashwentrao Chavan) ได้ประกาศเอาวันเกิดของเอ็มเบ็ดการ์ ๑๔ เมษายน เป็นวันหยุดราชการ เพื่อเป็นเกียรติแก่ดวงวิญญาณของเอ็มเบ็ดการ์

๒

[บางตอนจากหนังสือ ดร.เอ็มเบ็ดการ์ รัฐบุรุษจากสลัม โดย วิรัช ธีรพันธุ์เมธี พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ.๒๕๔๑]

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๐)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดังนี้ไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตัง ๒๗๓) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังขจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตระกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ บริเวหาทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จัตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยัจ) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ผู้ปฏิบัติจะต้องตามรู้“ตัวตนของกิเลสอื่นๆต่างๆ”(อัตตา) ภาษาศัพท์ที่เรียกการตามรู้“ตัวตน”ตามทิวฏฐินี้ก็คือ “อตตานาทิวฏฐิ” “อตตา”หรือ“ตัวตน”ที่ผู้ปฏิบัติจนเกิด“ญาณ”รู้“ตัวตนนั้นๆ”ขึ้นมา “ตัวตนตัวนั้น”ก็คือ

“สักกายะ”ที่พ้นจาก“ความรู้”ที่รู้แค่เป็น“ทิวถูลี”หรือแค่รู้เป็นปริยัติเท่านั้น(สุดมยบัญญัติ-จินตามยบัญญัติ) เจริญขึ้นเป็น“ความรู้”ขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความปรากฏจริง”(ภาวะ)คือ“ตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆ”แล้ว บัดนี้“ตัวตนตัวนี้”จึงชื่อว่า“สักกายะ”(ภาวนามยบัญญัติ)

นี่คือ “พ้นสักกายะทิวถูลี” พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑

แล้วต้องปฏิบัติต่อไปจากการรู้“ตัวตน”(สักกายะ)ที่รู้ผู้นี้ให้พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์คือ จนพ้นสงสัยสงสัยเลให้ได้กล่าวคือ พอสัมผัสสภาวะของ“จิต-เจตสิก-รูป”(ขณะที่ยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) เราก็เริ่มมีนามรูปปริเฉทญาณ(ญาณกำหนดแยกนามรูป) แล้วจะต้องพิจารณาตรวจสอบทำความเข้าใจขั้นขึ้นไปอีกจนสามารถรู้แจ้ง“ภาวะสักกายะ”นั้นลึกซึ่งจริงจังครบถ้วนชัดเจนใน“การเห็นตัวตน”นี้ กระทั่งมีนามรูปปัจฉยปริศเฉทญาณ(ญาณหยั่งรู้เหตุปัจฉยที่อาศัยกันและกันอยู่) หรือยิ่งเจริญถึงมีสัมมสนญาณ(ญาณหยั่งรู้ความเป็นไตรลักษณ์ เป็นปัจฉยาการ) ก็จะเป็น“ญาณ”ทราบซึ่งว่า “โอ!..ขณะนี้เองหนอคือ“ความจริง-ของจริง-สัจจะ”ขั้นปรมาตถธรรม(จิต-เจตสิก-รูป ซึ่งขณะที่ยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) ตรงตามพุทธพจน์ที่ว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” เราจึงเชื่อ ชนิดที่ความสงสัยสงสัย(วิจิกิจฉา) มันหายไปทันที แรงแห่ง“ความเชื่อ”(ศรัทธา)เจริญขึ้นเป็น“ศรัทธินทรีย์” เพราะเรากำลัง“เห็น”ตถาคต(ธรรม)อยู่ ต่อหน้าเรา ณ บัดปัจจุบัณนี้แหละ” นี่คือ พระพุทธเจ้าที่เรากำลังเห็น ซึ่งเป็น“ธรรม”ขั้นปรมาตถธรรมเท่านั้น

นี่คือ เรากำลังเข้าถึงพระไตรรัตน์ กล่าวคือ กำลัง“เห็น”พระพุทธ จึงเชื่ออย่างไม่สงสัย และเรากำลัง“เห็น”พระธรรมที่เป็น“ความจริง-ของจริง-สัจจะ”ขั้นปรมาตถธรรมอยู่หลังๆด้วย เราจึงกำลังเป็น“สาวกสั่งโม”ขั้นกำลังอยู่ใน“มรรคญาณ”(สู่ทางอริยมรรคอยู่ ณ บัดนี้แหละ) คือ ผู้บรรลุปรมาตถธรรมอยู่แก่ ณ บัดปัจจุบัณนี้ จึง“เห็น”พระสงฆ์ ก็คือเราเองแท้ๆที่กำลังเข้าสู่มรรค จึงพ้นสงสัย(วิจิกิจฉา)ทั้งพระพุทธ-ทั้งพระธรรม-ทั้งพระสงฆ์ เพราะการรู้แจ้งเห็นจริง“ของจริงที่ปรากฏ”(ภาวสัจจะ)ในตัวเราเองแท้ๆ ที่ทั้งรู้ทั้งเห็นทั้งเป็นเบ้ามันนั้นเอง (ตถตาขั้นมรรคสั่ง)

ผู้ปฏิบัติกำลัง“เห็น”พระพุทธเจ้าทุกๆอยู่ ณ บัดปัจจุบัณนี้แท้ๆทีเดียว เพราะเรา“เห็น”ธรรมขั้นปรมาตถ

ธรรม คือ “เห็น”จิตที่เป็นตัวอกุศลจิต-ตัวกิเลสที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาสั่งสอนคนให้รู้ตาม

ด้วยประการฉะนี้แล คือ พ้นสงสัย(พ้นวิจิกิจฉา)ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์

ต้องปานฉะนี้ จึงจะชื่อว่า ศรัทธาในพระรัตนตรัยนี่คือ “พ้นวิจิกิจฉา” พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๒

เมื่อได้รู้จัก“ตัวตน”แจ้งจริงด้วยญาณแล้วก็ต้องปฏิบัติ“กำจัด”มันให้หมดตัวตนนั้นๆไปตั้ง“เผาด้วยไฟ”ให้สิ้นเกลี้ยง นี่แหละคือ การทำทาน “ทาน”คือเช่นนี้

“ทาน”รากเดิมแท้ที่เป็น“อินโดย”เป็นเช่นที่ว่ามัน เพราะการดับกิเลสหรือกำจัดกิเลสสำเร็จจริงเท่านั้น ไม่ใช่แค่สะกดกดข่มใจ หรือทำให้มัน“สงบ”ไปเท่านั้น เช่น “ใจสงบ” ก็คือแค่“ใจอยู่นิ่งๆ” หรือ“ใจหยุดคิดนึก”หรือ“ใจทั้งหมดไม่ทำหน้าที่ใดๆเลย-ดับดำมีดอยู่”

แม้“ทาน”จะแปลเอาความหมายว่า“ทำให้สงบ”ก็ไม่ใช้หมายเอา“สงบ”เพียงหยาบๆตื้นๆแค่นั้น หรือจะแปลว่า“เพ่งให้อารมณ์แนวแนจนสงบนิ่งอยู่”ปานใด แต่ถ้าไม่ได้กำจัดกิเลสตั้งไฟเผาจนหมดไหม้สูญสิ้นซากไปก็ไม่ใช่“ความเป็นทาน”ตามสัจจะแท้แห่งปรมาตถ

“ทาน”ต้องหมายถึงภาวะที่สามารถกำจัดกิเลสเหล่านั้นให้หมดไหม้สูญสิ้นสภาพจนไม่มีซาก และเฉพาะ“กิเลส”เท่านั้นด้วย ที่ถูก“กำจัด”จนเกลี้ยงสิ้นซากไปจากจิต

กิเลสสิ้นซากจากไป จิตยิ่งผ่องใสทำงานรู้แจ้งแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น นี่คือ“ใจสงบ”ที่เป็น“ความสงบ”เพราะกิเลสเท่านั้นที่สิ้นไปไม่เหลือเชื้อของกิเลสเลยแม้แต่น้อยเท่าธุลีละออง ไม่ว่าธุลีหมองธุลีเรง ก็ต้องหมดสิ้นถึงขั้นปลายสุดที่เรียกว่าอาสวะ อันเป็น“ตัวตน”ตัวปลายสุดท้าย

“ทาน”คือภาษาบาลีคำหนึ่ง ที่ใช้เป็นเครื่องสื่อความหมายให้สามารถรู้เรื่องกัน ซึ่งเป็นเรื่องนามธรรมที่ลึกซึ้ง(คัมภีร์)ขั้นอินโดย เห็นตามได้ยากยิ่ง(พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยากยิ่ง(พุทธโฆษา) สงบชนิดพิเศษ(สันตา) สุขุมประณีต(ปณีตา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตถกาวจระ) ละเอียดยลอย่างยิ่งสุดๆ(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณชิต(บัณชิตเวทนียา)

โดยใช้ภาษาคำว่า“ทาน”เป็นตัวสื่อเพื่อต้องการให้รู้แจ้งเห็นจริงว่า“การกำจัดกิเลส”นั้น ต้องเพียร“เพ่ง”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(สักกายะ,อตถา,อาสวะ)

นั้นๆ ให้จริงให้ถูกสัมผัส “ตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆ” เฉพาะ กิเลสเท่านั้น ต้องกำจัดตัวไหนก็ตัวนั้น ไม่ใช่ “กำจัด” ตะ หรือ “ดับ” ตะพีด “ดับ” อะไรก็ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงสิ่งที่จะดับ นั้น หรือไม่ใช่ “ดับ” ไปหมดทั้ง **สัญญาทั้งเวทนา**

จริงๆ แล้วส่วนที่จะทำให้มัน “ดับ” แท้ๆ จะ **ดับไป** ตามลำดับก็เฉพาะ **จิต-เจตสิก** คือ **วิญญาณส่วนที่เป็นอุกุศล** ไม่ว่าจะ เป็นเวทนาหรือสัญญา แม้แต่สังขารก็เป็นเพียงเฉพาะส่วนเท่านั้น **มิใช่ “ดับ” ให้จิตไม่รับรู้ไปทั้งหมด**

“**ความดับ**” หรือ “**นิโรธ**” ของพุทธนั้น เป็นแบบเฉพาะของพุทธ ตามคำสอนพระพุทธเจ้าที่ **สัมมานิโรธ** ต้องเรียนให้ **สัมมาทิฐิ** ที่สุดท้ายจะ **ทำการดับ** ผ่าน **กิจจญาณของอรุปรมาณ** “**นิโรธ**” นั้นจึงจะเรียกเต็มศัพท์ของพุทธว่า “**สัญญาเวทิตนิโรธ**” เพราะสำเร็จ **นิโรธสัมบูรณ์**

ประเด็นที่ชัดเจนยิ่งใน **ความต่างกัน** ของ **ฉาน** หรือ “**นิโรธ**” แบบพุทธกับที่ **ไม่ใช่พุทธ** ก็คือ ขณะที่ยังเป็น “**นิโรธสมาบัติ**” อยู่ก็ตาม หรือสามารถบรรลุ “**สัญญาเวทิตนิโรธ**” สัมบูรณ์แล้วก็ตาม “**สัญญา**” ของผู้คนปฏิบัติก็ยัง **ทำหน้าที่ “กำหนดรู้”** อยู่ตลอด จะไม่หรือ **ไม่หลงไม่ถูกสะกิดให้กลับไปดับลงไปแต่อย่างใดเลย**

ตรงกันข้ามด้วยซ้ำ “**นิโรธ**” ของพุทธนั้นตลอดเวลาทำ “**นิโรธสมาบัติ**” อยู่ หรือแม้จะบรรลุ “**สัญญาเวทิตนิโรธ**” สัมบูรณ์แล้วก็ตาม “**สัญญา**” หรือ “**จิตที่ทำงานกำหนดรู้**” ของผู้ปฏิบัติยัง **เจริญ ยิ่งรู้แจ้งแก่ขึ้นๆ** อย่างวิเศษสุดในการทำ **ฉาน** ทำ **นิโรธ** และ “**รู้**” ยิ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลาใน “**มรรค**” ใน “**ผล**” ที่เกิด “**ฉาน**” เกิด “**นิโรธ**”

มิใช่ยิ่งสงบก็เลยยิ่ง “**หยุดรู้**” เป็นเฉยๆ ไปทั้งจิตหรือยิ่ง “**ดับ**” ไม่รู้อะไรเลย” ไปทั้งจิต แบบ “**มิจฉานฉาน-มิจฉานนิโรธ**” ตามที่เข้าใจผิดหลงผิดกันอยู่ส่วนมาก

จึงต่างจาก “**นิโรธ**” ที่ไม่ใช่พุทธอย่างสิ้นเชิง มี **นัยสำคัญ** ยิ่งเพราะ “**นิโรธ**” ชนิดนั้น “**ตนเองเข้านิโรธ**” หรือ **เข้าสู่ขณะที่เป็นความดับ**” (“**นิโรธสมาบัติ**”) ตนจะอยู่ในสภาพ **ไม่รู้** เรา “**ดับ**” อะไร “**ตัวกิเลส**” เป็นไฉน ยิ่ง “**ดับ**” ได้แล้ว ตัวเองก็ “**ไม่รู้ตัว**” ในขณะที่ “**ดับ**” ไปแล้ว” นั้นด้วยซ้ำ

เพราะมีความรู้ความเข้าใจ (ทิฐิ) ตามที่ได้รู้ได้เรียนมา ว่า **ฉาน** ก็คือ “**จิตสงบ**” เข้าไปอยู่แต่ในภวังค์ โดยไม่ให้ตัวเรารู้อะไรทางกายและวาจาเลย **นิโรธ** ก็คือ

“**ดับจิต**” เข้าไปไม่ให้ตัวเรารู้อะไรเลย โดยดับทั้ง “**สัญญา-เวทนา**” หมด ไม่ให้มี **สัมปชัญญะ** (ความรู้ตัว) หรือไม่ให้มี **สัมปชานะ** (ความรู้สึก) ใดๆเอาเลย และเรียก **ความดับ** นี้ว่า **สัญญาเวทิตนิโรธ** เหมือนกันด้วยนะ

จึงต่างจาก “**นิโรธสมาบัติ**” ของพุทธลิปลับ คนละชั่วที่เดียว เพราะพุทธนั้น “**บณะ**” ที่เรียกว่า “**ฉานสมาบัติ**” ก็คือ **กำลังเข้าสู่หรือเข้าทำ “การเพ่งรู้เพ่งเผา กิเลสอยู่”** (อุปสัมปชชะ) ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงสิ่งที่ต้องการ “**เผา**” และรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงตลอดขณะกำลัง “**เผา**” อยู่ เมื่อ “**เผา**” สิ่งนั้นสำเร็จ **สิ่งนั้นก็ไม่มีอยู่** (กิเลสนั้นไม่มีอยู่ในจิต) ลักษณะนี้เกิดขึ้นก็เป็น “**นิโรธ**” คือ **ดับเฉพาะกิเลส** **ไม่ใช่ “ดับจิต” ไปทั้งหมด** **จิต** ไม่ต้องเป็น **อย่าง** ที่เคยอีกแล้ว **ภาวะล่องที่** ได้ปฏิบัติสำเร็จแล้วเช่นนี้เองที่เรียกว่า “**ออกฉาน**” หรือ **ล่องพ้นฉานนี้** (วุฏฐาน) ที่มี “**ผล**” ถึงขั้น **นิโรธ**

ถ้า “**ออกฉาน**” ที่ยังไม่ “**ผล**” ถึงขั้น “**นิโรธ**” ก็เป็นแค่ “**ออกฉาน**” แต่ละ “**ฉาน**” ยังไม่มี “**นิโรธ**” เช่น ทำ **ฉาน** ได้แค่ “**ฉาน ๑**” และ “**เข้าฉาน**” (อุปสัมปชชติ) ได้ยังไม่สัมบูรณ์ใน “**ฉาน ๑**” จนกว่าจะ “**ออกฉาน ๑**” (วุฏฐาน) หรือ “**ล่องพ้นฉาน ๑**” (สมตติกมตติ) ก็คือ “**ออกฉาน ๑**” แล้ว “**เข้าฉาน ๒**” (อุปสัมปชชติ) ยังไม่ถึงขั้นได้ “**นิโรธ**” จนกว่าจะถึง “**ฉาน ๔**” จึงจะมีภาวะ **พื้นฐาน** แห่ง “**นิโรธ**” หรือ “**นิพพาน**” เพราะ “**อุเบกขา**” คือ **พื้นฐาน** ของ **นิพพาน** เริ่มเป็น **ผล** ของ “**ความสงบ**” แต่ยังไม่แคล้วคล่องยังไม่แก่ถึงขีดจะเรียกว่า “**นิโรธ**” หรือ **นิพพาน**” โดยภาษาหรือ “**กำจัดกิเลส**” ได้ยังไม่ดีพอ ยังมี “**วสี**” (ความชำนาญแคล้วคล่อง) ไม่บริบูรณ์

“**วสี ๕**” ได้แก่ ๑. าวชิชณะ (ขั้นต้นของฉานและพิจารณาความเป็นฉาน) ๒. สสมาปัชชะ (การเข้าฉานหรือเข้าถึงความเป็นฉาน) ได้เจริญขึ้นดีขึ้นแคล้วคล่องขึ้นเรื่อยๆ) ๓. อธิวุฏฐานะ (การสั่งสมผลฉานให้ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นในจิต) ๔. วุฏฐานะ (การออกฉานหรือล่องพ้นจากฉานขั้นต่ำสู่ฉานขั้นสูงขึ้น) ๕. ปัจจเวกขณะ (การพิจารณาตรวจสอบทบทวนความเป็นฉานให้ครบสุดสัมบูรณ์)

ถ้าครบสุดในความเป็น “**รูปฉาน ๔**” ถือว่าบริบูรณ์ใน “**ผลสมาบัติ**” ของ “**ฉาน**” ถ้าครบสุดในความเป็น “**อรุปรมาณ ๔**” ถือว่าบริบูรณ์ใน “**ผลสมาบัติ**” ของ “**นิโรธ**”

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๐

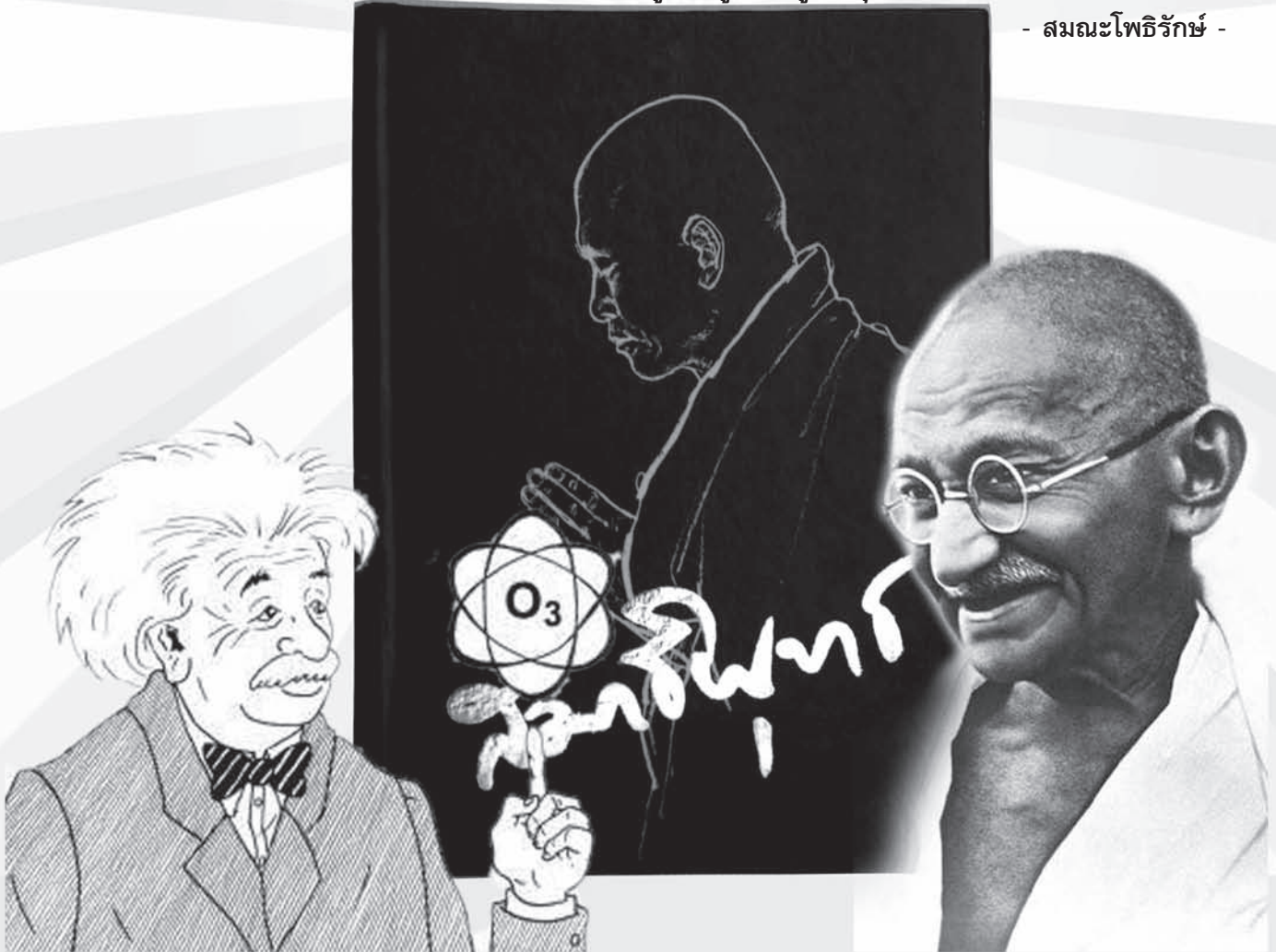
● ความรักในสิ่งที่ทำเป็นครูได้ดีกว่าหน้าที่ที่ต้องทำ
- ไอน์สไตน์ -

● ทันทีที่ข้าพเจ้าสามารถสลัดตัณหาราคะออกไปจากตนเองได้
ความสัมพันธ์ระหว่างเราทั้งสองได้ก้าวเข้าสู่ระดับสูงคือระดับแห่งจิตใจ
กามราคะมลายหายสิ้นไป ความรักความเข้าใจเข้าครองที่แทน

- คานธี -

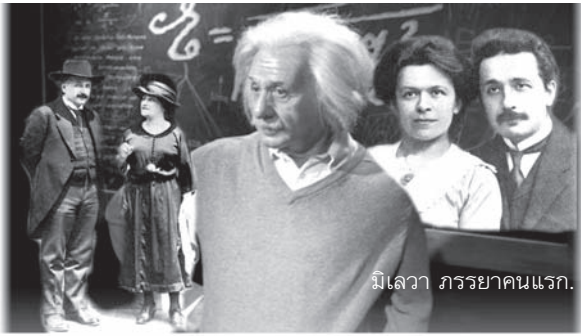
● คนผู้มี “ความรัก” ประเสริฐที่สุด สูงที่สุด จึงได้แก่ ผู้ที่หมดตัวตน ชนิดไม่มี
กิเลสถึงขั้นสิ้นอาสวะ เห็นแก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสียสละเกื้อกูล
ช่วยเหลือเพื่อแผ่ออกไปให้ผู้อื่นอยู่อย่างภูมิใจสุขใจ และยืนยาวหาประมาณมิได้

- สมณะโพธิรักษ์ -

โพธิสัตว์บนดิน-โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๕

มีเลวา ภรรยาคนแรก.

เอลซา ลอเวนทอล ภรรยาคนที่ ๒.

Love : ความรัก จาก อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

● ผู้หญิงตัดลินใจแต่งงาน เพราะหวังว่าเธอจะเปลี่ยนแปลงผู้ชายได้

ส่วนผู้ชายตัดลินใจแต่งงาน เพราะคาดหวังว่าผู้หญิงจะไม่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงพบกับความผิดหวัง.

(มีเลวา ภรรยาคนแรกของไอน์สไตน์ บอกถึงสาเหตุของการหย่าร้างให้ฟังในภายหลังว่า “ไอน์สไตน์หมกมุ่นกับความคิด การค้นคว้ามากเกินไป จนลืมว่ามีเธออยู่ในบ้าน” เรื่องนี้ไอน์สไตน์ก็เข้าใจและภายหลังการหย่าร้างไอน์สไตน์ได้รับเงินจากรางวัลโนเบลก้อนใหญ่เขายกเงินรางวัลให้มีเลวา แต่ก็แบบจดหมายไปฉบับหนึ่งใจความว่า “ถึงตอนนี้ฉันคงพิสูจน์ให้เธอได้เห็น ว่า ฉันมีความจริงใจต่อเธอเสมอ เพียงแต่ฉันต้องการแสดงความจริงใจต่อเธอตามวิถีของฉัน ไม่ใช่ตามวิถีที่เธอต้องการ)

● “มนุษย์ชาติเป็นเพียงส่วนหนึ่งของจักรวาลที่จำกัดทั้ง เวลาและสถานที่ เขาค้นพบตัวเอง ความคิด ความรู้สึก ที่แยกออกจากคนอื่น ๆ สิ่งที่หลอกลวงนี้คือคุณสำหรับเรา แยกเราให้สนใจ แต่ความต้องการของตนเอง และความรักของคนใกล้ชิด งานของเราคือ หนีออกจากพันธนาการนี้ ทำใจให้กว้าง รักทุกสิ่ง อาจไม่มีใครทำได้โดยสมบูรณ์ แต่ความพยายามที่จะทำ ย่อมทำให้เราเป็นอิสระและมีความมั่นคง ภายใน”

ความรักในสิ่งที่ทำเป็นครูได้ดีกว่าหน้าที่ที่ต้องทำ

ความรัก...ในทัศนะของ คานธี

● ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการรับใช้ประเทศชาติให้ได้ผลอย่างแท้จริง จำต้องมีพรหมจรรย์ เป็นองค์ประกอบ

ประสบการณ์ส่วนตัวสอนข้าพเจ้าว่า トラบใดที่ข้าพเจ้ามองดูภรรยาของข้าพเจ้าในขอบเขตแห่งเนื้อหนังมังสา トラบนั้นเราทั้งสองไม่อาจจะมีความเข้าใจกันได้อย่างแท้จริง ความรักที่เรามีต่อกันไม่อยู่ในระดับที่สูง ความเสแสร้งยังมีอยู่ระหว่างเราทั้งสอง แต่ในเมื่อเรา - หรือถ้าจะพูดให้ถูกในเมื่อข้าพเจ้า - สามารถควบคุมตนเองได้มากเท่าไร เรายิ่งเข้าใจและเข้าใจกันดีได้มากเท่านั้น ภรรยาข้าพเจ้ามีความควบคุมตนเองได้เป็นอย่างดี เธอจะแสดงออกซึ่งความยับยั้งชั่งน้อย ๆ แต่น้อยครั้งที่เธอจะขัดขืนข้าพเจ้า แม้ว่ามิอยู่บ่อย ๆ ที่เธอจะแสดงความไม่พร้อมเพรียงตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ายังหมกมุ่นอยู่ในห้วงของราคะตัณหา ข้าพเจ้าไม่สามารถบำเพ็ญประโยชน์ให้เธอได้ แต่ทันทีที่ข้าพเจ้าสามารถสลัดตัณหาราคะออกไปจากตนเองได้ ความสัมพันธ์ระหว่างเราทั้งสองได้ก้าวเข้าสู่ระดับสูง คือระดับแห่งจิตใจ กามราคะมลายหายสิ้นไป ความรักความเข้าใจ เข้าครองที่แทน

● มนุษย์จะมีอำนาจเหนือตนเองไม่ได้หากเขาไม่สามารถเอาชนะราคะได้ และมาตรว่าเรามีอำนาจเหนือตัวของเราไม่ได้แล้ว ก็อย่าหวังเลยว่าจะบรรลุสุราช (อิสรภาพในการปกครองตนเอง - ผู้แปล) หรือรามราชย์ (การปกครองที่ประชาชนมีความกินดีอยู่ดี - ผู้แปล) ได้ การมี

อำนาจเหนือผู้อื่น แต่ไม่มีอำนาจเหนือตนเองนั้น
เปรียบได้กับผลมะม่วงของเล่นสำหรับเด็ก ซึ่ง
ช่างนอกทาสีสดใสน่าชมหน้าเซย แต่ข้างในเป็น
โพรง หาเนื้อหนังไม่ได้

นักบริการสังคมที่เอาชนะราคาของตนไม่ได้จะ
ไม่สามารถให้บริการที่แท้จริงแก่สังคมได้

ความรัก...ในทัศนะของ สมณะโพธิรักษ์

● ขอยืนยันว่า โดยลัจจะนั้น “ความรัก”
ไม่ใช่ “ความเห็นแก่ตัว” “ความเห็นแก่ตัว” จึง
ไม่ใช่ “ความรัก” เพราะ “ความเห็นแก่ตัว” ก็
ประกาศลักษณะของมันเองอยู่ชัด ๆ ใด ๆ ว่าเป็น
“กิเลสโลภมาให้เห็นตน” คนที่กล่าวว่า “ความรัก
คือความเห็นแก่ตัว” นั้น กล่าวผิด อวิชาหรือ
กิเลสต่างหากพาให้เขากล่าวเช่นนั้น

“ความรัก” ที่แท้ ที่บริสุทธิ์จริง ไม่ใช่ “ความ
เห็นแก่ตัว” เลย ทว่าเป็น “ความเมตตาหรือ
ปรารถนาให้ผู้อื่นได้สุข” เป็น “ความภาคภูมิใจที่
พากเพียร ชยัน เอื้อเพื่อเกื้อกูล เสียสละต่อผู้อื่น”
เป็นอาการเอื้อมเอื้อ เพื่อแผ่ออกไปจากตัว
จากตน จนกระทั่ง “หมดตัวหมดตน” นั้น
ต่างหากจึงจะเป็นความรักที่พิเศษสูงสุด

สรุป ความรักคือ อาการขบใจผสมความยินดี
ที่พร้อมกันมีความปรารถนาได้อย่างลัมมาทิฏฐิ หาก
ใครปฏิบัติพัฒนา “อาการขบใจผสมความยินดีที่
ไม่เห็นแก่ตัวเลย มีแต่เติมไปด้วยความเมตตา หรือ
ปรารถนาให้ผู้อื่นได้สุข” หรือ “มีแต่ความแผ่อ
ของตน เสียสละแก่ผู้อื่น” ให้เจริญสูงสุดจนเกิดจริง
เป็นจริงได้เท่าใด ๆ ผู้นั้นก็คือ ผู้ได้สร้าง “ความรัก”

ที่ใหญ่ยิ่ง ประเสริฐสุด ๆ เท่านั้น ๆ

คนผู้มี “ความรัก” ประเสริฐที่สุด สูงที่สุด
จึงได้แก่ ผู้ที่หมดตัวตนชนิดไม่มีกิเลสถึงขั้นสิ้น
อาสวะ เห็นแก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสีย
สละ เกื้อกูล ช่วยเหลือเพื่อแผ่ออกไปให้ผู้อื่น
อยู่อย่างภูมิใจ สุขใจ และยืนยาวหาประมาณ
มิได้ และเติมไปด้วยความปราถนาที่ตัวเรา
จะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นให้มาก ๆ ให้ยิ่ง ๆ
ให้กว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความหลุดพ้น...ในทัศนะของไอน์สไตน์

การใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์มามองปัญหา
อาจจะช่วยให้เรา เกิดความเห็นพ้องต้องกันโดยไม่
ยากนัก นานนับศตวรรษแล้วที่มนุษย์เราได้อาศัย
วิธีคิดที่เป็นระบบตามหลักการวิทยาศาสตร์เพื่อ
เชื่อมโยงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่อุบัติขึ้นในโลกนี้เข้า
ด้วยกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

กล่าวง่าย ๆ ก็คือ นำสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาสู่
กระบวนการคิดที่เป็นระบบนั่นเอง

แต่หากจะถามผมว่า ศาสนาคืออะไร ผมคงหา
คำตอบไม่ได้ง่ายนัก

ดังนั้นแทนที่จะถามว่า ศาสนาคืออะไร ผม
อยากจะถามว่า

อะไรคือแรงบันดาลใจที่ทำให้คนเราหันไปยึด
มั่นในศาสนามากกว่า

สำหรับผม คนที่รู้แจ้งเห็นจริงทางศาสนา

ก็คือคนที่ได้ปลดปล่อยตัวเองออกจากไซตรวน

แห่งความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน
เหลือแต่ความคิด ความรู้สึก และแรงปรารถนา
ที่ตนยึดกุม (สมาทานไม่ใช่อุปาทาน)

เพราะเห็นว่ามันมีคุณค่าเท่านั้น

ผมคิดว่าการเล็งเห็นและการยึดมั่นดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะมีการเอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้าของหรือไม่ก็ตาม
บทสรุป ความหลุดพ้น คือ การที่พ้นไปจาก**ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน**

คงเหลือไว้แต่ความปรารถนาที่จะได้ช่วยผู้อื่น
เพราะเห็นในสิ่งนี้ว่ามันมีคุณค่า

ความหลุดพ้น...ในทัศนะของคานธี

เท่าที่ข้าพเจ้าศึกษาและเข้าใจได้
จากข้อเท็จจริงในพุทธประวัติ
นิรวาณ หมายถึง **การดับโดยสิ้นเชิง**
ของความเลวทุกประการในตัวเรา
ความร้ายทุกประการในตัวเรา
อีกทั้งความชั่วและสภาพที่จะกลายเป็นความชั่วได้
ทุกประการในตัวเรา

นิรวาณมิได้หมายถึงความสงบที่ปราศจากชีวิต
และไร้ความหมายในหลุมฝังศพ

หากหมายถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา
หมายถึงปิติที่ไม่ตายของจิตวิญญาณที่รู้จักตนเอง
รู้ว่าตนได้พบนิवासสถานแล้วในห้วงหทัย

ของนิรันดรภาพ

(หน้า ๓๗๕)

บทสรุป ความหลุดพ้นคือ ความดับ ความ
ตายจากสิ่งชั่วร้ายในตัวเรา เป็นชีวิตใหม่ที่มี

ชีวิตชีวาเพราะสงบจากสิ่งชั่วร้ายทุกประการ
ในตัวเรา

ความหลุดพ้น...ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์

หลักสำคัญการศึกษาของพุทธ

ต้องเป็นผู้มีศีล ไม่หย่อนยาน (อธิศีล)

ต้องเป็นผู้มีศีล จนเป็นฌาน (อธิจิต)

ต้องเป็นผู้มีศีล จนเป็นญาณ (อธิปัญญา)

กระทั่งเป็นผู้ทนได้ต่อการรุกราน (อธิวิมุตติ)

กระทั่งเป็นบุคคลผู้เบิกบาน (อธิพุทธ)

ต้องสมบรูณ์ด้วยการทำงาน (อภิกุศลที่ถึงพร้อม)

คนผู้สมบรูณ์ด้วยการทำงาน จึงจะเป็นผู้ถึงนิพพาน

นั่นคือ ผู้พร้อมไปด้วย...

การทำงานที่ดำริเนื่อกคิด (สัมมาสังกัปปะ)

การทำงานที่พูดที่จา (สัมมาวาจา)

การทำงานที่กระทำทุกชนิด (สัมมากัมมันตะ)

การทำงานที่เป็นอาชีพ (สัมมาอาชีวะ)

อันเป็น “มรรค” หรือ “ทางดำเนินชีวิต” สดุดิเศษ

ที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ให้มนุษย์นั่นเอง

จงศึกษากันให้ “สัมมาทิฏฐิ” เกิด

บทสรุป ความหลุดพ้นเกิดจากความสมบรูณ์
ด้วยศีล และด้วยการทำงาน

ดังพุทธพจน์ที่ระบุว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อม
ยังผลให้เป็นอรหันต์”

และผู้ที่จะสมบรูณ์ด้วยการทำงานได้นั้น ก็
เพราะได้ปฏิบัติมรรค ๘ นั้นเอง

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินันทะ

นักการเมืองหัวหมอทั้งหลาย จะมีอาชีพหรือมือใหม่หัดขับ
มักจะสิ้นไหลไฟแลบ
แม้กระทั่งนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรก
เห็นหน้าใส ๆ กลับโกหกคำโตได้ไม่อายปากซะเลย

สุริชาโน ภว โทติ ผู้รู้แล้วตีเป็นผู้เจริญ
หุริชาโน ปราบกโว ผู้รู้แล้วชั่วเป็นผู้เสื่อม

เมื่อเราฉลาดรู้สิ่งนั้นดี อันนี้ชั่ว แล้วไม่ยอมทำตามทีสุดสำหรับดีนั้น ๆ ไม่สู้ทำดีขึ้นมาให้จงได้ ไม่ลดละเลย ๆ ทั้งเสีย ก็ได้แต่รู้โง่ ๆ อยู่อย่างนั้น ทั้งชีวิต

ร้อยรู้ไม่รู้หนึ่งทำ พ่อครูสอนไว้

เมืองไทยนี้อะไร ๆ ก็แสนดีเชียวแหละ เสียอยู่อย่างเดียว มีคนไทย...

คนต่างชาติ ใครไม่รู้เป็นผู้พูดฝากไว้ทางใจคำคมดีจังเลย !

เป็นยังไงบ้างครับ คนไทยรีเปล่า โดนฝ่ามืออรหันต์ตบหน้าผาดใหญ่เข้าให้แบบนี้อายุเขาไหมล่ะ...

จะทำไมยังงี้ได้ล่ะ ในเมื่อพวกคริสตชนชั้ยมันมีเยอะ ต้ออดทนเอาหน่อย ไว้ให้คนรู้ทันเขามากขึ้น เชื่อชัวจะต้องฝ่อลงเรื่อย ๆ เอง

สำคัญเพียงอย่าอ้อมพะนำ เห็นเขาบู๊ยี่บู๊ย่า ชมชื่นใจถึงไหน ๆ ยังไร้ปากเสียง บื้อไม้เหมือนคนควายได้แต่มองเฉยเปล่า ปล่อยให้โกง ซาติชั่วลอยนวล แล้วทวนยูเทิร์นมาตบกะโหลกเราอีกทีเชอะ...

แล้วคนไทยนิสัยเสีย นำเกลียดดอย่างแรงตรงไหนบ้าง ที่ชั่วเด่น ๆ เห็นไม่พ่นชี่เกี่ยวกับชี่โกงนี้แหละ

อีกอย่างที่ขาดเสียไม่ได้คือต่อแหล

โดยเฉพาะนักการเมืองหัวหมอทั้งหลาย จะมีอาชีพหรือมือใหม่หัดขับ มักจะสิ้นไหลไฟแลบ แม้กระทั่งนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรก เห็นหน้าใส ๆ กลับโกหกคำโตได้ไม่อายปากซะเลย

เช่น คุณหนูปยูีนกรานว่า เธอเป็นคนจัดแจง แต่งตั้งรัฐมนตรีกับมือเอง คุณทักษิณเปล่าสั่งให้ตั้งใคร ...หรือแม้ข่าวเขาจะเอาทักษิณกลับบ้าน เมื่อนี้ที่นั่น...หนูไม่รู้ค่ะ มัวแต่ยุ่ง ๆ ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่ค่ะ ชินเชื่อคงออกลูกเป็นลิงตายหะ

เป็นอันว่าเราก็ได้นายกรัฐมนตรีชี้ฉ้อต่อแหล
ลอยหน้าลอยตา ทำอะไรไม่เป็น นอกจากตัวหุ่น
เชิด เจอน้ำท่วมใหญ่จนเอาไม่อยู่ เธอผ่าบอกเอา
อยู่ค่า ๆ...กระทั่งพังพินาศ ๑.๔๔ ล้านล้านบาท
คนไทยใจดียอมให้อยู่ต่อ ไม่รู้จะดีกว่าควายหน้า
โง่ตรงไหน คนไทยเจ้าเอ๋ย !

มุมมองธีรยุทธ มีจุดบอดเบ้อเร่อ

หลายปีที่วางเว้นเวทีวิพากษ์การเมืองไทย
นายธีรยุทธ บุญมี เพิ่งโผล่หน้ามาเรียกทักษิณให้
ติดคุกเสียก่อน เพื่อรักษาระบบยุติธรรมเอาไว้...
เมินชะเถอะ สำหรับทักษิณผู้ไม่เคยยอมรับว่า
ตัวเองทำผิดอะไร อย่างเก่งครึ่งซึกหุ่นก็แก้ตัว
น้ำซุ่น ๆ ว่า บกพร่องโดยสุจริต

ยังมี เฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี
ประกาศแล้ว ๆ เล่า ๆ จะเอาทักษิณกลับบ้าน
เมื่อนั้นเมื่อนี้ อ้างว่าทักษิณไม่ได้ทำอะไรผิด
เพียงแต่ทำในสิ่งที่กฎหมายห้าม !

ฟังแล้วงงเป็นบ้ามันไม่เหมือนกันตรงไหนรีพอ

อ.ธีรยุทธ ยังรู้ทันทักษิณน้อยไปรีเปล่า ถึง
กับเหมาว่าทักษิณนับเป็น ๑ ใน ๓ ผู้มีบารมีทาง
การเมืองเทียบจอมพลสฤษดิ์ และ พล.อ.เปรม
ซำรัมย์ยังไม่กล้าฟันธงเลยว่า ทักษิณช่วยเมือง
ไทยให้ดีขึ้นหรือล่มจม อ้างว่ายังต้องพิสูจน์อีกนาน

ระบอบทักษิณโคตรโกง แฉ้งเกิดมาได้ด้วย
ทุนสามานย์ ทำธุรกิจการเมืองสำเร็จ เผด็จการ
รัฐสภา จนเผด็จโกงผลประโยชน์ทับซ้อนเท่าไร
ไม่มีใครทำอะไรได้ เตี้ยหมดทั้งองค์กรอิสระและ
กระบวนการยุติธรรม แม้มีสภาคคนเหมือนเป็น
สภาควาย หรือใครว่าไม่จริง...

กระทั่งเกิดพันธมิตรประชาชนลูกขึ้นมาไล่
ทักษิณ แต่ปฏิวัติ ๑๙ กันยายน ๔๙ เข้ามาช่วยปิด
เกมเสียก่อน

ณ ตอนนั้น เสียงมหาชนขับทั่วประเทศ
เป็นหนึ่งในเดียวรวมทั้งรากหญ้า

แสนเสียดาย เผด็จการทหารไม่เผด็จศึกให้จริง

มหาโจรทักษิณเลยกลับมาผงาด อาละวาดจัดหนัก
ยิ่งหัวหน้าปฏิวัติ พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน จิ้งจก
เปลี่ยนสี เขียนด้วยมือลบด้วยเท้า เมื่อหันมามั่ว
รวมหัวกับสถาบันพระปกเกล้า เข้าแผนปรองดอง
ปล้นบ้านเผาเมือง ไม่เอาเรื่องทั้งนั้น มันตลก
ทุเรศปานนี้เชียว

ประชาธิปไตยสามานย์ เผด็จการขนานแท้

เป็นอันว่าเท่าที่ทักษิณทำกับประเทศมาสิบกว่า
ปี ด้วยฝีมือลื้อลื้อ ฝีมือแป้ง ทั้งเลื้อแดงแรงฤทธิ์
จนยึดอำนาจประเทศนี้จวนจะเบ็ดเสร็จเต็มแก่
แคร์รอ กม.นิรโทษทักษิณอีกนิด อย่างซำรอ รธน.
ฉบับทักษิณอีกหน่อย ทุกอย่างมันแค่เอื้อมขัด ๆ

ถ้าไม่มีอะไรบังตาพาวีปริตให้เห็นกงจักรเป็น
ดอกบัว ไฉนมองไม่ออกเลยหรือว่าใครบ้างละ
เลวที่สุดในแผ่นดิน คือ หากินบนคำว่าช่วยเขา !

สรุปแล้ว อ.ธีรยุทธ ขึ้นต้นขอยกทักษิณ ชนะ
เลือกตั้งใหญ่มาตลอด เดินนโยบายประชานิยม
ชื่อใจรากหญ้า ระดมพลเลื้อแดงสำเร็จจนขึ้น
แท่นผู้มากบารมี แต่มีวายุวิจิกิจฉา ทักษิณพา
เจริญหรือล้มเหลวกันแน่ต้องดูกันไปอีกนานว่างั้น...

อย่างไรก็ดีลงท้ายวันนี้อาจารย์เลื้อก็กลับ
ไม่แทงก็ก กลายเป็นฟันธงชัดเจนว่า...

“โดยส่วนตัวผู้เขียนยังเชื่อว่าทักษิณไม่ได้
เชื่อมั่นการสร้างประชาธิปไตยรากหญ้าจริง ๆ
จะเห็นได้จากการปราศรัยกับชาวบ้าน ไม่ได้เห็น
ประเด็นที่เป็นโครงสร้างยั่งยืน นอกจากอื้อนอวน
ขอกลับมาเมืองไทย

ทักษิณ เป็น ผู้นำการตลาดมากกว่าผู้นำ
ประชาธิปไตย ทักษิณมุ่งหวังรากหญ้าเป็นลูกค้า
ซื้อสินค้าของตนเป็นประจำสม่ำเสมอ มากกว่าจะ
ให้รากหญ้าเป็นรากฐานที่ยั่งยืนมั่นคงของระบบ
เศรษฐกิจการเมืองไทย หรือเป็นขบวนการเมืองที่
มีเป้าหมายอุดมการณ์การเมืองที่มีความสามารถ
ชี้ทางออกที่เหมาะสมให้สังคมไทยได้ ซึ่งเท่ากับ
ประเทศเราแตกแยก ต่ำทอกันเอง ใช้ความ

รุนแรงต่อกันเพียงเพื่อแก้ปัญหาการชุกหุ้น หนีภาษี ความไม่รู้จักอ้อมในทรัพย์สิน อำนาจ ของทักษิณ เท่านั้น”

นั่นคือประเด็นรวบยอดส่งท้ายใน “การวิเคราะห์การเมืองไทย แนวโน้มของวิกฤติปัจจุบัน ของ อ.ธีรยุทธ บุญมี เมื่อ ๑๘ มี.ค. ๕๕”

หวังว่าอาจารย์จะอ่านขาด คมลึก แม่นประเด็น เพื่อเลือกข้างชมคนที่ควรชม ชมคนที่ควรชม จะได้เลิกสับสนเสียที่ว่าทักษิณโคตรโกง เขามาไม่ ไทน์แน่ เป็นพระเอกหรือผู้ร้าย ใครไม่ยอมเป็น ควายหน้าโง่ เชิญตัดลินความจริงเห็นอยู่ไหนไหน ฌมหายใจเชือกนี้ !

การเมืองแบ่งเหลืองแดง ไทน์แรงจริงยิ่งแท้ ?

แม้ว่าวงจรอุบาทว์ คนชนบทขายเสียงตั้ง รัฐบาล คนเมืองล้มรัฐบาลคคคโกง จะเป็น ปรากฎการณั้ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ในช่วงที่ มีเลือกตั้งก่อนหน้ายุคทักษิณ

ครั้นทักษิณเข้ามาใช้ทุนสามานย์ซื้อเสียง ซื้อ พรรค สร้างฐานคะแนนจัดตั้ง รวมทั้งทุ้มประชานิยมสุดขั้วและกลยุทธ์ทุกรูปแบบจนกำชัยเลือกตั้งใหญ่ทุกครั้ง กระทั่งผูกขาดรัฐสภา เป็นรัฐบาล เผด็จการสำเร็จมาทุกสมัย

แน่นอน เมื่อทักษิณเผด็จการเป็นรัฐบาลได้ ก็เผด็จโกงผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งพวกพวกรากหญ้า ไม่รู้ทัน มีแต่คนเมืองชนชั้นกลางผู้เห็นแก่ประเทศชาติ ลูกขึ้นมดต่อสู้อับระบบอบทักษิณ

ประชาธิปไตยใช้ว่ามีแต่การเมืองภาค รัฐสภาตัวแทนเท่านั้น มันมีการเมืองภาค ประชาชนตัวการเจ้าของอธิปไตยดีคู่ขนานไปด้วย

พันธมิตรประชาชนชบวนเสื้อเหลืองจึงเกิดขึ้น ด้วยพลังบริสุทธิ์ เสียสละ เลือดเนื้อชีวิตโดยสันติ อหิงสามาตลอด การต่อสู้กับรัฐบาลนอกเวทีรัฐสภา จำเป็นต้องเปิดวิถีอารยะขัดขืน สงบสันติแบบ ประชาธิปไตย เช่น ยึดถนน ปิดจรรยาเพื่อชุมนุมบ้าง

ยึดทำเนียบ แม้นุกสนามบิน โดยไม่ทำลายทรัพย์สิน หรือละเมิดรุนแรงเกินเหตุหลังเจ็ดตุลาทมิฬ

น่าเสียดายการต่อสู้ของเสื้อเหลือง ถูกมอง ว่าเลวร้าย หรือทำเสียหายน่ารังเกียจเหมือน ๆ พวกเสื้อแดงล้มประชุมสุดยอดผู้นำที่พัทยา ยึด ราชประสงค์ เผาปล้นเซ็นทรัลเวิร์ลด์ ทั้ง ๆ ที่คน ละเจตนาและเชิงชั้น ปัญญาชนจึงน่าจะคมลึก นัยอันแตกต่างต่างฟ้ากับเหว !

แม้ว่าเสื้อเหลืองพลังฝ่ายธรรมะจะเสียเปรียบ เมื่อต้องสู้กับยักษ์อันทพาลเถื่อนถ่อย ขบวนการ อ่อนกำลัง ท้อแท้บ้าง ต้องกระจายตัว ถอยตั้ง หลักเพื่อรุกต่อ รอปรับเชิงยุทธ์ต่าง ๆ

ขบวนพลังฝ่ายธรรมะไซ้จะมีเพียงเสื้อเหลือง หรือชนชั้นกลาง แท้จริงไม่เลือกสีและมีทุกชนชั้น ต่างใช้สติปัญญาเต็ม ๆ ไม่ยอมเป็นควาย ทนมอง ตาปริบ ๆ ปล่อยรัฐบาลบู๊บู๊ยา..ฝันไปเถอะ !

ในขณะที่เหล่ารากหญ้ารวมเสื้อแดง หยื้อ ประชานิยมหลงมงายทักษิณ พวกเขาล้วนนำ สงสารเพราะไม่มีโอกาสล่วงรู้ความจริง เมื่อ ทักษิณซื้อสื่อปิดหูปิดตาไว้หมด

การเมืองรากหญ้า ถึงจะมากหนาได้उँตืน ทักษิณปานใด ใช้จะมีราคา เป็นเพียงมายาภาพ พวกเขาโดนมอมเมาให้เป็นทาสอบายมุข จมปลัก ดักดานกับการกั้หนี หวังรวยกับเงินหวย มันน่า สมเพศทุเรศขนาดไหน ในการนำพาคคนไทยตก นรกประชาธิปไตยที่กินได้เอียงนี้ โดยตั้งหน้า ล้มล้างรัฐธรรมนูญ ปล่อยให้ ปดท.ขึ้นราคา น้ำมันฉ้อฉลเป็นว่าเล่น

สำหรับชาวรากหญ้า ผู้แขวนชีวิตไว้กับ ประชานิยม เมื่อไหร่เกิดรัฐบาลดังแตก พวกเขา คงต้องตายหยังเขียด ตอนนี้รัฐบาลตั้งหน้ากั้หนีมา ผลาญอุตุลุด ไม่ฟังเสียงใคร ข้าวของกำลัง แพงขึ้นทุกวัน ทักษิณจะมีปัญหาที่ไทน์ให้ราคา ของถูกลง เดียวกั้ !

ในเมื่อคนรากหญ้า ประสาจะฟังตนเองยัง ยากเข็ญ แล้วจะไปมีฤทธิ์พลังทางการเมืองอะไร ดังที่ อ.ธีรยุทธ สรุปประเด็นการเมืองรากหญ้าไว้ว่า

“อย่างไรก็ตาม พลังรากหญ้า-เลื้อยแดง มีลักษณะเฉพาะการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งและการชุมนุมเป็นคราว ๆ ยังไม่เป็นขบวนการการเมือง ไม่มีเป้าหมาย อุดมการณ์ที่ต้องการเปลี่ยนโครงสร้างการเมืองแต่อย่างใด”

ทำไปทำไมพลพรรครากหญ้า-เลื้อยแดง ที่ อ.ธีรยุทธเหมือนจะถือหางว่ามีทางขยายตัว ถึงขนาดว่ากำลังก่อตัวเป็นศูนย์อำนาจ ก็คนเลวโจโฉจะชนะก็คนดี มีเล้าปี่ขงเบ้ง เอาเข้าจริง ๆ พวกรักทักษิณไม่เห็นเป็นแก่นแกนมากกว่าไม่หลักปักชี่ควาย !

ตรงกันข้ามกับขบวนการกลุ่มการเมืองภาคประชาชน ไม่ว่าจะเป็นสีเหลือง หลากสี หรือแนวร่วมอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นเพื่อรักษาประเทศชาติให้อยู่ในทำนองคลองธรรม เพื่อต่อสู้กับการใช้อำนาจรัฐคดโกงอย่างระบอบทักษิณ เป็นต้น

เพราะฉะนั้นสมควรแล้วหรือที่จะมองว่าขบวนการการเมืองภาคประชาชนตัวจริง ล้วงทุนทำหน้าที่ของพลเมืองดี ว่าเป็นพวกทำวุ่นวายแตกแยก เตือดร้อนในการประท้วงชุมนุม

ทั้ง ๆ ที่ความจริง ตัวการทำคนไทยแตกสามัคคี คือโคตรโกงต่างหาก เห็นฝีมือทักษิณเขาแล้วรียัง ดังที่ธีรยุทธเปิดใจส่วนตัวทั้งทำยบทวิเคราะห์ เชื่อว่าทักษิณเป็นตัวปัญหาแต่ต้นจนจบ !

เลือกตั้งลวงโลก ได้สภาโสโครก

“เลื้อยแดงมีความชอบธรรมในเรื่องประชาธิปไตยจากการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นความชอบธรรมสากลของโลกปัจจุบัน...”

วาทกรรมข้างต้น พุดผิดพุดใหม่ได้ นะ อาจารย์เลื้อยก็ ไม่รู้เมตาธาราจนเบลอ เพื่อฝันไปรีเปลา มิน่าเล่า สัตินยังรู้พลادنักปราชญ์ยังรู้พลัง

ทักษิณซุรงเลือกตั้งเป็นสภะมาตลอด ถือเลือกตั้งเป็นประกาศิต ชีขาดถูกผิดชั้วติแทนศาลอีกต่างหาก ศาลไหนไม่เข้าข้างกู ไม่รับลุงขนมเงินล้าน กูหนีก่อนดีกว่า

**ข้อเสียขายสิทธิ์ มันเกิดจากใคร ถ้าไม่ใช่
นักการเมือง ไม่มีใจซื้อเสียง คนจะขายสิทธิ์
ให้สุนัขตัวไหนไม่ทราบ**

เลือกตั้งสกปรก รัฐบาลคดโกง ทหารออกโรงปฏิบัติ จึงเป็นวงจรประชาธิปไตยแบบไทย ๆ

เราเคยโกงเลือกตั้งกันมากทุกรูปแบบ กรณีโด่งดังตั้งแต่ ๒๕๔๙ พรรคศรีมนังคศิลา ยุคจอมพลป.พิบูลสงคราม พล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์ เล่นไล่ไฟไฟ (บัตรเลือกตั้งปลอม) ดับไฟยกหีบจนชนะเลือกตั้ง เคราะห์ดีนักศึกษาเดินขบวนที่สะพานมัฆวาน จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เข้ามาแก้ปัญหาให้ค้ำมั่น พบกันใหม่เมื่อชาติต้องการ จนเกิดปฏิวัติ ๒๕๐๐ พลิกผันประเทศเด็ดขาดขนานใหญ่แต่นั้น เผด็จการเพื่อชาติถึงจำเป็นเมื่อถูกกาลเทศะ ต้องล้างบางเผด็จโกงอันหมดทางเลือกก่อนอื่น !

ฝากคนรักทักษิณ เลื้อยแดง ทหารแดงโมหรือทหารเปลี่ยนสี หัวหน้าปฏิวัติ ๑๙ กันยาโปรดฟังใหม่อีกครั้ง หนามยอกเอาหนามบ่งเผด็จโกงเพื่อกู เอาไว้อยู่ทำไมครับท่าน

เมื่อเลือกตั้งยังโสโครก ไม่อายชาวโลกบ้างเลยหรือ มันคือโจราธิปไตยผีเปรต อับริยัจญโรต่างหาก มันจะเป็นประชาธิปไตยอันชอบธรรมของโลกสากลได้ยังเหวย...๕๕๕...!?!

เมืองไทยเมืองพุทธ เรามาถึงจุดวิปริตเห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นชั้วเป็นดีถึงปานนี้ ณวันนี้...แล้วคุณเป็นคนไทยรีเปลา ถ้าไม่เอาโหวตโน จะเอาเลือกตั้งซื้อเสียงไว้ เลี้ยงสภาเดรัจฉานก็แล้วแต่...

ที่แน่ ๆ ผู้เขียนไม่ขอเลียนแบบสมองหมาปัญญาควาย จำนวนจำยอมต้อนรับนับถือเลือกตั้งซื้อเสียง เลี้ยงสภาโจราธิปไตย หัวเด็ดตีนขาดขอฉลาดด้วยคนชั้วที่เถอะ !

เปิดความจริง ทุกสิ่งจะลงตัว

ประเทศเกิดวิกฤติ จากการเมืองวิปริตเพราะ

ผูกขาดโดยนักการเมืองน้ำเน่าหยิบมือเดียว เมื่อนักการเมืองทั้งในรัฐบาลหุ่นเชิดหรือสภาโจรต่างเป็นตัวปัญหาเสียเอง ประชาธิปไตยจะขยับออกทางไหน ต้นหมด

หลงเหลือแต่การเมืองภาคประชาชนนอกสภา ทำไฉนประชาชนจะรู้จักใช้สิทธิ์ฐานะเจ้าของอธิปไตย หนึ่งคนหนึ่งเสียง รวมพลังตัวการนายจ้างสังฆบาลลูกจ้างและสภาตัวแทนให้ฟังเสียงประชาชนเจ้านายตัวจริงให้สำคัญ

แม้มวลชนรากหญ้าจะขายสิทธิ์ เงินมากทำให้เพื่อไทยเป็นรัฐบาลได้ จากผลเลือกตั้งโศครุภแล้วถือว่าชอบธรรมกันทั้งประเทศ เหมือนคนไทยเป็นควายกันไปหมดแล้ว

เรื่องรากหญ้าเลือดแดงจมปลักดักดาน หนูนทักษิณโง่หัวไม่ขึ้น เพราะพวกเขาได้ความจริงคนละชุดกับเลือดเหลือง ต่อแหลอัน จริงแท้ก็อีกอย่าง ตาดีได้ตาร้ายเสีย

ไม่เชื่อลองปฏิรูปสื่อ ๓,๕,๗,๙ ให้ชาวบ้านได้ถ่างตาเห็นความจริง เช่น เลือดเหลืองคูเอเอสทีวีบ้างไม่กี่วันก็รู้สึก แต่รัฐบาลสารเลวไม่มีวันยอมเปิดทางสว่างแน่ ทางตันสำคัญมันอยู่ตรงนี้เองซิมิซิมิ...

เพราะฉะนั้นพันธกิจของปัญญาชนคนรักชาติทุกเหล่าสี จะต้องหันหน้าจับมือกันต่อสู้ยักษ์มารโดยยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ ...

การเมืองภาคประชาชนใช้แตกแยกเลือดแดงเกิดก่อนเกิดหลัง คือแมวลีโชน ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน ปัญหาจึงอยู่ที่ใครคนจริง จะเสียสละหรือมาโกง ก็คนเลวชาติมันต้องถอยชิดซ้ายไป ในระยะยาว ธรรมะต้องชำระธรรม ถึงอย่าหวังเลยว่ายอันธพาลจะครองเมืองไปได้ถึงไหน ๆ

โดยเฉพาะคนรักทักษิณมันน่าจะตกฮวบมากกว่าศึกคักขึ้น ยิ่งนานยิ่งหด จากเคย ๑๙ ล้าน หล่นมาเหลือ ๑๕ ล้าน และมันน่าจะยิ่งร่วง เมื่อจำนวนควายหน้าใหม่ไม่แจ้งเกิดเพิ่มขึ้นแน่

ตกลงทางออกอยู่ตรงไหน...ลองตามไปยังแสงรำไรริบหรี่ที่ปลายอุโมงค์

มันขึ้นอยู่กับมหาประชาชนพวกแกงกั๊ก วางตัวเป็นกลาง ไม่ยอมเข้าข้างดีลัทธิ ได้แก่ชนชั้นกลาง พลังเจียบเจียบ เอาแต่ตัวรอดเป็นยอดเลวก็หลงว่ายอดดี บ้าตามกรีซ้เมาสุนทรภู่ผู้บ้องตัน โดยเฉพาะพลพรรคข้าราชการประจำ รู้จักสำนึกทำหน้าที่คนไทยออกเสียงนอกสภาบ้าง จะเป็นครูบาอาจารย์ ทำงานศาลยุติธรรม ตลอดปัญญาชนทั้งหลาย ถ้ารู้ร้อนรู้หนาว ไม่เหมือนควายไร้ปากเสียง คือเปิดหูเปิดตามรับรู้ความจริง

บัดนี้รัฐบาลกำลังหิมเกริมบ้าอำนาจขนาดไหน ขว้ายากน้ำมันแพงทุดับได้ยังไง ในเมื่อเราขุดน้ำมันได้ติดอันดับโลก แต่ดันต้องซื้อน้ำมันแพงกว่ามาเลเซียก็เท่า ปตท.กำลังฉ้อฉลปล้นประเทศ โกงชาติขนาดไหน ประเด็นเน่าเหม็นสารพัดภูเขาลากา มัวหลับไม่รู้นอนคูไม่เห็น แล้วเป็นคนไทยรีเปล่า ถึงไม่เอาไหนเลยปานนั้น

ที่นี่ลองสมมติवादฝัน เช่น เกิดสถานการณ์น้ำมันแพงเกินเหตุ หรือล้มล้างรัฐธรรมนูญแล้วพร้อมเพรียงเห็นควรประท้วงไล่รัฐบาล

ถ้าออกมาลั่นถ่านคน บนถนนราชดำเนินเดินสันตือหิงสาไม่เปล่าผลแน่ ๆ

นั่นคือการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการเมือง ไม่จำเป็นต้องรัฐประหารเท่านั้น สำคัญที่มหาประชาชนนับล้านจะลุกฮือขึ้นปฏิวัติด้วยมือเปล่า เมื่อไหร่...

ยิ่งรัฐบาลพาลพาสภาเปิดศึกเพื่อทักษิณเลวร้ายแรงไวจัดหนัก จัดให้เต็ม ๆ เท่าไหร่มือโชนเมื่อนั้นแหละคนไทยจะได้พิสูจน์ตัวเอง...

ใครยังเป็นควายเง่าเอาโง่งอยู่เพียงใดบ้าง จะเข้าข้างเลวก็ไม่ไหว ให้เข้าข้างดีก็ไม่เต็มใจ สู้เอาอยู่เป็นกลาง ก็เข้าข้างเป็นกลัวอยู่ดี กลัวจะหนีไม่พ้น เป็นคนไทยโง่กว่าควาย

คำตอบสุดท้าย ประเทศสยามเมืองสามก๊ก จะลงนรกทาสวรรค์ มันขึ้นอยู่กับชนชั้นเป็นกลางซื้อบื้อหรือเป็นกลัวมัวซี้ขลาด ไม่ซี้ขาด ผิดถูก ไม่กล้าเลือกข้างไหนติชั่วให้เห็นดำเห็นแดงไปเลย มัวเฉยเฉะ แม้อฉลาดแต่ขาดกล้าจริง คงฉลาดโง่ ๆ อยู่หนักแผ่นดิน ๓

เมื่อสังคมเพี้ยน และเพี้ยนไป....

๑. จาก "งูเห่า-เข้าพรรษา" กลายเป็น "งูเห่า-เข้าป่า"

๒. จาก "โหลเวล (ตาจหวัง) กลายเป็น "โหลไลล (ลิ้นหวัง)

๓. จาก "แดง" ทั้งแผ่นดิน กลายเป็น "แพง" ทั้งแผ่นดิน

๔. จากเรื่องแก้ "สันดานนักการเมือง" กลายเป็นเรื่องแก้ "รัฐธรรมนุษย์" กัน!

บทความพิเศษ

- ทศพนธ์ นรทัศน์^๑
อดิศร รุ่งสว่าง^๒

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้กล่าวถึงหลักการของทางสายกลาง
ความพอประมาณ ความมีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี
กอบปรีย์ด้วยความรู้คู่คุณธรรม
ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการสร้างความมั่นคง
และการพัฒนาที่สมดุล ยั่งยืน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง
ทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม

การสร้างความสมดุลและยั่งยืน ของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กับความเข้มแข็งของสังคม

บทนำ

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของโลก ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีแนวโน้มสู่เศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรี และสังคมแห่งการบริโภคนิยมมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากหลายประเทศในโลก หรือแม้หลายประเทศในทวีปเอเชียก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในภาคเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครอง ในภาคส่วนต่างๆ ที่หลากหลายของสังคม ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างไม่เท่าเทียมกัน ถึงแม้กระแสโลกาภิวัตน์

๑ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

๒ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน สำนักงานวิชาการ สำนักงานที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สามารถช่วยพัฒนาประเทศ และทำให้เกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีหลายด้านที่ได้ผลิตผลอย่างมีประสิทธิภาพทั้งระบบช่วยประหยัดเวลา และประหยัดต้นทุนการผลิต โดยส่วนใหญ่พื้นที่เขตเมืองได้รับประโยชน์มากกว่าในพื้นที่ชนบท ด้วยเหตุนี้จึงเกิดช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวย ช่องว่างหรือความไม่สมดุลระหว่างพื้นที่ชนบท และในเขตเมือง ระหว่างภาคการเกษตรและภาคการผลิตที่เพิ่มมากขึ้นนำไปสู่ความคับข้องใจ ประท้วง และเกิดความขัดแย้งภายในสังคม

แต่นับเป็นความโชคดีสำหรับประเทศไทยที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานคำสอนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยให้เกิดความสมดุล ปรัชญาดังกล่าวได้กล่าวถึงหลักการของทางสายกลาง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี ครอบคลุมด้วยความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการสร้างความมั่นคงและการพัฒนาที่สมดุล ยั่งยืน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม เป็นต้น

๑. สถานการณ์สภาพปัญหาของการพัฒนาที่ขาดความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจและสังคม

ทรัพยากรบนโลกใบนี้มีอยู่อย่างจำกัดและลดน้อยลงอย่างต่อเนื่อง ตามการเพิ่มขึ้นของประชากรโลก การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้มีความสมดุลและยั่งยืนไปถึงชนรุ่นลูก รุ่นหลาน จึงเป็นประเด็นสาธารณะที่ทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะดุลยภาพที่ดีจะส่งผลให้เศรษฐกิจและสังคมมีเสถียรภาพมั่นคง สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก สังคมอยู่เย็นเป็นสุข ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความยั่งยืน รวมทั้งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของแต่ละประเทศตามเป้าหมายการพัฒนาแห่ง

สหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ที่ทั่วโลกต่างอ้างถึงการพัฒนาที่สมดุล และยั่งยืน

แนวคิดทางเศรษฐกิจหนึ่งที่ศึกษาด้านการจัดการเศรษฐกิจสมดุล (Balance economy) เป็นแนวคิดในทฤษฎี PROUT (Progressive Utilization Theory) นักเศรษฐศาสตร์ชาวอินเดีย Prabhat Ranjan Sarkar (๑๙๓๓) ได้อธิบายว่า “จุดมุ่งหมายในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมให้เป็นหลักต้องเน้นพัฒนาผลผลิตทางอุตสาหกรรม เพราะจะนำมาซึ่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การกินดีอยู่ดีของประชาชน ที่ผ่านมาในอดีตต่างไม่เคยสนใจกับภาวะสังคมขณะที่ดำรงอยู่ในสังคมยุคใหม่ต่อไปนี้ต้องให้ความสำคัญกับสังคม รวมถึงสิ่งแวดล้อมทางสังคม ความต้องการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อที่ต้องแลกเปลี่ยนกับการถดถอยหรือการลดลงในด้านอื่น ๆ ของภาคสังคมซึ่งเห็นชัดเจนคือ สังคมเกษตรกรรม สังคมวัฒนธรรม มนุษย์และสิ่งแวดล้อม รวมถึงผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจในระยะข้ามผ่านไป แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่า เกิดการอพยพย้ายถิ่นฐานจากชนบทสู่เขตเมืองใหญ่ (City and metropolitan areas) ส่งผลให้เกิดความแออัดของชุมชนในเขตเมืองมากขึ้น การลดลงของความเป็นสังคมครอบครัวกลายเป็นครอบครัวเชิงเดี่ยว ยังคงมีความเหลื่อมล้ำที่เป็นช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนด้านสิทธิและเสรีภาพทุกประเด็นในสังคมโลก มีปัญหาอาชญากรรมในลักษณะการก่อการร้ายหรืออาชญากรรมแฝงมากับการลงทุนธุรกิจหรือในรูปแบบวัฒนธรรมการท่องเที่ยว เกิดการพัฒนาทางอุตสาหกรรมมากขึ้นเพราะต่างมุ่งใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างไม่ปราณีต่อทุกชีวิตในสิ่งแวดล้อมส่งผลให้ละเลยความปรานีต่อทุกชีวิตในสังคมด้วยจนท้ายที่สุดนำไปสู่ปัญหาทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีปัญหาสุขภาพและภัยธรรมชาติเกิดขึ้นในสังคมทั้งในและต่างประเทศ

ผลการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดั้นดั้นต้องปราศจากปัญหาผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดการขาดแคลนอาหาร ต้องเพิ่มนำเข้าอาหารจากแหล่งอื่นหรือประเทศอื่นทำให้มีต้นทุนอาหารสูงขึ้น เมื่อมีการย้ายถิ่นสู่เขตเมืองมากขึ้น ความแออัดของชุมชนในสังคมสูงชันเช่นกัน มีความต้องการทางสาธารณสุขูปโภคในเขตเมืองมากขึ้น ค่าบริการและค่าครองชีพที่ผู้บริโภคต้องเป็นผู้จ่ายสูงขึ้นนำไปสู่การขาดแคลนทรัพยากรทางธรรมชาติและพลังงาน อาจต้องมีการนำเข้าทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานในที่สุด”

สำหรับประเทศไทย การพัฒนาเศรษฐกิจในระยะที่ผ่านมาพบว่า คนชนบทยังมีสัดส่วนที่มากกว่าคนชนในเมืองใหญ่ โอกาสทางเศรษฐกิจจะห่างเหินกับชนบทยังไม่เท่าเทียมกันจากงานศึกษาของสมชัย จิตสุชน และ จิราภรณ์ แผลงประพันธ์ (๒๕๕๓) อ้างในศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และคณะพบว่า ตัวเลขสัดส่วนคนจนต่อประชากรของประเทศไทยได้ลดลงจากร้อยละ ๔๔.๙ ของประชากรในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ลงมาเหลือเพียงร้อยละ ๘.๑ ของประชากรในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ และหากจำแนกออกเป็นภาคชนบทและเมืองแล้ว พบว่า สัดส่วนคนจนในชนบทลดลงจากร้อยละ ๕๒.๖ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ลงมาเหลือเพียงร้อยละ ๑๐.๔ ของประชากรในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ในขณะที่สัดส่วนคนจนในเมืองก็ลดลงจากร้อยละ ๒๕.๓ ของประชากรในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ลงมาเหลือเป็นร้อยละ ๓ ของประชากรในปี พ.ศ. ๒๕๕๒

นอกจากนี้ สัดส่วนคนจนต่อประชาชนที่มีค่าสูงนั้นยังกระจุกตัวอยู่ในชนบทของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ความเหลื่อมล้ำทางรายได้อาจสะท้อนให้เห็นได้จากความแตกต่างของรายได้เฉลี่ยและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครัวเรือนจำแนกเป็นรายภาคและรายจังหวัดทั้งประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จังหวัดที่มีรายได้

เฉลี่ยต่อหัวต่ำกว่าพื้นที่อื่น ๆ ของประเทศส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รายได้ ๑๒,๙๙๕ บาทต่อเดือน ค่าใช้จ่าย ๑๑,๙๓๙ บาท/เดือน และภาคเหนือ รายได้ ๑๓,๕๖๘ บาท/เดือน ค่าใช้จ่าย ๑๑,๗๔๖ บาท/เดือน เมื่อนำมาหักส่วนต่างแล้วภาคตะวันออกเฉียงเหนือเหลือ ๑,๐๕๖ บาท/เดือน และ ภาคเหนือเหลือ ๑,๘๒๒ บาท/เดือน แต่ตัวเลขดังกล่าวจะนับรวมเกษตรกรในภาคการเกษตรเข้าได้ด้วย จึงยังไม่เป็นตัวเลขที่แสดงถึงการพยากรณ์เศรษฐกิจและวิเคราะห์ภาวะสังคมที่แท้จริง ตามที่ต้องการเนื่องจากยังมีภาวะเครดิตหรือสินเชื่อที่รวมอยู่ในหมวดธนาคารพาณิชย์ ยอดเงินให้สินเชื่อจำแนกเป็นรายภาคและรายจังหวัดในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จังหวัดที่มียอดเงินให้สินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์สูงสุดกว่าพื้นที่อื่น ๆ ของประเทศส่วนใหญ่ยังคงเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เงินให้สินเชื่อ ๔๐๓,๖๓๖ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากเดิมปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๒๔,๐๘๙ ล้านบาท ภาคเหนือ เงินให้สินเชื่อ ๓๐๙,๖๓๗ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากเดิมปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๓,๙๓๔ ล้านบาท ส่วนค่าใช้จ่ายที่มีสัดส่วนสูงของประชาชนคืออาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ ตามลำดับ ปัจจัยสำคัญนี้ทำให้มีการอพยพของผู้คนจากจังหวัดต่าง ๆ เข้าสู่ในเขตเมืองใหญ่ที่เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมของประเทศ จึงเป็นผลให้อัตราความหนาแน่นของประชากรมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอยู่ตลอดเวลา

ในพื้นที่ประชากรหนาแน่นสูง จะนำไปสู่ปัญหาทางสังคมที่ทวีความรุนแรงมากกว่าพื้นที่ประชากรหนาแน่นน้อยกว่า ในทางกลับกันพื้นที่ประชากรหนาแน่นน้อยกว่าอาจส่งผลปัญหาทางสังคมที่รุนแรงมากกว่าก็ได้ เช่น ปัญหาการก่อการร้ายและอาชญากรรมที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเลขความหนาแน่นของประชากร เป็นต้น แต่ปัญหาการจราจรติดขัดและปัญหาสุขภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมทั้งระบบในชุมชนสังคมสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนทุกประเทศทั่วโลก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยมีปัญหาการจราจรติดขัดมากที่สุดในโลกโดยจำนวนรถใหม่ที่จดทะเบียนรวมทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๒,๐๕๕,๙๓๕ คัน ถึงแม้ตัวเลขลดลงแต่ในสภาพความเป็นจริงยังคงมีปัญหาการจราจรติดขัดอยู่ โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ ในช่วง ๓๐ ปีที่ผ่านมาไทยมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างหนักเนื่องจากประเทศไทยเร่งการพัฒนาประเทศให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ ทำให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศอย่างขาดการจัดสรร การใช้การบริหารจัดการและการอนุรักษ์ฟื้นฟูอย่างสมดุลที่ดีทั้งระบบ(Eco-biology system) แต่ยังมีปัญหาหน้อยกว่าเมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกา และสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นต้น

สาเหตุของความไม่สมดุลในประเด็นข้างต้น นอกเหนือไปจากนี้แล้วปัจจัยอื่นที่ไปกระตุ้นให้เศรษฐกิจเกิดการบริโภคมากขึ้น เร่งให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติแต่ขาดการบริหารจัดการที่ดีจนทำให้เกิดความเสื่อมโทรมแล้ว ยังเกิดจากความบกพร่องรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในการจัดการและนโยบายของภาครัฐ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของประชาชนที่น้อย หรือการส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมไม่เหมาะสม กลายเป็นปัจจัยที่ทำให้ปัญหาดังกล่าว ยังไม่สามารถแก้ไขให้หมดไปได้

๒. แนวทางการสร้างความสมดุลและยั่งยืนของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกับความเข้มแข็งของสังคม

ความสมดุลของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความเข้มแข็งของสังคม ย่อมนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ซึ่งมาจากการนำเสนอของนายกรัฐมนตรีนอร์เวย์ (Mrs. Gro Harlem Brudtland) ต่อที่ประชุมสุดยอดผู้นำโลก (Earth Summit) ที่เมือง

ริโอเดอจาเนโร บราซิล เมื่อ ค.ศ. ๑๙๙๒ โดยนายกรัฐมนตรี Brudtland ได้เสนอแนวคิด การพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง “การพัฒนาที่ไม่ลด ไม่เบียดเบียนสวัสดิการทางสังคม ไม่บดบัง หรือแย่งสวัสดิการกินที่อยู่ดีของคนรุ่นถัดไป”^๓

ประเทศไทยตระหนักถึงและพยายามปรับเปลี่ยนแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติเพื่อความสมดุลให้มากขึ้นตั้งแต่ในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๘๗ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ลัดส่วนความเท่ากันของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อม หรือลัดส่วนเท่าใดแบบไหนที่สามารถเรียกได้ว่าประเทศไทยมีความสมดุล โดยนำประเด็นหลักในเรื่องความสมดุลทางเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อมที่ไม่ลงตัวระหว่างองค์ประกอบมาพิจารณาในหลากหลายมิติอย่างละเอียดถี่ถ้วนด้วยกันความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อม ความสมดุลระหว่างการพึ่งตนเองในประเทศ และการแข่งขันในตลาดโลก ความสมดุลระหว่างภาคเศรษฐกิจการผลิต (Real sector) กับความเข้มแข็งการเติบโตของภาคการเงิน ความสมดุลระหว่างอำนาจการบริหารประเทศในส่วนต่าง ๆ ความสมดุลระหว่างการผลิตและการใช้ทรัพยากรกับการบริโภคที่พอเพียงและพอดี ความสมดุลในมิติเบื้องต้นเกิดขึ้นได้ในระดับปัจเจก ชุมชน ภูมิภาค และประเทศ โดยผู้เกี่ยวข้องเป็นผู้สร้างความสมดุลด้วยการวางแผนและการตัดสินใจของปัจเจก ผู้บริหารชุมชน ภูมิภาคและประเทศ โดยอาศัยหลักคิดที่สอดคล้องเป็นเพียงพื้นฐานของความรู้ให้ประเทศไทยทำดัชนีพยากรณ์เศรษฐกิจและสังคมไทยที่สามารถสะท้อนถึงปัญหาเชิงโครงสร้างให้ครอบคลุมในด้านสำคัญและต้องแตกต่างจากของเดิมที่หน่วยงานทั้งในและต่างประเทศอื่น ๆ ดำเนินการอยู่

การสร้างเครื่องมือที่ใช้วัดความยั่งยืน โดย

๓ นิตยสาร ITD ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๕๓. สัมภาษณ์ ดร.สุรเกียรติ์ เสถียรไทย กับมุมมองเรื่อง Sustainable Development. หน้า ๔.

กำหนด ตัวชี้วัดอย่างง่ายที่สามารถสะท้อนภาวะเศรษฐกิจ เช่น ข้อมูลรายได้ในช่วง ๓๐ ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง ตัวเลขแบบ Real GDP per Capita จำนวนของคนจนในประเทศไทยที่ต้องคำนึงถึงภาวะเครดิตและภาระเงินสินเชื่อกึ่งในและนอกระบบด้วย (Poverty at national criteria) ความเท่าเทียมของการกระจายรายได้ เช่น ความเชื่อมโยงทางการค้าและการเงิน (Trade and financial integration) ลัดส่วนมูลค่าทางการค้า เป็นต้น ความสามารถในการแข่งขันและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่น การเชื่อมโยงเศรษฐกิจไทยกับเศรษฐกิจระดับโลก ความผันผวนของอัตราเงินเฟ้อเคลื่อนไหว ภาระสินเชื่อกึ่งและภาวะเครดิตภายในประเทศ ภาระสินเชื่อกึ่งและภาวะเครดิตสาธารณะของรัฐ ความขัดแย้งทางการเมือง เป็นต้น ภาวะการยังชีพของประชาชน เช่น ระบบสาธารณสุข ระบบสวัสดิการอื่น ๆ ค่าแรงขั้นต่ำที่แท้จริง เป็นต้น โดยพิจารณาต้นทุนทางสังคม เช่น ความมีอยู่มีกิน (ไม่ยากลำบากทางการเงิน) ความปลอดภัย (ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติและภัยพิบัติ) สุขภาพ ความรู้และการศึกษา เป็นต้น บริบทสิ่งแวดล้อม เช่น การพัฒนาที่ยั่งยืนเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งการพัฒนาจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบันโดยไม่กระทบต่อคนในรุ่นลูกหลานของเรา การใช้ทรัพยากรต้องอยู่ในระดับที่เหมาะสม รักษาความหลากหลายทางชีวภาพ ความมีเสถียรภาพของสภาวะอากาศและระบบนิเวศน์ รวมถึงดัชนีชี้วัดสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยในด้านป่าไม้ ป่าชายเลน ลัดน้ำ แหล่งน้ำคุณภาพกับการอุปโภคบริโภค อากาศ การบำบัดของเสียอันตรายอย่างถูกต้อง การใช้สารเคมีในภาคเกษตร เครือข่ายเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การปล่อยก๊าซเรือนกระจก การใช้สารที่ทำลายโอโซน

ดัชนีชี้วัดของต่างประเทศ เช่น สุขภาพ สิ่งแวดล้อม ภัยธรรมชาติ มลภาวะอากาศ การ

ทำลายชั้นบรรยากาศ ทรัพยากรน้ำ คุณภาพน้ำ การเปลี่ยนแปลงสภาวะอากาศและพลังงาน และความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นต้น ซึ่งอาจต้องแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม โดย กลุ่มแรก คือตัวชี้วัดที่มีได้มีการผนวกตัวชี้วัดในมิติอื่นเข้าด้วยกันเช่น Environmental Pressure Indicators (EPIs) ถูกพัฒนาโดย Statistical Office of the European Communities (Euro-stat) และอื่น ๆ กลุ่มสองคือ ตัวชี้วัดหรือดัชนีที่มีการผนวกตัวชี้วัดในมิติอื่นเข้าด้วยกัน ในกลุ่มนี้มีการผนวกตัวชี้วัดในหลายมิติเข้าด้วยกันทั้งสังคม และบริบทสิ่งแวดล้อมเข้าในดัชนีเดียวกัน เช่น Sustainable National Income (SNI) the Index of Sustainable Economic Welfare (ISEW) General Progress Indicator (GPI), Genuine Savings, Ecological Footprint, Well-being Index, Environmental Sustainability Index และ ตัวชี้วัดการพัฒนามนุษย์ (Human Development Index: HDI) ซึ่งพัฒนาโดยคณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations Commission on Sustainable Development: UNCSDD) และอื่น ๆ อีก เป็นต้น

ขีดความสามารถของประเทศไทยในการรองรับบริบททุกมิติ นอกจากจะถูกกำกับด้วยฐานทรัพยากรที่มีอยู่ตามธรรมชาติแล้ว ยังเป็นผลจากการสั่งสมทุนทางเศรษฐกิจ ทรัพยากรมนุษย์ สังคม และวัฒนธรรมด้วย ขีดความสามารถของประเทศเกิดขึ้นจากสองทิศทาง คือ การปรับตัวของผู้คนในสังคมตามกระแสสิ่งแวดล้อมจากความต้องการ ซึ่งเป็นแรงดึง (Pull) และการปรับเปลี่ยนไปตามแรงผลัก (Push) จากแผนพัฒนาของชาติ สังคม และคนที่ต้องตั้งใจวางแผนและการบริหารจัดการอย่างเต็มใจกับภาระงานที่หนัก เมื่อพิจารณาขีดความสามารถในด้านเศรษฐกิจพบว่า การเกษตรประเทศไทยยังมีจุดอ่อนในหลายด้าน อาทิ การบริหารจัดการน้ำและที่ดิน ระบบตลาดประสิทธิภาพการผลิต รวมถึงการ

พึ่งพึ่งปัจจัยการผลิตจากต่างประเทศ (สารเคมี และเมล็ดพันธุ์) ส่วนทางด้านการค้าจากดัชนี RCAX พบว่า ไทยมีความได้เปรียบในการส่งออกในสินค้าเกษตร โดยเฉพาะข้าว มันสำปะหลัง และผลิตภัณฑ์น้ำตาลเช่น อ้อย และกลุ่มสินค้าเกษตรโดยเฉพาะอาหารและเนื้อสัตว์ ในระดับสูงมากและได้ส่งออกไปยังอาเซียน เอเชีย และทั่วโลก อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันสาขาเกษตรของไทยเป็นผู้ส่งออกอาหารสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์อยู่ในอันดับที่ ๘ ของโลก ผลจากการพัฒนาประเทศที่ผ่านมามีคุณภาพชีวิตของคนในสังคมไทยจะดีขึ้นเป็นลำดับทั้งในเรื่องความเป็นอยู่ สุขภาวะ

แต่ปัญหาด้านสังคมและบริบทสิ่งแวดล้อมที่ทวีความรุนแรงขึ้นในปัจจุบัน ยังเป็นผลที่สะสมมาจากการพัฒนาที่ขาดสมดุลมาตั้งแต่ต้น โดยเฉพาะปัญหาด้านบริบทสิ่งแวดล้อมที่ส่วนหนึ่งเกิดจากการบริหารจัดการภาครัฐที่นโยบายขาดการบูรณาการมีปัญหาข้อกฎหมายและการบังคับใช้ที่ไม่เข้มงวดและจริงจัง ขาดความต่อเนื่องจากการเปลี่ยนรัฐบาล รวมถึงขาดการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ แต่การบริหารจัดการของประเทศไทยมีเสถียรภาพในด้านเศรษฐกิจ สังคม และบริบทสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลอยู่ในเกณฑ์พอใช้ การตรวจสอบการบริหารจัดการของภาครัฐควรทำให้เกิดความโปร่งใสมากขึ้นทั้งด้านเศรษฐกิจ และการเมืองด้วย พร้อมกับยึดโยงกับการนำหลักแนวคิดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในทุกทิศทาง จะนำประเทศไปสู่ความสมดุลได้มากขึ้นในอนาคต

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (๒๕๕๕: ๒๘-๒๙) ได้พระราชทานสัมภาษณ์เกี่ยวกับหลักการทรงงานพัฒนาประเทศของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพื่อมุ่งสู่ “การพัฒนาที่ยั่งยืน” ความว่า “เป้าหมายในการพัฒนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คือ ‘การพัฒนาที่ยั่งยืน’ เพื่อปรับปรุงชีวิตความ

เป็นอยู่ของคน โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ให้คนมีความสุข โดยต้องคำนึงเรื่องสภาพภูมิศาสตร์ ความเชื่อทางศาสนา เชื้อชาติ และภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคม แม้ว่าวิธีการพัฒนามีหลากหลาย แต่ที่สำคัญคือคนักพัฒนาจะต้องมีความรัก ความห่วงใย ความรับผิดชอบ และการเคารพในเพื่อนมนุษย์ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาเกี่ยวข้องกับมนุษยชาติ และเป็นเรื่องของจิตใจ

การทำงานพัฒนาไม่ได้เป็นเรื่องการเสียสละเพียงอย่างเดียว เป็นการทำให้ตนเองด้วย เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่ด้วยกัน ถ้าเราอยู่อย่างสุขสบาย ในขณะที่คนอื่นทุกข์ยาก เราย่อมอยู่ไม่ได้ นักพัฒนาควรมีจิตสาธารณะรักที่จะช่วยเหลือให้ผู้อื่นมีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสอนอยู่เสมอว่า งานพัฒนานั้นต้องเป็นที่ต้องการของบุคคลเป้าหมาย และผู้ร่วมงานต้องพอใจ งานพัฒนาเป็นงานยากและกินเวลานาน ผู้ที่ทำงานพัฒนาหรือที่เรียกว่า “นักพัฒนา” จึงต้องเป็นผู้ที่อดทน เชื่อมมั่นในคุณความดีมีใจเมตตากรุณาอยากให้ผู้อื่นพ้นทุกข์และอยากให้ผู้อื่นมีความสุข ต้องมีความรู้กว้างขวาง เพราะงานพัฒนาเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ มาก ต้องมีมนุษยสัมพันธ์ดี เข้าใจ และยอมรับนับถือผู้อื่น เพราะเป็นงานที่ไม่มีทางทำสำเร็จได้โดยลำพัง

นอกจากนี้ นักพัฒนาต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ถ้าคอร์รัปชันหรือโกงเสียเองแล้วก็จะเป็นที่เกลียดชัง ผู้อื่นไม่ไว้วางใจ หรือไม่เป็นตัวอย่างที่ดีเมื่อพัฒนาสำเร็จ มีความเจริญรุ่งเรือง ก็จะทำให้เกิดความสุขถ้วนทั่วทั้งบุคคลเป้าหมายและนักพัฒนาเองด้วยวิธีเช่นนี้ และด้วยความตั้งใจจะทำให้ประโยชน์ให้แก่คนอื่นตัวเองจะลำบากเดือดร้อนไม่สนใจ หรือหากเห็นว่าดีแล้ว ก็ต้องมีความตั้งใจเข้มแข็ง และอดทนพอที่จะทำต่อไปโดยไม่ย่อท้อ”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

บุคคลประเภทไหนเล่า
ที่เราจะเจริญเมตตา ?
บุคคลประเภทแรก
พวกความคิดแตกต่าง
บุคคลประเภทสอง
พวกเลวร้าย พวกเลวชั่ว

ฝึกเจริญเมตตาก่อนที่จะตายทั้งเป็น (ก็ตัวแก่แหละ!)

ลัฟเพ ลัตตา อเวรธา...คาถาแผ่เมตตา
มีใช้แค่ทำก่อนนอน แต่ต้องหมั่นทำเสมอ
ครั้งเดียวไม่พอ !

แผ่เมตตาจะเกิดอานิสงส์ ต้องทำอย่าง
“มืออาชีพร” หมายความว่า ต้องทำบ่อยๆ ทำ
แบบกินกับแกลั้มก็มีแต่เมาและทะเล!

ความเมตตาเป็นความหวังดี ไม่ถือสา แต่
ไม่ได้หมายถึงวางเฉย-ไม่จัดการ !

ความเมตตาเป็นเรื่องการควบคุมความรู้สึก
ควบคุมอารมณ์

เปลี่ยนคำให้เป็นขาว เปลี่ยนเงาก็ช่วยให้
เป็นเต้าฮวย !

เพราะเหตุว่า..ลัจธรรมโลกใบนี้คุณไม่อาจ
เปลี่ยน !

เหตุการณ์ของชีวิต คุณเปลี่ยนตัวละคร
เปลี่ยนฉากไม่ได้ เพราะคุณไม่ใช่ผู้กำกับ !

แต่คุณทำได้...เปลี่ยนความคิด !

แค่คิดเปลี่ยน ชีวิตก็เปลี่ยน !

นรกก็หลาย หินผาก็ย่อยยับ สวรรค์ก็อุบัติ !
“แผ่เมตตา” มีใช้ท่อง แต่ลงมือปฏิบัติ
“กายกรรม-วจีกรรม” ต้องติดเบรก อย่า
แสดงอาการของคนถ่อย อย่าแสดงไพร่สกุล
และอย่าแสดงผู้ดีต่ำช้า !

ศีลข้อ ๑ บวกศีลข้อ ๔ จึงควบคุมความ
ร้ายกาจได้ชะงัดนัก

ต่อจากนี้มาเปลี่ยนเกียรติ เหยียบคันเร่ง
เป้าหมายต้องพุ่งชน !

ลัตวันรท เอ๊ย! บุคคลประเภทไหนเล่าที่
เราจะเจริญเมตตา ?

บุคคลประเภทแรก พวกความคิดแตกต่าง
บุคคลประเภทสอง พวกเลวร้าย พวกเลวชั่ว
“ความคิดแตกต่าง” ต้องฝึกฝนฝึกยอมรับ
ฝึกเคารพ ฝึกให้เกียรติ

Respect different. Different is beautiful !

ไม่เผด็จการความคิด

ไม่จิตใจคับแคบ

เปิดใจ เปิดรับความคิดแตกต่าง
แล้ว IQ-EO ของเราก็จะเติบโต
เกิดชาติไหนก็จะฉลาดขึ้น ๆ ๆ
เพราะเหตุแห่งประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่าง
มีภูมิหลังที่ไม่เหมือนกัน

เพราะเหตุนี้หน้าตาจึงแตกต่าง วิธีคิดก็ยิ่ง
แตกต่าง

ประจวบเหมาะที่มีสัตว์ใหญ่ผู้น้อยกินอยู่อาศัย
“เก่งพื้น ๆ” ก็อยู่กับเขาอย่างสบายใจ
“เก่งขึ้น” ก็เป็นทาร์ซาน จับพวกเขา
ใช้งานได้ !

“ส่วนประเภทเลวร้าย พวกเลวพวกชั่ว”
เราจะไม่โกรธ ไม่เกลียด แต่ก็พร้อมจะจับเข้าคุก!
ลัทธิ ลัทธิ นรกสวรรค์มีจริง บาปบุญ
มีแน่ ไม่เชื่อก็แล้วไป

พระพุทธองค์ทรงเล่าชาดก นกแขกเต้า
ผ่าแฝดเมื่อแรกเกิดพายุพัดพาต่างกระจัดกระจาย
ตัวแรกไปอยู่กับโจร ก็เลยติดนิสัยกักขะ
หยาบคาย

ตัวที่ ๒ ไปอยู่กับฤๅษี พุดจาอ่อนโยน
จิตใจดีงาม

นิทานเรื่องนี้เพื่อจะบอก

ก) เด็กก็เหมือนผ้าขาว เด็กเลวร้าย หรือ
มินิสัยอย่างไรก็เพราะสิ่งแวดล้อม

ข) ผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน โตแต่ตัว แต่ใจเป็น
เด็กมีความคิด มีพฤติกรรมเชิงลบ เหตุก็
เพราะตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีต่างหาก

เป็นกรรมเก่าก็ใช่ เป็นวิบากของเขาก็จริง
ก็ได้แต่แผ่เมตตา...ทำใจ...ปล่อยวาง

เชื่อเถอะ ไม่มีใครอยากชั่ว แต่ชั่วก็เพราะ
ล้าคัมภีร์...เพราะโมหะ...เพราะอวิชชา...เพราะ
เขาไม่รู้

**แผ่เมตตาให้คนชั่ว จึงเป็นแบบฝึกหัดที่
ยากยกกำลังสอง !**

ลำพังแผ่เมตตาให้ “ความคิดแตกต่าง” ก็
แสนยาก มาเจอ “คนถ่อย-คนชั่ว” ยิ่งยกกำลังสี่
กำลังห้า!

แต่โดยข้อเท็จจริง จากงานวิจัยของเอปาก
โพลกับดุสิตาโพล เขาบอกว่า “ไม่มีอะไรที่ทำ
ไม่ได้ ถ้าคิดทำ!”

ให้เวลาสักนิด ก็พิชิตชัยชนะได้ !

ก็พายังต้องหมั่นฝึกซ้อม จะแผ่เมตตา
ก็ต้องหมั่นฝึกฝน

ไม่ลงทุนก็เอาเปรียบชาวบ้านเกินไป !

นอกจากตัวอย่างชีวิตนกแขกเต้า ยังมีชาดก
อีกเรื่องที่ยิ่งสาวเกิดอาการ “ชั้ววูบ” ไปหลง
รักนายพรานแล้วก็ต้องไปกินอยู่กับเขา ไปลับ
อาวุธให้ผัวออกไปล่าสัตว์

พอชดใช้วิบากพอสมควร ทำบาประยะหนึ่ง
ค่อยสร้างเมทาหรือสร้างกรรม มีสติกลับมาใช้
ชีวิตปกติเหมือนผีเข้าอย่างไรก็อย่างนั้น !

ไม่เห็นใจ “กรรมเก่า” ก็เกินไปใช้ไหม ๆ ?

แต่ด้วยความเคารพ โดยความเป็นจริง มี
สุภษิตของแท่งกล่าวไว้ว่า “ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่า
คำสอน” เขาว่าไอ้ที่แย ๆ ทุกวันนี้แหละ เพราะ
มันไม่เคยเห็นตัวอย่างที่ดี ๆ ต่างหาก

เหมือนชีวิตของนกแขกเต้าเลยแหละ
ก็ได้แต่เห็นใจนะโยมนะ !

เป็นเวรกรรมของเขา ส่วนพวกเราเจอแต่
ตัวอย่างชีวิตที่ดีก็รอดได้ !

เราโชคดี แต่มีอีกเยอะแยะที่โชคร้าย !

เมื่อเข้าใจอย่างนี้ จะได้วางใจ-วางจิต
กล่าวลัทธิลัทธิจะได้แจ่มใส กังวาน
สัตว์โลกมีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็น
เผ่าพันธุ์

ใคร ๆ ก็อยากดี แต่บารมีก็แค่นั้น

เหมือนอยากสร้างคอนโด ๕๐ ชั้น แต่เงิน
ไม่มี สุดท้ายก็ได้แค่เพิงหลังคาจาก !

ชีวิตรันทนต์...โปรดอดทน อย่าซ้ำเติม !

วิบากเป็นเรื่องจริง !

เพื่อนตกต่ำอย่าเยาะเย้ย อย่าถือสา

ลัทธิ ลัทธิ ลัทธิ ลัทธิ ลัทธิ ลัทธิ ลัทธิ
เจ้าข้าเอ๊ย !

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหานั้น ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

กามที่เป็น“ภพ”หรือเป็น“โลก” คือ ความวณของ อารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา) ที่ทั่วไปเรียกว่า“ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์” อันเกิดขึ้นวนเวียนในจิต และวนอยู่กับ ๓ อารมณ์(เวทนา)นี้ไม่รู้แล้ว หากไม่ศึกษาให้สัมมาทิฐิ และปฏิบัติจนบรรลุภูมิ“อาริยะ”หรือ“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า ก็ไม่มีวันจะทำให้หยุด“วน”หรือหยุด“ความเป็นโลก”นี้ได้ คนสามัญทั่วไปทำให้ความวณอยู่กับ ๓ อารมณ์ (เวทนา)นี้“หมดไปสนิท”เด็ดขาดไม่ได้

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ que เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฏฐิ-สัมมาทิฏฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และสัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสุตต-ลักกายทิวฐิสุตต-อิตตทานทิวฐิสุตต” ซึ่งต้องมี “สัมพัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมพัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสตี) อย่างสัมพัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ไม่ว่า “สัญญา ๖” ได้แก่ “รูปสัญญา” คือ การกำหนดหมายรู้ “รูปธรรม” ต่างๆ ตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น “รูปธรรมและอรุปรธรรมของสสารของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่ “จิต-เจตสิก” เพราะสัมพัสได้ภายนอกคือ “กามภพ” ซึ่งไม่ใช่ “รูปภพ-อรุปรภพ” ของจิต

-เจตสิกภายใน อย่างนี้แหละคือ “การกำหนดหมายรูปร่าง” ที่เกิดจากการสัมผัสทางตา เป็นเรื่องจากภายนอก”

และมีทั้ง“สัทสัจญญา”คือ การกำหนดหมายรูปร่าง“เสียง” ต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น“รูปธรรมและอรูปธรรมของสสารของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่“จิต-เจตสิก” เพราะสัมผัสได้ภายนอกคือ“กามภาพ”อันไม่ใช่“รูปภาพ-อรูปภาพ”ของจิต-เจตสิกภายใน อย่างนี้แหละคือ “การกำหนดหมายรูปร่าง”ที่เกิดจากการสัมผัสทางหู เป็นเรื่องจากภายนอก”

ทั้ง“คันธสัจญญา”คือ การกำหนดหมายรูปร่างกลิ่นต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก... เช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรูปร่าง”ที่เกิดจากการสัมผัสทางจมูก ยังเป็นเรื่องภายนอก”

ทั้ง“รสสัจญญา”คือ การกำหนดหมายรูปร่างรสต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก... เช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรูปร่าง”ที่เกิดจากการสัมผัสทางลิ้น ก็ยังเป็นเรื่องภายนอก”

ทั้ง“โผฏฐัพพสัจญญา”คือ การกำหนดหมายรูปร่างสัมผัสต่างๆตามธรรมชาติทางทวาร ๕ ภายนอก ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก... เช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นเรื่องของ“การกำหนดหมายรูปร่างสัมผัส”ที่เกิดทางกาย ตรงๆ หรือเกิดทางสัมผัสของ ๕ ทวาร ก็กามภาพนั้นแหละ”

แม้“ธัมมสัจญญา”คือ การกำหนดหมายรูปร่างภายในจิต และ อรูปภายในจิต(อชตัตตะ) ซึ่งไม่ใช่“รูป”ภายนอกของจิต หรือ“อรูป”ภายนอกของจิต(พหิตตะ)แล้วนี้ก็ตาม ที่“สัจญญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายรูปร่าง“รูปธรรม-อรูปธรรม”ในรูปภาพ-อรูปภาพนั้นๆอยู่นั้นแหละ ก็สามารถกำหนดรูปร่างตามธรรมชาติของภาวะที่เป็นที่มีให้กำหนดรูปร่างได้เป็นปกติ สัมผัสต่างๆโดยอาศัยทวาร ๕ ภายนอกตามธรรมชาติ แล้วจิตก็รับรู้

ซึ่ง“สัจญญา”ที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรูปร่างทั้งหลายทั้งหมดเป็นปกติอยู่ตามธรรมชาติทั้งสิ้น ไม่ต้องไป“ดับ”อะไรมันเลย ไม่ว่าจะดับไป หรืออรหันต์ผู้บรรลุธรรมมีความเป็น“นิโรธ”สำเร็จแล้วก็ตาม ก็ยังคงมี“สัจญญา”ที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรูปร่างตามธรรมชาติอยู่เป็นปกติทั้งหมด ไม่ได้มีการ“ดับสัจญญา”ใดๆเหล่านี้เลย มีแต่“สัจญญา”จะ

เจริญพัฒนาขึ้นเป็น“อภิปัญญา”หรือเป็น“อภิปัญญา”ยิ่งๆขึ้น

ดังนั้น ที่แปล“สัจญญาเวทิตนโรธ”ว่า“การดับสัจญญาและเวทนา” จนกระทั่ง เป็น“อสัจญญา”(ไม่มีสัจญญา) ซึ่งหลงผิดกันว่าเป็น“นิโรธ”ของพุทธ เหมือนดังที่อาฬารดาบส อุทกดาบสทำกันนั้นจึงไม่มีในพุทธ ไม่ใช่สมรรถผลอันใดเลยในศาสนาพุทธ

เพราะ“นิโรธ”ของพุทธนั้นถ้าไม่เรียนรู้ให้สัมมาทิฐิ ถ่องแท้แล้ว จะไม่ถึงจุดหมายปลายทางคือ “นิพพาน”แบบพุทธได้เลย ซึ่งใน“สัจญญา”ทั้ง ๖ นั้น จะเรียนรู้เพื่อจะ“รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง”“นิโรธ”ได้ก็ต้องเรียนต้องรู้กันอย่างสำคัญที่ “สิ่งที่ปรากฏอยู่จริงหรือภาวะอันปรากฏอยู่จริง” ที่เรียกว่า“ธรรม”นี้เอง ทั้งอันเป็นภายนอก(พหิตตะ) ทั้งอันเป็นภายใน(อชตัตตะ) จึงต้องทำให้“กำหนดรู้”(สัจญญา)กันให้เป็นที่ให้สามารถ และกำหนดกันลงไป“ธรรม” เรียกเต็มภาษาว่า“ธัมมสัจญญา”(การกำหนดรูปร่างที่มีอยู่จริงอันเป็นตัวแท้นั้น) เพราะนิโรธอริยสังข์หรือ“ความดับของกิเลส”นั้น“ดับ”ที่อื่นมันก็ไม่ใช่“ความดับของเหตุแห่งทำให้เกิดสุขเกิดทุกข์”

นี่คือ อริยสังข์ที่ผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติถึงแดนเกิดแดนดับ (สัมภาวะ) ต้อง“มนสิการโธติ”(ทำใจในใจ)ที่นี่ เพราะเป็น“จุดเกิดจุดดับ”ของ“ตัวเหตุให้เกิด” ไม่ว่าจะเกิดทุกข์-เกิดสุขหรือเกิดกิเลส ซึ่งมันจะ“เกิด”ที่อื่นไม่ได้เลยนอกจากที่“จิต” ตรง “จิต”นี่จึงเป็นที่“ดับตัวเหตุ”แท้ ที่พระพุทธรเจ้าทรงค้นพบ ที่ต้องใช้คำว่า“ธัมมสัจญญา”ก็เพราะต้องกำหนดอย่างพิถีพิถันให้แม่นยำลงไป จนถ่องแท้เฉพาะสภาวะส่วนที่เป็น“กิเลส”ซึ่งได้แก่“จิต”ส่วนที่เป็น“อกุศล” เมื่อแยก“จิตในจิต”ออกให้ชัดเจนได้ว่า อย่างใดส่วนใดมีลักษณะความเป็น“กิเลส”ก็คือ“อกุศลธรรม” ส่วนไหนที่เป็น“จิต”ไม่ใช่กิเลส ก็คือ“กุศลธรรม” ต้องแยกออกจากกันให้ได้ที่“จิต”นี้เอง และสำคัญยิ่งก็คือ ต้องแยกความเป็น“ธรรม”ให้ออกถึงขั้นที่เป็น“โลกียธรรม” ซึ่งแตกต่างกันสำคัญยิ่งจาก“โลกุตระธรรม” ถ้าแม่นยำแยกความเป็น“จิต”ที่มีคุณสมบัติเข้าข่าย“ธรรม”ลักษณะ“โลกุตระ”ไม่ได้ คนผู้นั้นก็“ไม่รู้แจ้งเห็นจริงความเป็นจริงของสังขธรรม”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ที่แท้ที่จริง แล้ว“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของคนผู้นั้นจะทำตนให้บรรลุโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ที่เป็น

ผู้ได้“โลกุตระธรรม”ได้อย่างไร? ในเมื่อไม่รู้แจ้งเห็นจริงชัดเจนนั่น“ถ่องแท้”(โยนิโส) ตั้งแต่เริ่มต้น“ปริยัติธรรม”ซึ่งก็ต้อง“สัมมาทิฐิ”ตามที่สาขายายมานี้ แล้วจึงจะสามารถนำไปปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ได้ เมื่อ“นิโรธ”ในจิต จึงจะ“กำหนดรู้”นิโรธนั้นได้ ไม่เช่นนั้นจะเอา“ความรู้”อะไรไป“กำหนดรู้ธรรม”(ธัมมสังญา)ที่ตนปฏิบัติ ว่า ผิดหรือถูก ว่า บรรลุแล้ว หรือยังไม่บรรลุ อย่าง“รู้แจ้งเห็นจริง”เป็น“ซานโต ปัสสโต วิหระตี” จนเป็นสังขะ“รู้ อยู่ เห็น อยู่ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว”ตามพระวณะของพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้น ผู้ไม่สามารถเข้าใจได้ถูกต้อง แม้แต่แค่“ทิฐิ”ก็ยังไม่“สัมมาทิฐิ”ดังว่านี้ แล้วการปฏิบัติที่เมื่อเกิด“ผล”ขึ้นมา แล้วจะเอาอะไรไป“กำหนดรู้ธรรมในธรรม”ที่ตนบรรลุอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แล้ว

นี่คือจุดสำคัญยิ่งของ“ธรรม” เพราะสูงส่งละเอียดต้องมี“อภิธรรม” คือ“ธรรม”หรือสิ่งทั้งหลายแม้จะเป็น“นามธรรม”ที่เล็กละเอียดประณีตขั้นใดก็ตาม จะสามารถรู้ยิ่งได้ด้วยปัญญาอันยิ่งหรือ“ปรมัตถธรรม”ของตน

กล่าวคือ ต้องมีปัญญาขั้นพิเศษตั้งว่ามานั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงขั้น“อภิธรรม”แยกออกได้ว่า “จิต”อย่างไรเป็นจิตที่มีอารมณ์แบบ“โลกียธรรม” อย่างไรที่เป็นอารมณ์แบบ“โลกุตระธรรม” คือ การกำหนดรู้(สังญา) กระทั่ง“เห็น”(ปัสสตี)การเกิด(อุปบัติ)-การปรากฏขึ้น(อุปบัติ)-การเข้าถึง(อุปบัติ)ของ“ความดับ”(นิโรธ)ในจิตวิญญาณ

การรู้-เห็นนี้ เห็นทั้ง“ความเกิดและความดับ”ในจิต การกำหนดหมายรู้(สังญา)ใน“ธรรม”หรือ“ธรรมในธรรม” ก็คือ การกำหนดหมายรู้(สังญา) “กาย-เวทนา-จิต”นั่นเอง และไม่ต้องไป“ดับกาย”ไม่ต้องไป“ดับ”อะไรที่เป็นภายนอกเลย แม้ภายในก็“ดับ”เพียงแค่“ในภายใน”ที่เป็นส่วนสำคัญจริงๆเท่านั้น ไม่ใช่“ดับ”เลยไปหมด “กาย”นั้น คือ องค์ประชุมขึ้นเป็น“ชั้น”(เป็นกลุ่ม, เป็นกอง, เป็นหมู่) มีกายชั้นเป็นต้น ไม่ต้องไป“ดับ”อะไรที่กายชั้นนี้เลย และ“เวทนาชั้น-สังญาชั้น-สังขารชั้น-วิญญาณชั้น” ก็ไม่ต้องทำ“ความดับ”(นิโรธ)ไปหมดจนสิ้นสภาพของ“เวทนาชั้น-สังญาชั้น-สังขารชั้น-วิญญาณชั้น” แต่ที่“ดับ”ส่วนที่ต้อง“ดับ”ในนามธรรมทั้ง ๔ นี้แหละ

จึงต้องศึกษาพิจารณาและมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ให้ถ่องแท้(โยนิโส) ให้ลึกยิ่งหยิ่ง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส) นั่นคือ เวทนา..ก็ต้องเจาะลึก“เวทนาในเวทนา”(เฉพาะอกุศลเวทนาตัวที่จะดับมันเท่านั้น)เข้าไปจนถึงที่เกิด(โยนิโส) จิต..ก็เจาะลึก“จิตในจิต”(เฉพาะจิตตัวที่จะดับมัน)เข้าไปจนถึงที่เกิด(โยนิโส) แล้วดับเฉพาะ “ความเกิด”(ชาติ)ส่วนนั้นของ“เวทนา”(ไม่ใช่ดับความเกิด(ชาติ)ของเวทนาชั้นทั้งชั้น)ของ“จิต”(ไม่ใช่ดับความเกิด(ชาติ)ของจิตชั้นหรือวิญญาณชั้นทั้งชั้น) คือ เวทนา..ก็“ดับเฉพาะ”ส่วนที่เป็น“เคหสิตเวทนา”(ไม่ใช่“ดับ”ความเกิด(ชาติ)ของเวทนาชั้นทั้งชั้น) จิต..ก็“ดับ”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลจิต” ได้แก่“ราคะ-โทสะ-โมหะ” เป็นต้น ไม่ใช่“ดับ”จิตหมดทั้งจิตชั้นหรือทั้งวิญญาณชั้น โดยใช้“สังญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้ลึกเข้าไปที่“เวทนา..ในเวทนา”ชั้นละเอียดให้แม่นยำเฉพาะส่วนที่จะกำจัดหรือ“ดับ”ให้หมดสิ้น ซึ่งก็คือ“อกุศลเวทนาเจตสิก” หรือส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”เท่านั้น

นี่คือ ความลึกซึ้ง(คัมภีร์) ที่เห็นตามได้ยาก(ทุพพัส) ซึ่งตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุพพัส) เป็น“ความสงบ”(สันตา)ที่สงบชนิดวิเศษ ไม่ใช่“ความสงบ”ที่รู้กันตื้นๆสามัญเท่านั้น เพราะมันละเอียดสุขุม(ปณีตา)เกินกว่าคนสามัญจะหยั่งเข้าไปถึงความจริงนี้ได้ง่ายๆ จึงรู้ไม่ได้ด้วยแค่การคิดเอาตรีกตรองต่อให้ขบคิดเอาได้ลึกล้ำปานใดก็ตาม(อตักกาวจรา) หรือแค่ไตร่ตรองเอาด้วย“หลักเหตุผล”(อตักกาวจรา) ซึ่งมีมัน ละเอียดลึกซึ้งเกินกว่าสามัญนักยิ่งนักระดับนิพพานทีเดียว(นิพฺพณ) ผู้สามารถหยั่งรู้ได้จึงชื่อว่า“บัณฑิต”แท้(บัณฑิตเวทนียา)

แม้แต่“สังญา ๑๐” เป็นต้นว่า อนิจจสังญา ก็คือ การกำหนดหมายรู้(สังญา)“ความเป็นของไม่เที่ยง”ของทุกสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่จะยึดมั่นถือมั่นเอาไม่ได้ เพราะมันไม่มีอะไรเที่ยงแท้ ไม่มีอะไรคงที่ ให้เรายึดเอาเป็นเรา หรือเป็นของเราได้เที่ยงแท้ ยั่งยืนเลย มันเหมือนพยับหมอกเหมือนฟองคลื่น ลมๆแล้งๆ โดยเฉพาะ“อารมณ์สุข”(สุขเวทนา)หรือแท้ๆก็แค่“ผล”ของการได้บำเรอกิเลส แล้วก็หลงไปว่าเป็น“สุข” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)มันไม่ใช่สุขใช่แล้วอะไรเลย มันเป็นอารมณ์ที่หลงยึดอุปาทานมาแต่ปางไหนก็ไม่รู้ว่า แล้วหลงว่าเป็น“อาการ”ที่ต้องได้ ต้องมีต้องเป็นอย่างที่“หลง”ว่า ใช่ ว่า“เป็นจริง”นั้นแหละ อย่าง

ที่มันเป็น “ความรู้สึกสุข” (สุขเวทนา) นั่นเอง แท้จริงมันแค่ มโนมยอัตตา แท้ๆ แต่ “รูปที่สำเร็จด้วยจิต” คือ “จิต” หลงเห็นว่า เป็นจริง แล้วหลงยึดหมับติดหนึบว่า “เป็นของจริงจริงๆ” หลงว่าเป็นภาวะที่น่าได้-น่ามี-น่าเป็น ก็ยึดใส่ จิตตนเลย (อุปาทาน) “จิต” คนมัน “อวิชชา” ได้อย่างนี้

แต่ถ้าได้มาปฏิบัติอย่าง สัมมาทิฏฐิ จริง จนบรรลุ คือ “ดับเหตุ” แห่งการเกิด “สุขแท้” ซึ่งเป็น “โลกิยสุข” นี้ได้จริง “อารมณ์สุข” นั้นๆ ก็จะหายไป ไม่ได้เกิดในจิตเร่อีก เวทนา หรือ ความรู้สึก อย่างนั้นสูญสิ้นไปจากจิตได้จริง ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้เป็น อภิกลิภ ไม่จำกัดว่าเวลาไหนยุคไหน แม้ยุคนี้ก็สามารถพิสูจน์ได้ง่ายจะนี้ได้ ตามสวากขาตธรรมพระพุทธรเจ้า

ภาวะต่างๆ ดังกล่าวมานี้ เราจะต้องใช้ “สัญญา” คือ จิตที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้ เราจึงจะสามารถ “ได้รู้” ตามที่ “สัญญา” มันทำงาน กำหนดรู้ ลงไปที่ภาวะนั้นๆ จนรู้แจ้งเห็นจริงเป็นผล “รู้” ให้แก่เรา เราจึงจะเกิด “ปัญญา” (ความรู้ของจริง ตามที่เป็นจริง) “สัญญา” จะทำหน้าที่นำหน้า “ปัญญา” อยู่ตลอดอย่างนี้ แล้วจึงจะพัฒนาสั่งสมลงเป็น “ปัญญา”

ดังนั้น “อนัตตสัญญา” ก็ดี ก็ต้อง กำหนดหมายรู้ ให้ได้ว่า ภาวะของ “อนัตตา” คือ ความไม่มีตัวตน หรือ ไม่ใช่ตัวตน นั้น เมื่อได้ศึกษาฝึกฝนจนเกิด “อนัตตา” จริงในตนจนรู้แจ้งเห็นจริง ก็คือ “ผล” ที่สามารถของ “สัญญา” ที่ทำหน้าที่ กำหนดหมายรู้ “ผล” ที่เราปฏิบัติสำเร็จว่า “อนัตตา” นั้นคือ เช่นนี้ๆ เพราะเราได้พิสูจน์ว่า กิเลส มันไม่ใช่ “ความจริง” เลย มัน “เท็จ” แท้ๆ ความสุข ก็ดี ก็เท็จ หลอกเราจริงๆ มันลมๆ แล้งๆ มันไม่มีตัวตนจริง มันไม่ใช่ตัวตนแท้ แม้กิเลสที่เป็น “ต้นเหตุ” ตัวการที่หลอกเรา มันก็ “ไม่ใช่ตัวตน” จริงเลย กำจัดมันตายไปจากจิตเราแล้ว มันก็สูญหายไปจริงๆ เราก็ไม่เห็นเสียศูนย์อะไร และเราก็เห็น อนัตตธรรม แท้ เป็น “ผล” ของ “สัญญา” นี้เอง เพราะทุกสรรพสิ่งต้อง “รู้แจ้ง” ด้วย “อายตนะ” คือ สะพานเชื่อมระหว่าง..สิ่งหนึ่ง กับอีกสิ่งหนึ่ง จึงจะ “รู้” (ซานาติ) แท้ และ “เห็น” (ปัสสตี) แท้ “ของจริง” นั้น ไม่เช่นนั้นนั้นเอาแต่ “ตรรกะ” คิดหาเหตุผล เอาแต่ขบคิดก็ได้แต่แค่ “รู้” แค่ความคิดผกผัน มันไม่ใช่ “รู้แจ้ง” เห็นจริง” ที่สัมผัสของจริง ซานาโต ปัสสโต วิหรติ คือ รู้ อยู่ เห็น อยู่ เป็น ปัจจุบัน นั้นที่เดียว

วิหรติ คือ “เป็น อยู่ หรือ มี อยู่ ใน ปัจจุบัน นั้น” เห็นกัน อยู่ หลัๆ ไต้งๆ

แม้แต่ “อนัตตา” คือ ความไม่มีตัวตน เราก็ต้องมี “สะพานเชื่อม” คือ อายตนะ เชื่อม สัมผัส แล้ว “กำหนดรู้” (สัญญา) และ “เห็น” (ปัสสตี) ของแท้มันมีลักษณะ “ความไม่มีตัวตน” นั้นๆ อย่าง “แจ้ง-เห็นด้วยตาตนเอง” (สัจฉิ) ที่เดียว

ไม่ใช่แค่รู้ถึงซึ่ง “ความไม่มีตัวตน” ในจินตนาการเท่านั้น หรือ “ไม่มีตัวตน” คือ เราเอง ดับธาตุรู้ ของตนไปไม่รู้ อะไรเลย แต่เรา “รู้ อยู่ เห็น อยู่ เป็น ปัจจุบัน โทณโทที่เดียว” ว่า เป็น เช่นนี้ๆ เองคือ “ความไม่มีตัวตน” ของกิเลสสาละวะ” โดยมี “สัญญา” กับ “นิโรธ” เป็นภาวะ ๒ ที่ กำหนดรู้ ได้ ด้วย “อายตนะ” คือ สะพานเชื่อม ให้ “รู้” ของจริงนั้นๆ

ส่วน “อายตนะ” นั้น เป็นเพียง “หน้าที่ย่อยหน้าที่หนึ่ง” ที่ช่วย จิต ให้ “รู้” (ซานาติ) หรือ ให้ “เห็น” (ปัสสตี) ได้

และอายตนะก็เป็นแค่ “หน้าที่ย่อย” ที่มีหน้าที่ช่วย “จิตปัจจุบัน” เท่านั้น อายตนะ ทำหน้าที่เสร็จแล้วก็หายไป ไม่ตั้งอยู่ ไม่เป็นธาตุ ไม่เป็น “ตัวตน” ละเอียดลึกล้ำยิ่ง

อ่านคำตรัสจากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๕๕ ดูได้ อายตนะ นั้นมีอยู่ แต่ในธาตุดิน, น้ำ, ลม, ไฟ, อากาศ ัญญาอายตนะ, วิญญาณัญญาอายตนะ, อากิญจัญญาอายตนะ, เนวสัญญานาสัญญาอายตนะ, โลกนี้, โลกหน้า, พระจันทร์ พระอาทิตย์ทั้งสอง ย่อมไม่มีในอายตนะนั้น

แล้วพระพุทธรเจ้าก็ตรัสต่อว่า เราอย่า ไม่กล่าว ซึ่ง อายตนะ นั้นว่า เป็นการไป เป็นการมา เป็นการตั้งอยู่ เป็นการจู่ดี เป็นการอุบัติ อายตนะ นั้นหาที่ตั้งอาศัยได้ มิได้เป็นไป ทวารมณมิได้ นี่แลเป็นที่สุดแห่งทุกซ์

แม้แต่ “อายตนะ” ยังแค่ทำงานแล้วก็ “ไม่ตั้งอยู่” ไม่มี “ความตั้งอยู่” ในที่ใดของความเป็นสิ่งใด อายตนะ ทำหน้าที่แล้วเสร็จก็หายไป หมดไป ไม่ไป ไม่มา จึงชื่อว่า “ไม่ตั้งอยู่”

“อุภัสสัญญา” ก็ดี “สัญญา” ก็ทำหน้าที่ กำหนดหมายรู้ โดยมี “อายตนะ” คือ สะพานเชื่อม ให้ “รู้” ของจริงนั้นๆ จนเห็นจริงว่า “จิต” ที่ “อวิชชา” นั้นมันหลงยึดถือว่า สิ่งนั้น “แท้จริง” สิ่งนี้จริง แล้วหลง “ยึดมั่นถือมั่น” โดยเฉพาะ ในความเป็นตน-เป็นของตน ซึ่งมันไม่ใช่ โชค (อสุภ) ไม่น่าพึงใจ (อสุภ) แต่อย่างใดเลย มันไม่น่ายึด ความไม่เที่ยง-

ความเป็นทุกข์อันมีเหตุแห่งทุกข์-แล้วยึดจนเป็นตัวเป็นตน นั้น มัน“อวิชชา”แท้ๆ แม้เราจะได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข นั้นๆ แล้วมันกลับหลงมีอารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์เพราะมัน แท้ๆมันลมๆแล้งๆจริงเหลือเกินในความไม่มีตัวตนนั้น ที่เราได้กำหนดหมายรู้ ได้ทำ“สัญญา”มา ทั้งอนิจจสัญญา ทั้งอนัตตสัญญา ต่างเป็นอุปการะช่วย“สัญญา”อื่นๆอีก ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ยิ่งพิจารณาด้วยการกำหนด หมายรู้(สัญญา) ก็ยิ่งเห็นแจ้งรู้จริงในสิ่งจะต่างๆเพิ่มทวีขึ้นๆ หรืออาที่นวลสัญญาก็ดี ยิ่ง“สัญญา”ธรรมในธรรม ทั้งหลายไปเท่าไร ก็จักเห็น“โทษ”ในความหลง อาทิ นว คือ โทษ คือ ผลร้าย คือ ความไม่ดี ยิ่ง“กำหนดหมายรู้” ก็ยิ่งเห็นความเสียหายเป็นพิษเป็นภัยในกิเลส ในความยึด มันถือมัน สารพัดอกุศลจิตที่เราเ็ง-เราอวิชชา แล้วสร้าง โทษให้แก่ตนแก่สังคมมนุษย์แก่โลก

ปทานสัญญา ก็ดี ก็กำจัดกิเลส กำจัดความยึดมั่นถือ มัน กำจัดอกุศลจิตต่างๆ โดยการกำหนดหมายรู้(สัญญา) ในภาวธรรมทั้งหลาย อารมณ์คืออาการอย่างไร ภาวะกิเลส คืออาการอย่างไร หรือวิธีที่เรากำลังปฏิบัติอยู่นั้น ได้ผล หรือไม่ อย่างไร ก่อให้เกิด“ผล”กำจัดได้ถูกหรือไม่ถูก จริงหรือไม่จริง วิธีปฏิบัติถูกหรือไม่ ได้ผลหรือไม่ กำจัด กิเลสเป็นอย่างไร สัญญาก็ต้องทำงานกำหนดหมาย“รู้” (สัญญา)ให้แจ้งชัดว่า กำจัดได้หรือไม่ หมดสิ้นอาสวะหรือยัง

วิราคสัญญา คือมีการกำหนดหมายรู้ให้เห็นจริง ว่า กิเลส ลดได้จริงหรือไม่ วิราคะคือ ความวางคลายลงไป ของกิเลส ในขณะที่เราปฏิบัติก็ดี และปฏิบัติเสร็จแล้ว ก็ตาม เกิดผลก็เกิด ด้วย“สัญญา”แท้ๆที่ทำหน้าที่กำหนด หมาย“รู้” เราสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริงที่ปรากฏ” (ภาวสังจะ)ด้วยหน้าที่หนึ่งของเจตสิกคือ“สัญญา” เจตสิก ของเราทำหน้าที่กำหนดหมาย “รู้” รู้โดยมี“อายตนะ”

ซึ่ง“สัญญา”นี้แหละจะทำงานเจริญขึ้นเป็น“ปัญญา” ที่เห็น“ความจริงตามความเป็นจริง”ของสังขารทั้งหลาย แม้ที่สุดกิเลสนั้นๆ “ดับ” (นิโรธ) ก็ต้อง“กำหนดรู้ ความดับ”(นิโรธสัญญา)นั้น อย่างรู้“แจ้ง”(สัจ)เห็นจริง ด้วย“สัญญา”ให้บริบูรณ์ จนกระทั่งเป็น“ปัญญาบารมี” ขึ้น“ปรมัตถบารมี” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน

“อริยสัจ ๔” ว่า “นิโรธ”ต้องทำให้“แจ้ง”(สัจ) (สัจฉิกรณะ) นิโรธสัญญา คือ ผู้ปฏิบัติ“รู้”ความดับนั้นๆด้วย “การกำหนดรู้”(สัญญา)ของตนอยู่เป็นปัจจุบันนั้นๆทีเดียว ซึ่งเป็น“ความดับ”(นิโรธ)ชนิดที่ผู้ปฏิบัติธรรมบรรลุ “นิโรธ”ในตน มีอายตนะเชื่อมกำหนดรู้“นิโรธ”(ความดับ) นั้น หรือกำลังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”นั้นๆอยู่ตลอดเวลา ที่มี“นิโรธ”นั้นด้วย“สัญญา”(การกำหนดรู้)ของตนที่เดียว จึงไม่ใช่“นิโรธสมาบัติ”ชนิดที่ผู้บรรลุธรรมถึงขั้นมี “ความดับ”หรือมี“นิโรธ”แล้ว ตนมี“ความดับ”นั้นเองอยู่ แท้ๆ แต่ตกอยู่ในสภาพเป็นคนไม่รู้จัก“ความดับ”นั้น ไม่รู้-ไม่เห็น“ความดับ”นั้นโดยตนกำหนดรู้“นิโรธ”นั้นของตน แต่ตนเองกลายเป็นคน“ดับชนิดที่จิตมืดดำ”(กัณหะ)ไป ทั้งจิต หรือขณะมีนิโรธตนไม่รู้จักนิโรธ ภายในจิตของตนมี แต่“ความดับ,ความดำ,ความมืด”(กัณหะ,กัณหะ)ไปหมดทั้งจิต

หมายความว่า “สัญญา”หรือจิตที่มีหน้าที่“กำหนด รู้”นิโรธนั้น”ของตนขณะนั้นกลับ“ดับ”ไปด้วย “สัญญา” ไม่ทำหน้าที่ของความเป็น“สัญญา”(อสัญญา) กลายเป็น ไม่มี ความรับรู้ หรือหมดสิ้นความรู้สึกตัวไปเลย(อสัญญา)

ก็ยิ่งยืนยันความจริงว่า “นิโรธ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ นั้น แตกต่างกับกับ“นิโรธ”อีกแบบหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ใน วงการพุทธศาสนาเองนี้แหละเข้าใจและยึดถือกันอยู่

เห็นชัดว่า “นิโรธ”ของพุทธนั้นไม่ใช่แบบนั่งหลับตา อยู่ในภาวสังแล้ว“ดับ”หนึ่งหมดความรู้สึกตัว เพราะการปฏิบัติ นั้นหลับตาเข้าไปดับจิตตั้งว่านั่นมันเพียงเข้าไปอยู่ในภาวะ “มืด”(กัณห,กัณห)ไม่เห็นอะไร ไม่รู้อะไร มันแค่มืดความรู้สึก ตัวอยู่ชั่วขณะเท่านั้น

ยิ่งผู้ปฏิบัติหลงเข้าใจว่า“นิโรธ”นี้แหละคือการดับจิต พอหลับตาเข้าไปในภาวสังแล้วก็ “ดับความรู้สึก” ทำตนให้ไม่รับรู้อะไรเลยหรือหมดความรู้สึกตัวไปเลยได้สนิท แล้วก็เข้าใจว่านี่เองคือ“นิโรธ”

ซึ่ง“การดับจิต”แบบนี้ไม่ทำงานใดๆเลย มีแต่นั่ง “มืด”(กัณห)ตีตื่ออยู่อย่างนั้น แต่ก็เชื่อกันว่า “นิโรธ สมาบัติ”คืออย่างนี้ ก็เลยปฏิบัติเข้าไปตกอยู่ในความมืด, ความดำสนิท เรียกว่า “เข้านิโรธสมาบัติ” ตนก็ไม่รู้ไม่เห็น อะไร โดยเฉพาะไม่เห็นกิเลส ไม่รู้จักหน้าตาของ“กิเลส”

อย่างชัดเจนจนพ้นความลึกลับสงสัย (พันวิจิตรจฉาย) ทั้งใน
ภาวะก่อนจะเข้าไปสู่นิโรธ ทั้งในขณะที่เป็น“นิโรธ” ทั้ง
ที่ล่วงพ้นความเป็นนิโรธ ที่มักเรียกกันว่า“ออกนิโรธ”

ซึ่งแบบของพุทธนั้น “เข้ามาน”ก็ดี “เข้าสมาธิ”ก็ดี
“เข้านิโรธ”ก็ดี ล้วนหมายถึง เมื่อผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติไปๆก็
จะมีภาวะที่“เกิดขึ้น” (อุปปัชชติ) ที่“ปรากฏขึ้น” (อุปปัชชติ)
ที่“เข้าถึง” (อุปปัชชติ) แล้วผู้ปฏิบัติก็ต้องมี“สัญญา”
ตามกำหนด“รู้” และจะตามเห็น (อนุปัสสี) ภาวะต่างๆจน
เห็นจริงภาวะจริงนั้นๆทั้งนั้น เช่น “เข้ามาน”ก็คือ “ภาวะ”
ความเป็น“มาน”เกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติก็ตามเห็น (อนุปัสสี)
“เข้าสมาธิ”ก็คือ “ภาวะ”ความเป็น“สมาธิ”เกิดขึ้น ก็รู้
(ซานาติ) ก็เห็น (ปัสนสติ) “เข้านิโรธ”ก็คือ “ภาวะ”ความเป็น
“นิโรธ”เกิดขึ้น ก็รู้ก็เห็นด้วย“สัญญา”หรือกำหนดหมาย
รู้ จน“รู้”(ซานาติ)และ“เห็น”(ปัสนสติ)ภาวะจริงที่เป็นที่ได้

หรือจะใช้คำว่า“อุปบัติ, อุปปนนะ” หรือแม้แต่คำ
ว่า“อุปปาด” ก็คือ ภาวะนั้นๆเกิดขึ้นนัยเดียวกันนั่นเอง
เพียงแต่ต่างกันในเรื่องความเป็นหรือกรรมกิริยาอาการที่กำหนด
นัยละเอียดเท่านั้น รวมความแล้วก็คือ การบรรลุภาวะ
ที่เกิดใหม่ หรือการกลับมาเกิดอย่างเก่าตามที่เคยเกิด
มาแล้ว ซึ่งเป็น“ภาวะ”ที่เกิดขึ้นหรือปรากฏขึ้นหรือมีขึ้น
หรือได้มา ล้วนเป็นลักษณะของ“การเข้าถึงหรือบรรลุ”
ภาวะนั้น นั่นเองทั้งนั้นๆ

นั่นคือ นัยะที่หมายถึง ประเด็นแห่ง“การเกิด, การมี,
การเป็น, การปรากฏ” ขึ้นมาในขณะที่ปฏิบัติกันแล้วเรียกว่า
“มาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ล้วนเกิด ล้วนมี ล้วน
เป็น ล้วนปรากฏ ขึ้นในจิตของตนที่กำลังปฏิบัติบรรลุภาวะ
นั้นๆ บรรลุความเป็น“มาน” ก็คือ เข้าถึงมาน (อุปปัชชติ)
บรรลุความเป็น“นิโรธ” ก็คือ เข้าถึงนิโรธ (อุปปัชชติ)
บรรลุความเป็น“สมาธิ” ก็คือ เข้าถึงสมาธิ (อุปปัชชติ)
นัยะอีกประเด็น คือ ความสงบ ทั้ง ๓ มาน,สมาธิ,
นิโรธ ต่างก็ล้วนเป็นภาวะที่มีอาการของ“ความสงบ”ได้ทั้งนั้น
มานก็ได้ภาวะสงบ สมาธิก็ได้ภาวะสงบ นิโรธยังได้ภาวะ
สงบ และหมายถึง“ความสงบของจิต”เป็นเนื้อหาหลักทั้งสิ้น
ทั้ง ๓ เมื่อการปฏิบัติมีผลก็เรียกว่ามี“ความสงบ”ทุกภาวะ
แต่การได้“ความสงบ”เท่านั้น จะเรียกว่าเป็น“มาน”

ยังไม่ได้ เพราะความเป็น“มาน”นั้นมีนัยสำคัญที่จะเรียก
ว่า“มาน”ได้ก็ต้องปฏิบัติให้“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์
และคำว่า“จิต”ปราศจากกิเลสนิวรณ์ นี้แหละที่มี
นัยสำคัญลึกซึ้งละเอียดประณีตยิ่งนัก

ที่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง
พัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“ธาตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มีบุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน

ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นเออะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่ทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวอโศก” ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น

การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น (มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เรามาตั้งใจฟังคำอธิบายเจาะลึกละเอียดลงไป ในปรมัตถสังจะของคำว่า ๑. กาม ๒. รูป ๓. อรูป ที่เป็นโลก ๓ หรือ กภ ๓ ให้ชัดเจนแจ่มกระจ่างกันดูซิ ว่า “ความสุข” ที่คน “หลง” (โมหะ) ว่ามัน “จริง” นี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามันเป็น “ความเท็จ” (อภิปะ) ได้อย่างไร แล้วทำไมคนปุถุชนทั่วไป “ไม่รู้” กระทั่งพระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น “ความไม่รู้” หรือ “อวิชชา” ของคนปุถุชนทั่วไปในโลก ก็มัน “สุขอยู่ไหนแท้” จริงๆนี่นา คนทั่วโลกต่างเสพ

“รสเอ็ดร่อย-รสสนุกสนาน-รสถึงอกถึงใจ” (อัสสาหะ) ที่เป็น “สุขแบบโลกๆ” นั้นทั้งนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่เคยเสพ “รสบำเรอกิเลส” ตามที่คนโลกๆหรือปุถุชนเป็นกันนี้ แล้วพระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า มันเป็น “สุขเท็จ” (สุขัลลิกะ) หรือ “อารมณ์สุข” (สุขเวทนา) นี้ แท้ๆมันเป็น “ความไม่จริง” (อภิปะ) ต่างหาก!!!!

มันยังงัยกัน...???

เอาละ...ตั้งใจฟังดีๆ

กามที่เป็น “ภพ” หรือเป็น “โลก” คือ ความวณของอารมณ์หรือความรู้สึก (เวทนา) ที่ทั่วไปเรียกว่า “ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์” อันเกิดขึ้นวนเวียนกันไป ในจิต และวนอยู่กับ ๓ อารมณ์ (เวทนา) นี้ไม่สิ้นความวน หากไม่ศึกษาให้สัมมาทฤษฎีและปฏิบัติจนบรรลุภูมิ “อาริยะ” หรือ “โลกุตระ” ของพระพุทธเจ้า ก็ไม่มีวันจะทำให้หยุด “วน” หรือหยุด “ความเป็นโลก” นี้ได้

คนสามัญทั่วไปทำให้ความวนอยู่กับ ๓ อารมณ์ (เวทนา) นี้ “หมดไปสนิท” ได้เด็ดขาดไม่ได้

“วน” ไป “วน” มาอยู่กับสุขกับทุกข์ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า มัน “ไม่เที่ยง (อนิจจัง) - เป็นทุกข์ (ทุกขัง) - ไม่มีตัวตน” (อนัตตา) นี้แหละตลอดเวลา เพียงแต่มี “อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์” (อทุกขมสุข) มาคั่น “สุข-ทุกข์” เป็นช่วงๆ ช้าบ้างเร็วบ้างเป็นระยะๆ เรียกว่าแค่ “สุข-ทุกข์” มัน “พักยก” แล้วก็ต้องวนไปหา “ความสุข-ความทุกข์” กันใหม่อีก เพราะไม่สามารถทำให้อารมณ์สุข-ทุกข์แบบโลกนี้ “ดับสนิท” (นิโรธหรือนิพพาน) ไปจากจิต อย่างถาวร มันคง ยั่งยืน ไม่เกิดอีก ไม่กลับกำเริบอีก ได้สำเร็จแท้

จึง “วน” อยู่ไหนแหละ ความวน (โลก) แบบนี้เองที่เรียกว่า “โลก” (โลกีย์) หรือ “ภพ” ที่เรากำลังหมายถึง และกำลังจะอธิบายถึงว่า มัน “หยุด-ดับ” หรือ “มันไม่เกิดอีก” นั้น มันอยู่ในสภาพหรือลักษณะอย่างไร?

ผู้หยุด “ความวน” นี้ในจิตตนได้สนิท คือ ไม่ต้องมี “ความสุข-ความทุกข์ หรือ ไม่สุขไม่ทุกข์” ชนิด “โลกๆ” นี้ ได้ตลอดไป อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่มีกลับกำเริบอีก (อสังกุปัง)

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ถ้ารวมบ้านที่ปลูกอยู่ติด ๆ กัน มาเป็นบ้านหลังเดียวกันได้
มันน่าจะลดความเหงาเจ็บได้อีกไม่น้อยทีเดียว

บ้าน

จำ ได้ว่าบ้านหลังเก่าที่ผมอาศัยมาตั้งแต่เกิด เป็นบ้านไม้สักใต้ถุนสูง หลังคามุงกระเบื้อง มีนอกชานเปิดโล่งหน้าบ้าน สร้างขึ้นอย่างหยาบ ๆ ติฝาไม้บางๆ แปะไว้พอกอยู่อาศัย

เมื่อพ่อเสียชีวิตลง ฐานะการค้าขายของแม่เหมือนจะดีขึ้น ประกอบกับอาศัยเงินค่ามาปนกิจศพพ่อ แม่จึงต่อเติมบ้าน มุงหลังคาสังกะสีนอกชาน กลับกลายเป็นบ้านที่ติฝาปิดล้อมมิดชิด ไม่เปิดโล่งเหมือนบ้านทั่ว ๆ ไป ตามบ้านนอกคอกนา

ยามนั้นบ้านเราเป็นบ้านของคนฐานะค่อนข้างจะยากจน แต่ไม่นานนัก เมื่อพวกเราสี่พี่น้อง เรียนจบอาชีวะและมหาวิทยาลัย ได้เริ่ม

รับราชการ ในฐานะพวกเรา รวมถึงแม่ด้วยจึงเปลี่ยนแปลงไป ดีขึ้น น่าจะกล่าวได้ว่า ค่อนข้างจะลืมนตาอ้าปากได้

พี่สาวรื้อบ้านหลังเดิม โละหลังคากระเบื้องบนเรือนหลังเก่า ที่บางแห่งถูกกิ่งไม้ทับแตกเป็นรูโหว่ รื้อแล้วสร้างชั้นใหม่ ในที่ดินผืนเดิมติดถนนกลางหมู่บ้าน

คราวนี้พี่สาวสร้างบ้านใต้ถุนเตี้ย สูงจากพื้นดินหนึ่งเมตร ขนาดกะทัดรัด ดีฝาอย่างประณีต มุงหลังคาด้วยกระเบื้องลอนคู่ สีสดใส มันคือความภาคภูมิใจ ที่ฐานะเราไม่น้อยหน้าใคร ๆ ในหมู่บ้านแล้ว ผมนี้ปลื้มอกปลื้มใจเหมือนสายฝนที่หลังรดขโลมดินที่แห้งผาก แม้มยามนั้นผมจะรับราชการอยู่ต่างจังหวัด นาน ๆ ครั้งถึงจะได้เดินทางกลับบ้านมาบ้านสักครั้งหนึ่ง

ผมกลับมาบ้านเกิดทุกครั้ง มักจะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงในหมู่บ้านอย่างช้า ๆ

แรก ๆ ตั้งแต่ผมยังเป็นเด็ก มันคือหมู่บ้านชนบท เต็มไปด้วยไร่นาป่าเขา ชาวบ้านมีอาชีพทำนา ทำไร่ ทำสวน เป็นพื้น

หลังบ้านเป็นท้องทุ่งนาเว้งว้าง ฤดูทำนาผืนนาจะเขียวขจีไปด้วยต้นข้าวโล่งลือเป็นผืนสุดท้ายตา ถัดท้องทุ่งออกไป คือผืนป่าโปร่ง ๆ ชาวบ้านเรียกว่าป่าแดง มันคือป่าไม้เบญจพรรณ ขนาดลำต้นไม่ใหญ่นัก มีลำห้วยหลาย ๆ สายไหลผ่าน แต่พอหน้าแล้งก็แห้งขอดไปตามฤดูกาล แต่ชาวบ้านก็อาศัยหล่อเลี้ยงทำมาหากินมาโดยตลอด ไม่ว่าจะ ขุดหน่อไม้ เก็บเม็ดตะขบรสหวานปะแล่ม พุทรากลางป่ารสเปรี้ยวปนหวาน เก็บดอกกระเจียว ต้นชะงู ใบลั่นเปราะ เห็ดโคน รวมถึง ดักแด้ ขุดตัวบึ้ง สอยรังมดแดง หาจับอึ่งในลุ่มหนองตื้น ๆ ในหน้าฝน รวมถึง ดักลอบ ปักเบ็ด ริมหนองปลายท้องทุ่ง มาทำอาหาร

หลังผืนป่าออกไปคือภูเขาใหญ่ สีน้ำเงินทะมึน ดูเหมือนจะมีเพียงภูเขาเทือกนี้แหละ ที่ยังคงสภาพผืนหยดท่าทายการเปลี่ยนแปลงมาได้จนถึงปัจจุบัน มองทิศไหน มันก็ยังคงความเป็นภูเขา

ใหญ่สูงตระหง่านเสียดฟ้า

ส่วนหน้าบ้าน มีถนนสายหลักกลางหมู่บ้านเลาะเลียบริมแม่น้ำจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ แม่น้ำบ้านผมเป็นแม่น้ำกว้าง ตอนเด็ก ๆ หน้าน้ำหลาก น้ำจะล้นฝั่ง แต่พอหน้าแล้ง ผืนทรายจะปรากฏสีขาวโพลนว่างเว้ง แม่น้ำที่เคยกว้าง กลายเป็นสายลำธารเล็ก ๆ กลุ่มปลาสร้อย นัยร่อยนัยพัน จะว่ายวนเวียนเรียงน้ำ เห็นเกล็ดสีเงินยวง วูบไหวอยู่ไปมา สายน้ำจะตื้น ๆ แคบ ๆ สามารถเดินข้ามได้สบาย

ปลาแม่น้ำหาได้ไม่ยากนัก เพียงก่อกำแพงทรายกัน ผมกับเพื่อน ๆ จะช่วยกันวิดน้ำ ออกจากช่องน้ำตื้น ๆ หรือไม่กี่หากิ่งไม้สุดๆ ไปไม่ถึงติดเต็ม ขนาดเหมาะมือ มาไล่ตีฝูงปลาให้เข้าไปในช่องน้ำแคบ ๆ ชั่งในแอ่งทราย แล้วช่วยกันวิดน้ำเร็ว ๆ ให้ไวกว่าน้ำซึมที่กำลังหลังทะลักขึ้นมาจากผืนทราย ไม่ช้านัก จะเห็นปลาสร้อยเกล็ดขาววับ ดิ้นกระเด่ว ๆ เลือกตัวบนเม็ดทรายขึ้นน้ำ ผมวิ่งไล่จับใส่ข้องที่เตรียมไว้ ให้นั่นก่อนน้ำจะซึมเอ่อท่วมผืนทรายเช่นเดิม กว่าจะหมดปลาบนผืนทราย ทำเอาหอบฮัก ๆ ได้ปลากว่าครึ่งข้อง เพียงพอสำหรับทำกับข้าวมื้อเย็นที่กำลังจะมาถึง และเหลือไว้ในมือเช้าวันต่อมา

พอผมโตขึ้น ลิ่งแหวดล่อมทำให้เริ่มรับรู้ว่ายน้ำเริ่มเปลี่ยนแปลงไป เมื่อก่อน น้ำแห้งมีแก่งเกาะหน้าแล้งแทบเดินข้ามหากันได้ ระหว่างฝั่งโน้นกับฝั่งนี้ เห็นลึบ ๆ สุดสายตา ไม่นานนัก ผมจึงเริ่มรู้ว่า ไม่มีคำว่าน้ำแห้งมีแก่งเกาะอีกต่อไป เมื่อน้ำกลับกลายเป็นสีเข้ม ไหลหลังตลอดทั้งปี ไม่มีผืนทรายให้แลเห็น ฝูงปลาที่เคยแหวกว่ายไปมาในสายน้ำตื้น สะท้อนประกายเกล็ดสีเงินยวงอยู่เป็นผืนหายไปแล้ว หายไปพร้อม ๆ สายน้ำแรงที่ไหลบ่าผ่านฝั่งหน้าบ้านตลอดทั้งปี มันคือน้ำสีเข้ม มืดทวมศิโรษะ

ผมรับรู้ต่อมาภายหลังว่า ห่างบ้านผมไปทางทิศเหนือ ในหุบเขาลึกไกลสุดหล้าฟ้าเขียวอีกอำเภอหนึ่ง แม่น้ำหน้าบ้านไหลมาจากช่อง

หุบเขาที่นั่น ได้มีการสร้างเขื่อนกันแม่น้ำกลางหุบเขา สายน้ำจึงเพิ่มปริมาณขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นทะเลสาบกว้าง แล้วจึงค่อย ๆ ปล่อยน้ำออกจากเขื่อนสร้างกระแสไฟฟ้า ปล่อยออกเป็นเวลา ปริมาณน้ำที่ไหลผ่านหน้าบ้าน จึงไม่ขึ้นกับฤดูกาลอีกต่อไป

ในหมู่บ้าน มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เหมือนความเจริญจะไหลบ่าท่วมทับเข้าไปอย่างรวดเร็ว หัวหมู่บ้านติดกับเขตเทศบาล ก่อนเคยเต็มด้วยท้องทุ่งนาสีเขียว ข้างทางปกคลุมด้วยแมกไม้ มีผู้คนเข้ามาซื้อที่ดินริมทาง สร้างบ้านกันมากขึ้น จนถนนสายเปลี่ยว กลับเต็มด้วยบ้านเรือนตลอดริมฝั่งถนน บ้านจัดสรรก่อเกิดเป็นกลุ่ม ๆ เหมือนจะบ่งบอกว่า ห้ามความเจริญที่ไหลบ่าเข้ามาในหมู่บ้านไม่อยู่เสียแล้ว

เย็นมากแล้ว เมื่อผมก้าวลงจากรถเก๋ง เดินเข้าไปในบ้านของน้องสาว

เป็นอีกวันหนึ่งที่ผมกลับเข้ามาในหมู่บ้านเย็นนี้ บ้านชั้นเดียว หลังคาโปร่ง ค่อนข้างเจียบ ความมืดใกล้ค่ำโรยตัวลงมาอย่างช้า ๆ ผมเห็นรถยนต์ขับผ่านหน้าบ้านไปหลายคัน มีทั้งรถเก๋งยี่ห้อทันสมัย รถกระบะรูปร่างโฉบเฉี่ยวที่แข่งกันโฆษณาทางทีวี ฝั่งตรงข้าม บ้านสองชั้นหลังใหญ่ของอดีตกำนัน สีฟ้าผนังบ้านออกโทรม ๆ คราบฝุ่นสีน้ำตาลจับคลัก ทำให้หมองสีออกมัว ๆ มากยิ่งขึ้น กระฉกหน้าต่างชั้นบนบางช่อง แตกเป็นรูโหว่ มันอาจถูกลูกกระสุนหนึ่งสะเก็ดของเด็กมือบอนยิงมาจังก้เป็นได้ ทุกครั้งที่กลับมาเยี่ยมบ้าน ผมมักจะเห็นรถยนต์ ประเภทรถเก๋งหรือไมก็รถกระบะปะปอกอจอดอยู่ในโรงรถหน้าบ้านสองชั้นหลังนั้น

“บ้านกำนัน ไม่มีคนอยู่หรือ” ผมหันไปถามน้องสาว ที่ปัจจุบันรับราชการเป็นครู เธอยิ้มต้อนรับขณะก้าวออกมาจากในบ้าน

“ไม่มีคนเช่า...เศรษฐกิจช่วงนี้แย่” น้องสาวบ่น “กำนันมีบ้านหลายหลังเกินไป” ผมบ่นตาม

ประสาคนผ่านกาลเวลามายาวนานและชอบสังเกต

กำนันเป็นเศรษฐีใหญ่ในหมู่บ้าน สร้างบ้านให้ลูก ๆ เหมือนหมู่บ้านจัดสรร แถมปลูกบ้านหลังใหญ่ให้คนเช่า ใครเป็นลูกหลาน เหมือนคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาตั้งแต่เกิด ไม่ต้องดิ้นรนสร้างฐานะ แต่ผมรู้สึกว่ามันมากเกินไป บ้านสองชั้นเหมือนจะกลับกลายเป็นบ้านร้างไปแล้ว

“ถึงอย่างไร เขาก็ไม่ขาดทุน” น้องสาวแย้ง แม้จะเป็นบ้านร้าง ถ้าใครขอซื้อ กำนันก็ยังมีกำไร เมื่อเทียบราคาที่ดินและบ้านในอดีตกว่ายี่สิบปี

บ้านแถบนี้เหมือนกันไปหมด บ้านหลังออกใหญ่ แต่มีคนอาศัยอยู่ในบ้านเพียงคนสองคนเท่านั้น ผมก้าวไปนั่งพัก ที่ชานระเบียง ม้านั่งยาวคอนกรีตปุกระเบื้อง หน้าบ้านน้องสาว พลังกวาดสายตามองลึกเข้าไปในโถงบ้าน

“ลูก ๆ ไปไหนกันหมด” ผมเอ่ยถาม ผมหมายถึงลูกชายของน้องสาวสองคน กำลังเรียนระดับมัธยม วัยแตกแแรกุ่น

“ออกไปตั้งแต่ห้าโมงเย็น” น้องสาวบอก

“ไปไหน” ผมซักเรื่อย ๆ ตามประสาคนคุ้นเคยนาน ๆ กลับมาบ้าน มักจะเห็นหลานทั้งสองเสมอ แต่ระยะหลัง ๆ ผมจะเห็นน้องสาวคอยต้อนรับเพียงคนเดียว ใบหน้าเธอมีริ้วรอยความกังวล ทำให้ฝ้าเริ่มปรากฏรอยย่น อาการแก่เกินวัยเริ่มมีมากขึ้นบริเวณหน้าผาก

“ไปบ้านเพื่อนหรือไมก็บ้านแฟน เป็นห่วงมันเหมือนกัน” น้ำเสียงแม้จะเรื่อย ๆ แต่แฝงความกังวล บ้านน้องสาวเป็นบ้านชั้นเดียว สร้างโถงบ้านลึกเข้าไปด้านหลัง ซอยห้องออกเป็นสามห้องใหญ่ซ้ายขวา มีโถงกลางแล่นออกมาด้านหน้าใช้รับแขก ทำชานระเบียงไว้นั่งพักผ่อน หลังคาหน้าจั่วกระเบื้องลอนคู่ ครีวไฟอยู่ด้านหลัง

“ทำไม”

“ไอ้คนโต ตำรวจสงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับยาบ้า เพราะมันไปมั่วสุมกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้าน

ดึกๆ ตื่น ๆ”

ผมได้แต่นิ่งเงยบเป็นเบื้อบ้ อากาศโรคแห่ง ลังคม ระหว่างคนค้าของผิดกฎหมายกับเด็กบริสุทธิ กำลังระบาศไปทั่ว ไม่ว่าจะในเขตเมืองหรือชนบท ยาเสพติดลุลามเข้าไปอย่างน่ากลัว

ความเงยบแล่นเข้าปกคลุมในบ้านอย่างรับรู้ ได้ในความรู้สึก

สเตอร์ไอโฮมเธียร์เตอร์ ที่เคยเห็นภาพเด่น ไหวบนจอโทรทัศน์ขนาดเกือบสามลิบนิ้ว เสียง ประกอบหนังที่ตั้งมาจากตู้ลำโพงโถงกลางบ้าน วันนี้เงยบกริบ จอโทรทัศน์เป็นสีดำทมิบนบนชั้น ตู้โชว์ ผมรู้สึกถึงความเงยบที่เข้าครอบงำทุก ๆ ซอกความว่างภายในบ้าน มันแทรกเข้ามา พร้อม ๆ กับความมืดที่ไหลเข้ามาอย่างช้า ๆ

ผมสังเกตเห็นแววตาและสีหน้าของน้องสาว รับรู้ว่า ความทุกข์กำลังเข้าครอบงำจิตใจอย่าง สุดจะทน น้องสาวคงเป็นห่วงและปริวิตก กับการออกจากบ้านของลูกชายอยู่มีใช้น้อย ใบ หน้าของเธอจึงปรากฏรอยไฝฝ้า นัยน์ตาบอก อารมณ์อดโรยเกือบตลอดเวลา

เธอเคยเล่าให้ฟัง บางคืนลูกชายหายไปทั้ง คืน ท่ามกลางความพะวงห่วงหาของเธอนอน รอคอยลูกกลับเป็นเวลาถึงครึ่งค่อนคืน และบัดนี้ เธอก็ยังทำใจไม่ได้ กับการชอบเที่ยวเตร่ของ ผู้เป็นลูก

มันเหมือนวังวนแห่งวัยที่หมุนวนอยู่รอบแล้ว รอบเล่า คนเราเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น ก็มักจะยึด บ้านเพื่อน คนรัก เป็นที่พักอาศัย แต่ปัจจุบัน การเกาะกลุ่มของวัยรุ่น มันพ่วงด้วยสิ่งเสพติด ไม่ว่าจะ สุรา ยาบ้า และสารระเหย สิ่งเหล่านี้ได้ คืบคลานเข้ามาในหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว พร้อมกับ ความเจริญแบบทันสมัย ไม่ว่าจะ เป็น จักรยานยนต์ สีสันสีผมที่เปลี่ยนแปลงไป

ผมทำได้เพียงรู้สึกเห็นใจลึก ๆ ในความรู้สึก ขณะก้าวผ่านไปยังบ้านพี่สาวที่ปลูกอยู่ทางด้าน ทิศเหนือ คืนวันนี้ ผมและครอบครัว ตั้งใจจะ นอนพักบ้านพี่สาว เพราะไม่มีคนอยู่อาศัย

เมื่อก่อนมันเป็นบ้านขนาดชั้นเดียวใต้ถุนเตี้ย แต่ภายหลังพี่สาวยกเสาให้สูงขึ้น ย้ายบ้านเข้ามา ให้ตรงกับเขตที่ ไม่อยากจะให้ลูกกล้าเข้าไปใน เขตบ้านข้างเคียง บ้านชั้นเดียวจึงกลับกลายเป็น บ้านสองชั้น ครึ่งตึกครึ่งไม้ ชั้นบนเป็นบ้านไม้ หลังเก่า แต่ชั้นล่างทำผนังเป็นบ้านตึก ดูน่า อยู่และกว้างขวางขึ้นอีกไม่ใช่น้อย

เย็นวันนี้ พี่สาวไปนอนป่วยอยู่โรงพยาบาล สามิเธอก็ต้องไปนอนเฝ้าปรนนิบัติ แถมลูกสาว คนเล็กตามไปเฝ้าดูแลผู้เป็นแม่อีกด้วย ภายใน บ้านจึงมีเพียงผมและครอบครัวเท่านั้น ผมจึงถือ วิสาสะเข้ามาพักผ่อนในคืนวันนี้ ส่วนลูกสาวคน โตของพี่สาวนั้น ทำงานอยู่กรุงเทพ พี่สาว ไม่สบาย อายุพี่เข้าห้าสิบหกปีในปี นี้ เธอเพิ่ง จะขอลาออกจากราชการก่อนเกษียณอายุ ด้วย โครงการลดจำนวนข้าราชการภาครัฐ เธอหวัง เงินบำเหน็จก้อนใหญ่ และเธอเริ่มจะรับรู้แล้วว่า ไม่สามารถทนต่อภาวะกดดันในภาคราชการได้อีก ต่อไป วิธีคิด วิทยาการสมัยใหม่ ต่างจากอดีต วิธีการของงาน เริ่มจะใช้คนเยี่ยงทาส เพื่อดึง เอาตัวเลข สถิติ ผลงานตลอดจนวิธีคิดใหม่ ๆ ในหลักวิชาการสอน ที่ไหลบ่ากันเข้ามาให้ทดลอง จนเธอไม่มีเวลาพักผ่อน ในสังคมครูบาอาจารย์ มีแต่การแข่งขันเอาวัดเอาเปรียบไม่เหมือนกับอดีต การสร้างศักดิ์ศรีฐานะ เหมือนไม่มีวันสิ้นสุด หนี้สินจึงเริ่มรุงรัง เมื่อเธอสร้างบ้านหลังใหม่ และซื้อรถคันใหม่มาให้สมาชิกในครอบครัวได้ใช้ เพื่อให้เทียมหน้าเทียมตาคนในหมู่บ้าน

เธอมีลูกสาวสองคน ตั้งใจส่งเสียให้ร่ำเรียน แต่เหมือนการศึกษาสมัยใหม่ จะพรากลูกทั้งสอง ไปจากผู้เป็นแม่ ตั้งแต่เรียนระดับประถม จน ก้าวเข้ารั้วมหาวิทยาลัย คำว่าเรียนพิเศษ เพิ่มพูนความรู้ ทำให้เวลาของเด็ก ๆ ที่อยู่ใกล้ พ่อแม่ไม่มีอีกต่อไป ไม่ว่าจะวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

พี่สาวขับรถมอเตอร์ไซด์ไปชนเสาไฟฟ้าใน เย็นวันหนึ่ง เพราะอาการเบลอ ๆ ในสมอง ถึง กับต้องหามเข้าโรงพยาบาล ผ่าตัด สูญเสีย

นัยน์ตาไปข้างหนึ่ง จากนั้น ร่างกายของเธอก็เหมือนจะบอกว่า คงทนต่อความบีบคั้นต่อไปไม่ได้อีกแล้ว

ผมรู้สึกถึงความเจ็บและเหงาครอบงำอยู่ทั่วบริเวณบ้าน แม้ความใหม่ของตัวบ้านจะยังคงโปร่งใส โดยเฉพาะพื้นบ้าน กระเบื้องเคลือบสีน้ำเงินเข้มยังขึ้นเงาวาววับ

“ผู้กับลูกสาวของพี่ ไม่อยู่บ้านกันเลย ตั้งแต่พี่สาวป่วย แต่ละคนเกือบจะขนเสื้อผ้าไปอยู่โรงพยาบาล” น้องสาวบ่นกะปอดตะแปด “ดูซิ แม้แต่เสื้อผ้าแม่มັນ ก็ยังไม่ได้ซัก” เธอชี้ไปยังกองเสื้อผ้าข้างผนัง

คำมากแล้ว ภรรยาผมไล่เปิดไฟหลอดภายในบ้านจนสว่างไสว แล้วเริ่มรายการกวาดพื้นบ้านอย่างตั้งใจ ที่จะให้ภายในบ้านสะอาดในทุกซอกทุกมุม ผุ่นกำลังจับ เพราะบ้านน่าจะถูกทิ้งร้างมาหลายวัน

ความเจียวยังครอบงำภายในบ้านเกือบทุกหลังไม่ว่าบ้านน้องสาวหรือบ้านพี่สาว ทำให้ผมนึกถึงตอนเด็ก ๆ แม้จะยากจน แต่บ้านไม่ได้ดูสูงหลังเก่า ๆ กลับเต็มไปด้วยเสียงของพวกเราสี่พี่น้องหยอกเย้า ช่วยกันทำงานอยู่ในบ้าน พี่สาวหุงข้าวทำกับข้าว น้องสาวกวาดบ้านถูบ้าน ผมรดน้ำผักอยู่ที่สวนหน้าบ้าน ปล่อยให้เจ้าน้องชายตัวเล็กวิ่งเล่นภายในเรือนอย่างสนุกสนาน

แม้แต่บ้านแม่แก่ ยายของผม บ้านแฝดสองหลังที่มีนอกชานแล่นถึงกัน มียุงข้าว ห้องครัวเชื่อมอยู่ตรงกลาง ก็มีลูกแม่แก่อยู่กันมากมาย ไม่ว่าจะเป็นน้ำสองคน ที่นำครอบครัวเข้ามาอยู่ด้วย มันคือเรือนหลังใหญ่ เป็นที่รวมชุมนุมของลูกหลานร่วมสืบกว่าคน ทุกคนช่วยกันทำนาทำสวน กลับมาข้างเย็น ภายในบ้านก็คึกคักเต็มไปด้วยเสียงพูดคุย ถ้ามองไปถึงการงานที่ไปทำมา บางคำคืนผมก็มานอนกับพ่อแก่ ถึงช่วงเทศกาลงานสงกรานต์ รดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ บ้านหลังนี้จะเป็นที่ชุมนุมของญาติมิตร ที่เดินทางมาจาก

ต่างจังหวัด มาร่วมพบปะสังสรรค์กันอย่างสนุกสนาน

ผมกวาดสายตาไปรอบ ๆ ด้าน มองบ้านพี่สาวอย่างพิจารณา ผมคิดว่า ถ้ารวมบ้านที่ปลูกอยู่ติด ๆ กัน มาเป็นบ้านหลังเดียวกันได้ มันน่าจะลดความเหงาเจ็บได้อีกไม่น้อยทีเดียว

พลัน...ผมเพ่งมองไปทางทิศเหนือ บ้านหลังใหญ่ที่ปลูกติด ๆ กันอีกหลังหนึ่ง มันคือบ้านน้ำสาวญาติสนิท คืนวันนี้ ปิดไฟมืด เหมือนไม่มีใครอยู่

“บ้านน้ำไม่มีคนเช่าหรือ” ผมเอ่ยถามน้องสาวชั้นลอย ๆ

“เศรษฐกิจไม่ดีปล่อยร้างมาเป็นเดือน” เสียงน้องสาวเหมือนบ่น

ผมได้ยินเสียงลมพัด กวาดใบไม้ดังมาแผ่วเบา ระคนเสียงหิ่งห้อยเริ่มร้องระงม

มันเจียวยจริง ๆ นะ บ้านแต่ละหลังในหมู่บ้าน

☐

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

บุญ คือ
การล้างทุจริตเรา

(๔ ม.ค. ๕๕)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี

จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

แพงเอาไม่อยู่

วีรอลังชัยบรอบเงินเพื่อคาน้ำมันพุ่งดันราคาสิบล้อ

ด้านขึ้นราคาเอ็นจีวี มือบลกฮือ ประท้วงปิดวิภาวดี เริ่มรู้ เมื่อรัฐบาลเอาไม่อยู่

ผมเคยชื่นชมอดีตนายกา ทักษิณ ชินวัตร ช่วงเป็นนายกรัฐมนตรีใหม่ๆ แต่พออยู่ไป ๆ ความชื่นชมของผมกลับลดลง แต่ความสงสัยกลับเกิดขึ้นแทน

เหตุที่เกิดความรู้สึกสงสัยแทนความรู้สึกชื่นชมอดีตนายกา ทักษิณ ก็เพราะทำตามที่พระท่านสอนไว้ว่า คนเห็นแก่ตัวคือคนที่น่าสงสาร

เนื่องจากคนเห็นแก่ตัวจะไม่รู้ตัวว่าตัวเองทำผิดง่าย ๆ และจะทำบาปไปเรื่อย ๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ

บาปนี้มากแล้วมากนะครั้น แต่คนบาปจะสำนึกตัวก็ต่อเมื่อบาปนั้นส่งผลแก่เขา

ดังเช่นพระเทวทัต ช่วงไม่รู้ตัวว่าตัวเองทำบาป ก็คิดปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าแล้ว ๆ เล่า ๆ ทั้งวิธีปลุกปั้น จ้างวาน และลอบปลงพระชนม์ด้วยตนเองเลย จนในที่สุดผลแห่งบาปหรืออกุศลกรรม ทำให้พระเทวทัตถูกรรณีสูปทำให้เกิดจิตสำนึกได้ว่าตัวเองทำผิด ทำบาปอย่างมหันต์

ผลแห่งบาปนั้น ไม่สามารถคาดเดาได้ว่า จะออกมาในรูปแบบไหน แต่มันจะมีรูปรอยให้เห็นอยู่ ถ้าเราคอยสังเกตตัวเองดูดี ๆ ดูจากความชรามาดือนเรามีให้หลงประมาทมัวเมาในชีวิต ก็ดูได้จากเส้นผมที่เริ่มมีผมขาว ผิวหนังเริ่มเหี่ยวยุบ เป็นต้น ส่วนผลแห่งความชั่ว ก็ทำให้เราไม่สบายใจ เกิดโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น

แต่พระท่านว่า คนที่หลงมัวเมาในสุข จะไม่ใส่ใจในเรื่องเหล่านี้ เหมือนเรามีรัฐบาลไม่ตีประชาชนก็จะไม่รู้ง่าย ๆ ถ้าหลงกับสิ่งที่ไม่ดีในลักษณะประชานิยม จนกว่าจะล่มจมนั่นแหละถึงจะรู้ว่าอะไรดีไม่ดี ดังที่ประชาชนเริ่มรู้มากขึ้น เช่น บอกว่า “เอาอยู่” แต่สุดท้ายก็เอาไม่อยู่ บอกแก๊ส น้ำมันจะถูก แต่ก็กลับแพงขึ้น จะเยียวยาประชาชนแต่กลับเยียวยาพวกพ้องของตนที่ร่วมกันทำผิดกฎหมายด้วยกัน จะปกป้องสถาบัน แต่กลับปล่อยให้มีการหมิ่นสถาบันมากขึ้น เป็นต้น

น่าสงสารคนชั่วไหมครับ?? ☹

ฉลาดรู้กับดัก

(กักรชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถี แคว้นโกศล ทรงเอ่ยถึง**ภิกษุหนุ่มรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นสัทธิวิหาริก (ศิษย์) ของพระธรรมเสนาบดีสารีบุตร**

ภิกษุหนุ่มรูปนั้น เป็นผู้ฉลาดในการดูแลร่างกายของตน ไม่ฉันอาหารที่เย็นจัดหรือร้อนจัด ด้วยเกรงว่าร่างกายจะไม่สบาย ไม่ออกไปข้างนอกบ่อยนัก ด้วยเกรงว่าร่างกายจะกระทบอากาศหนาวหรือร้อน ไม่ฉันจังหัน (ข้าว) ที่แฉะและ ฯลฯ

ก็เพราะภิกษุหนุ่มนั้น ฉลาดในการดูแลร่างกายตนอย่างนี้ จึงเป็นที่กล่าวขานกันในท่ามกลางสงฆ์ ภิกษุทั้งหลายพากันสนทนาในที่ประชุม

“ภิกษุหนุ่มรูปนี้ช่างฉลาดนัก รู้จักดูแลสุขภาพร่างกายของตนเป็นอย่างดี”

ขณะนั้น พระศาสดาเสด็จมาถึงที่ประชุม ได้ตรัสถาม

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอกำลังสนทนากันด้วยเรื่องอะไร”

เหล่าภิกษุจึงได้กราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ

ทรงได้สดับแล้ว ก็ตรัสว่า

“ภิกษุหนุ่มรูปนี้ มิใช่ฉลาดดูแลร่างกายของตนในบัดนี้เท่านั้น แม้เมื่อก่อนก็ได้เป็นผู้ฉลาดรักษาตนให้ปลอดภัยมาแล้ว”

ทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่าแก่เหล่าภิกษุ

.....

ในอดีตกาล ณ ราวป่าใหญ่แห่งหนึ่ง มีรุกขเทวดา (ผู้มีจิตใจสูงที่คอยดูแลรักษาต้นไม้) เป็นผู้คอยดูแลรักษาป่านั้น

วันหนึ่ง ปราภฏนายพรานคนหนึ่งมายังราวป่านั้น พร้อมด้วยเครื่องมือดักจับสัตว์ อันคือบ่วงกับแร้ว เขาเที่ยววางกับดักเอาไว้แล้วอาศัยไม้ไผ่ตัวหนึ่งของตนเป็นไม้ต่อ เพื่อล่อไม้ไผ่ให้มาติดกับดัก

มี**ไม้ไผ่ฉลาดตัวหนึ่ง** อาศัยหากินอยู่ที่ราวป่านั้นเป็นประจำ วันหนึ่งเมื่อได้มาถึงบริเวณกับดักที่ล่อไว้ ก็รู้ได้ในทันทีว่า

“นี่เป็นแร้ว (เครื่องดักสัตว์มีบ่วงติดกับปลายไม้ เอาโคนปักไว้ที่ดิน) หมายถึงจับเรา”

จึงไม่ยอมเข้าไปติดบ่วง คอยถอยหนีบ่วงไปเรื่อย ๆ ส่วนนายพรานที่อาศัยกิ่งไม้ใบไม้คลุมกายกำบังตนไว้ ก็คอยเลื่อนคันแร้วและบ่วงตามไม้ไผ่ไปเรื่อยเช่นกัน

ไม้ไผ่ที่ฉลาดตัวนั้น เห็นนายพรานยังพยายามดักจับตนให้ได้ ก็หมายถึงนายพรานทราบ ว่า ตนรู้ทันเสียแล้ว จึงเอื่อยออกไป

“ต้นหูกวาง ต้นสมอพิเภกทั้งหลายในป่านี้ เราเคยเห็นแล้ว แต่ต้นไม้เหล่านั้น ไม่อาจเดินไปไหนมาไหนเหมือนกับท่านได้เลย”

พอกล่าวจบแล้วก็ส่งเสียงขัน บินหนีไปอย่างรวดเร็ว นายพรานมองดูไม้ไผ่จากไปด้วยความเสียดาย แต่แล้วพลันจำได้ จึงอุทานออกมาว่า

“นี่เป็นไม้ไผ่ตัวเก่าของเรานั่นเอง ที่เคยแหกกรงหนีไปได้ เป็นไม้ที่ฉลาดรู้ในกับดักทั้งหลาย จึงสามารถหลีกเลี่ยงจากบ่วงของเราได้ แล้วยังส่งเสียงขันเย้ยเราเสียอีกด้วย”

จากนั้นนายพรานก็เที่ยวไปในป่า ดักจับสัตว์เท่าที่จะจับได้ นำกลับไปยังเรือนของตน

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาตรัสแล้ว ก็เฉลยให้รู้ว่า

“นายพรานในครั้งนั้น ได้มาเป็นเทวดา ในบัดนี้ ไม้ไผ่ฉลาดตัวนั้น ได้มาเป็นภิกษุหนุ่มผู้ฉลาดดูแลร่างกาย ส่วนรุกขเทวดาผู้เห็นเหตุการณ์นั้น ก็คือเราตถาคต”

๗

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๖๗)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๑๔)

ความเปลี่ยนแปลงกับจิตใจที่ไม่เปลี่ยนไป

ผ่านไปแล้วสำหรับงานชุมนุมผู้ปฏิบัติธรรม ที่จะมาร่วมกันถือศีลครอง บำเพ็ญเพียรตบะ ลด ละกิเลส ใน “งานพุทธาภิเษก สุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๖” ซึ่งปีนี้ได้จัดขึ้นที่พุทธสถานศาลือโคก จ.นครสวรรค์ อีกครั้ง หลังจากว่างเว้นไปนานหลายปี

ในงานนี้ฉันเองก็ได้เป็นหนึ่งในผู้ร่วมกิจกรรม โดยมีขบวนการ “แม่ไก่-ลูกไก่” ที่ร่วมกันปฏิบัติธรรม เป็นทีม ถือศีล ๘ เข้าร่วมพิธีกรรม ทำกิจวัตรโดยตลอดแทบทุกรายการ

ในช่วงนี้ชาวอโศกเราคงมีหลายเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาและผ่านไปซึ่งมีทั้งเรื่องที่ดีและเรื่องที่ไม่ดีนัก เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เราจะสามารถเอาประโยชน์จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ได้อย่างไร?? ฉันได้อ่านบทความที่น้องลัมมาลิกขา

คนหนึ่ง (ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม) ได้เขียนเรื่องราวที่ก้าวเข้ามาในรั้วลัมมาลิกขา ได้สัมผัสครอบครัวใหญ่ที่ชื่อว่า “อโศก” หลังนี้ จึงขอเอาประสบการณ์และแนวคิดในการที่จะมองหาประโยชน์ และเก็บเกี่ยวสิ่งดี ๆ ไว้หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณ เพื่อความมั่นคงและศรัทธาที่จะพากเพียรปฏิบัติธรรมเป็นฟันเฟืองน้อย ๆ ของรถด่วนขบวนสุดท้ายนี้.....

“ตอนนี้อยู่มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ใช้ชีวิตเป็นเด็ก ลัมมาลิกขา ๔ ปี ช่วงแรก ๆ ตอน ม.๑ ก็มีเพื่อนเยอะแยะมากมาย พอขึ้น ม.๒ เพื่อนก็เริ่มหายไป ม.๓ ก็หายไปมากขึ้น ม.ปลาย ก็ยิ่งลดน้อยลง ช่วงนี้มีเหตุการณ์ที่น่าสะอิดใจหลายอย่างเกิดขึ้น หลายคนที่เราเคยเห็นอยู่ดี ๆ ก็เริ่ม

จากไป ทั้งออกไปจากหมุกกลุ่มและล้มหายตายจาก ทำให้รู้สึกสะเทือนใจและหดหู่ ทำให้เกิดจินตนาการขึ้น ถึงสภาวะความตายที่ไปอย่างโดดเดี่ยว จิตใจเราเป็นอย่างไร โกรธ แค้น สุข ทุกข์ ชอบ ฯลฯ ตายไปสิ่งพวกนี้จะยังคงติดตัวเราไปด้วยเลยทำให้ได้คิดว่า ถ้าเราโกรธใคร จิตใจเราร้อนทุกข์แสนทุกข์ เมื่อเราตายไปจิตตัวนี้ยังคงอยู่ ถ้าไม่ได้ถูกล้างบ้างคงทุกข์น่าดู

และท่านสมณะบอกว่า เมื่อตายไปแล้ว ก็เลสความอยากจะทรมาณทวิคุณเป็น ๒ เท่า เพราะเมื่ออยากแล้ว ไม่สามารถเสพได้เหมือนตอนมีอายตนะ ๔ ปีที่อยู่มาเห็น ผู้ใหญ่ญาติธรรมชาวโศกพยายามปฏิบัติ ฟังธรรมะ หลวงปู่ทุกวัน ผู้ใหญ่บางท่านทานอาหารมือเดียวเพิ่มอริศัลขึ้นไปอีก ก็อยากทำบ้าง แต่ปฏิบัติได้ไม่นานก็ล้มเพราะฐานไม่ถึง

หนูขอยกตัวอย่างกรณีที่ท่านพุทธชาโตจากไป ทำให้หนูมีความรู้ขึ้นหลายอย่าง ท่านพุทธเป็นสมณะอาหารที่หนูเคยเดินไปส่งอาหาร ทุกครั้งที่ขึ้นไป ในใจก็ลุ้นว่า ตอนนี้น่าจะเป็นอย่างไรบ้าง? เพราะเห็นท่านผอม ตาลอย ๆ แต่พออยู่ใกล้ ๆ ไปพูดคุยด้วยก็รู้สึกอุ่นใจ

ปกติอยู่ใกล้คนป่วยจิตจะหดหู่ แต่กับท่านพุทธ หนูไม่รู้สึกลอยๆ ทุกครั้งที่ขึ้นไปท่านจะถามว่า “สบายดีมั๊ย ตอนนี้มีวิชาอะไรที่ไม่เข้าใจรีเปล่า” และท่านก็บอกวิธีการเรียนให้จำง่าย แต่หนูไม่ได้จดไว้ (น่าเสียดาย) พอหนูย้ายโรงเรียนก็ไม่ได้เจอท่านอีก แต่ก็ยังนึกถึงท่าน จนเช้าวันหนึ่งตื่นมาด้วยความรู้สึกดี ๆ เพราะเป็นวันเกิด แต่กลับได้ยินข่าวว่าท่านพุทธเสียแล้ว ตอนได้ยินรู้สึกแย่มาก ๆ แต่ก็รู้ว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดา

หนูเพิ่งรู้ว่าท่านพุทธเป็นอนาคามี เมื่อตายแล้วก็รู้ว่าตัวเองตาย เพราะเป็นผู้ตรวจจิตอยู่ตลอดเวลา เมื่อได้คุยกับท่านทีไร ทำให้หนูมีกำลังใจเรียนสัมมาสิกขา ฮิตสู้ขึ้นมาทุกที เพราะท่านก็ยังไม่ยอมแพ้ที่จะชดใช้วิบากเลยคะ และในช่วง

ม. ๔ นี้ก็มีเพื่อนลาออกกันไปมาก บางทีปิดเทอมไปก็ไม่ได้เปิดมาอีกเลย ท่านสมณะบางรูปที่หนูรู้จักเคยคุยด้วยก็สึกออกไป รู้สึกไม่ดีเลย

การได้อยู่กับหมุกกลุ่มถือศีล ๕ ด้วยจิตยินดีนี้เป็นบุญจริง ๆ แม้บางครั้งจะมีความสุขที่ได้ปิดเทอมอยากกลับบ้านและไม่อยากกลับมาวัดอีก แต่ลึก ๆ ก็รู้ว่าแนวทางที่หลวงปู่พาทำนี้ถูกต้อง เพราะไม่ได้ทำเพื่อตนเองหรือคนใดคนหนึ่ง แต่ทำเพื่อมนุษยชาติ

ท่านสมณะบอกว่า การที่เราจะได้มาอยู่กับหมุกกลุ่มดี ๆ กับผู้มีศีล ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะเราพอมือยาวอยู่บ้างจึงได้มาเจอชาวโศก เราคงทำบุญมาไม่น้อย และทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์คงทำบุญมาไม่น้อยเช่นกัน แต่แตกต่างกันที่บางคนเสพสุข แต่บางคนพากเพียรที่จะลดกิเลสเพื่อค้นพบความสุขที่แท้จริง ใครสักทีเลสไหวก็อยู่พอมองบุคคลที่เป็นนักรบกลุ่มนี้ที่ไร ทำให้หนูรู้สึกศรัทธาจริง ๆ

ทุก ๆ เข้าที่ตื่นขึ้นมา ก็เห็นอา ๆ อาปะ ท่านสมณะต่างไปเข้าฐานงานทำงานที่ตนรับผิดชอบ โดยไม่ได้ผลตอบแทนใด ๆ นอกจากอาหาร ๑ มื้อ หรือ ๒ มื้อ หรือพิธีกรรมเก่าที่จบไปแล้วก็ยังกลับมาช่วยงานหลวงปู่ มาทำงานอยู่กับชาวโศก ยิ่งรู้สึกศรัทธา และอีกอย่างหนูประทับใจท่านสมณะแต่ละรูป ท่านต้องทำงานหนัก แก้ไขปัญหานั้นปัญหาหนึ่งแต่ท่านก็ยังมีเวลามาพบเด็ก ๆ สัมมาสิกขา ให้ความรู้เด็ก ๆ มองไปทางไหนก็มีแต่คนที่จะพยายามเสียสละ ให้ ๆ จ่ายภาษี ๑๐๐% ทั้งวัตถุและนามธรรม โทษตัวเองก่อนโทษคนอื่น เร่งดูจิตดูใจก่อนเร่งดูผิดดูถูก เหมือนที่ท่านจันทร์บอก ถึงแม้จะขัดแย้งกันบ้างก็ไม่รุนแรง เหมือนโคลกธรรมที่ว่า ความสามัคคีคือการขัดแย้งแบบพอเหมาะ

ต่างคนก็ต่างไม่ได้ทำเพื่อตนเองกันทั้งนั้น จึงทำให้หนูยังคงเชื่อมั่นในแนวทางนี้ และถึงแม้จะยังเป็นกำลังน้อยๆ บางทีก็อาจสร้างภาระให้คณะอาหรือท่านสมณะบ้าง แต่ก็ยังยินดีที่จะถูกขัดเถลาและพยายามปฏิบัติธรรมเท่าที่จะทำได้ต่อไป....”

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๖๑

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

อนึ่ง ประธานาธิบดีโมราเลสของประเทศโคลัมเบีย ได้ให้สัมภาษณ์นิตยสารนิวสวีคเมื่อปลายปี ๒๕๔๙ ว่า “หลังจากมีกฎหมายปฏิรูปกิจการก๊าซธรรมชาติในปี ๒๐๐๕ (๒๕๔๘) รายได้จากการส่งออกก๊าซเพิ่มขึ้นจาก ๒๕๐ ล้านดอลลาร์ เป็น ๕๐๐ ล้านดอลลาร์ และหลังจากออก

กฎหมายให้กิจการดังกล่าวกลับไปอยู่ในการควบคุมของรัฐ (nationalization) รายได้เพิ่มขึ้นเป็น ๑.๒ หมื่นล้านดอลลาร์ รัฐเคยมีรายได้จากก๊าซเพียงร้อยละ ๑๘ แต่ปัจจุบันมีรายได้ร้อยละ ๘๒ และบริษัทข้ามชาติในด้านนี้ก็ยอมรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และยินดีในกำไรพอสมควร

โดยไม่ถูกเวนคืนกิจการทั้งหมด นี่เป็นรูปแบบใหม่ของการควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติโดยไม่ต้องขับไล่บริษัทข้ามชาติออกไป การนำทรัพยากรกลับเข้ามาอยู่ในความควบคุมจัดการของรัฐบาลเป็นสิทธิตามกฎหมายและรัฐธรรมนูญ และเป็นการเพิ่มศักดิ์ศรีของชาติเราต้องการสัญญาทางการค้าที่มีประโยชน์แก่ประชาชน จนถึงปัจจุบัน “สัญญาการค้าเสรี” ต่าง ๆ ได้นำบริษัทข้ามชาติเข้ามาทำลายผู้ผลิตรายเล็กรายน้อย เราต้องการ “การค้าเสรีที่เป็นธรรม” ซึ่งจะไม่ทำให้ชาวอเมริกาใต้ต้องอพยพไปอยู่ในสหรัฐฯ มากขึ้นเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ (นิตยสารนิวส์วีค ๑๑-๑ ๒๐๐๖-๐๗)

๑๔. การค้าเสรีทำลายคนอเมริกัน

การค้าเสรีนอกจากจะทำลายประชาชนในประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลกแล้ว ยังทำลายคนอเมริกันเองด้วย เพราะการที่สหรัฐฯ และประเทศอุตสาหกรรมชักรวน ผลักดัน รวมถึงบีบให้ประเทศกำลังพัฒนาแข่งขันกันเปิดประเทศรับการลงทุนของบริษัทยักษ์ข้ามชาติได้ส่งผลให้ค่าจ้างแรงงานและผลตอบแทนอื่น ๆ ทั่วโลกลดลงซึ่งสวนทางกับคำตอบแทนของผู้บริหาร และกำไรของบริษัทเหล่านั้นที่พุ่งสูงขึ้นอย่างน่าตระหนกสำหรับชาวอเมริกัน นอกจากนี้ค่าแรงและผลประโยชน์ที่ตกต่ำลงแล้ว ชาวอเมริกันจำนวนมากยังเป็นล้านคนยังตกงาน ได้รับคำตอบแทนต่ำกว่าวุฒิและกลายเป็นลูกจ้างชั่วคราวหรือตามโอกาสเนื่องจากบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ ย้ายฐานการผลิตและการดำเนินการไปต่างประเทศ ส่วนบริษัทที่ไม่ย้ายฐานก็จะลดจำนวนพนักงาน เพิ่มงานให้พนักงานเดิมแทนการจ้างเพิ่ม รวมแผนงานหรือตัดออกทั้งแผนก ตัดผลประโยชน์และค่าตอบแทน ฯลฯ โดยอ้างความจำเป็นของการแข่งขัน ประธานาธิบดี โรนัล เรแกน ผู้ริเริ่มผลักดันเสรีนิยมใหม่ (neo-liberalism) หรือการค้าเสรี (free trade) อย่างจริงจังหลังการเลือกตั้งในปี

๑๙๘๐ (๒๕๒๓) กล่าวว่า ระบบใหม่คือ “การปฏิวัติสำหรับผู้ประกอบการ” อย่างไรก็ตาม หลังจากระบบดังกล่าวได้ถูกทำให้แพร่ไปครึ่งค่อนโลกในปี ๒๕๔๔ นายเกอร์ฮาร์ด ชโรเดอร์ อดีตนายกรัฐมนตรีของประเทศเยอรมนีถึงกับประณาม “ระบบการค้าเสรี” อย่างเปิดเผยว่า เป็นระบบที่ “ชั่วร้าย” และได้เปรียบเทียบว่า บริษัทข้ามชาติเหล่านั้นเหมือนฝูงต๊กแตนที่แหกกันกัดกินพืชพันธุ์ทั่วโลกด้วยความละโมภ เมื่อกัดกินแห่งหนึ่งจนราบเรียบไปแล้ว ก็ย้ายถิ่นไปเรื่อย ๆ โดยทิ้งความพินาศไว้เบื้องหลัง

สำหรับในสหรัฐฯ เองหลังจากรัฐบาลนายเรแกนร่วมเรียงเคียงหมอนกับบรรดาบริษัทข้ามชาติ พวกเขาได้ร่วมกันสถาปนา “จักรวรรดิอเมริกา” ขึ้นเหมือนกับจักรวรรดิโรมันและจักรวรรดิอังกฤษในอดีต ความมั่นคง การปล้นชิงและยึดครองแรงงานและทรัพยากรทั่วโลกเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของบริษัทข้ามชาติมีคุณค่าเหนือสิ่งอื่นใด แม้แต่ชีวิต ความเป็นอยู่ของคนอเมริกันเอง ยักษ์ใหญ่อย่างวอลมาร์ต (ค้าปลีก) เจเนอรัลมอเตอร์ (รถยนต์), เอกซอน (น้ำมัน), ฟิลิปมอริส (บุหรี่ยี่ห้อ), ธนาคารแห่งอเมริกา, ไมโครซอฟท์ (คอมพิวเตอร์) ฯลฯ ได้ครอบครองสหรัฐฯ และร่ำรวยกว่าประเทศในโลกส่วนใหญ่

● ในปี ๒๕๔๓ เจเนอรัลมอเตอร์มียอดขายสูงกว่ารายได้มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ของฮ่องกง เดนมาร์ก ไทย นอร์เวย์ โปแลนด์ ออสเตรเลีย และอีก ๑๕๔ ประเทศ

● ขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก ๑๐๐ เศรษฐกิจ ๕๑ เศรษฐกิจเป็นบริษัทข้ามชาติที่เหลือ ๔๙ เศรษฐกิจเป็นประเทศ บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ กำลังแทนที่รัฐบาลของตนในตำแหน่ง “มหาอำนาจ”

● ธนาคารซีดีคอร์ปมีทรัพย์สินรวมทั้งหมด ๑.๘๗ ล้านดอลล่าร์ และวอลมาร์ตจ้างพนักงานทั้งหมด ๑.๓ ล้านคนในปี ๒๕๔๖

● ในครึ่งหลังของทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓)

๒ ใน ๓ ของบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯไม่ได้เสียภาษีให้รัฐบาลสหรัฐฯ และร้อยละ ๙๐ เสียภาษีรายได้เพียง ๕ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ เพราะบริษัทเหล่านี้ต่างเอารายได้ไปไว้ที่เกาะเคแมนหรือบริติชเวอร์จิน ซึ่งไม่ต้องเสียภาษี

- บริษัทใหญ่ที่สุด ๑๐ อันดับแรกของสหรัฐฯ มีทรัพย์สินรวมกัน ๔ ล้านล้านดอลลาร์

- สัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (นาฟต้า) ได้รับการเห็นชอบจากคนอเมริกัน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ กลุ่มอุตสาหกรรมชั้นแนวหน้าและนักการเมืองที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจาก ๒ กลุ่มแรก กลุ่มคนทั้ง ๓ กลุ่มอ้างว่า สัญญา ๓ ฝ่ายดังกล่าวจะช่วยให้สหรัฐฯ ส่งสินค้าออกได้มากขึ้น และจะยกระดับค่าแรงภายในประเทศ

คำกล่าวอ้างเช่นนั้นเป็นคำอ้างที่ถูกต้องแม่นยำอย่างยิ่ง เพราะค่าแรงของบรรดาซีอีโอทั้งหลายต่างก็พุ่งขึ้นราวกับติดจรวดจนสูงถึงระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน ผู้บริหารของบริษัทต่างก็ได้รับรางวัลจากการปลดคนงานในสหรัฐฯ และย้ายกิจการไปต่างประเทศซึ่งมีค่าแรงต่ำกว่าในสหรัฐฯ หลายสิบเท่า ตัวอย่างเช่น ซีอีโอของบริษัทอัลลายด์ซิกแนล (Allied Signal) ได้ส่งออกตำแหน่งงานของบริษัทใน ๕ เมืองของสหรัฐฯ ไปสู่เม็กซิโกค่าตอบแทนจำนวนปีละ ๑๒.๔ ล้านดอลลาร์ของเขาสูงกว่าค่าตอบแทนของพนักงานเม็กซิโกจำนวน ๓,๘๐๐ คนที่เขาจ้างใหม่รวมกันเฉพาะในเม็กซิโกประเทศเดียว บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ จ้างงานเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ ๒๐ จากที่เคยจ้าง ในขณะที่เดียวกัน พนักงานชาวสหรัฐฯ ที่ถูกเลิกจ้างและครอบครัวต้องถูกทำลาย.....

นี่คือความเลวร้ายของระบบทุนนิยมเสรีและคำสั่งสอนของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดที่ว่า “กำไรต้องสูงสุดและต้นทุนต้องต่ำสุด” ผู้บริหารของบริษัทข้ามชาติแห่งหนึ่งของสหรัฐฯ กล่าวว่า “หน้าที่ของผู้บริหารคือ การต้องย้ายกิจการไปยังที่ซึ่งจะสามารถทำกำไรได้เพิ่มขึ้นเพื่อความสำเร็จ

ทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่ศีลธรรม” อีกนัยหนึ่งคือ ผู้บริหารไม่มีหน้าที่จะต้องสนใจครอบครัวที่รับผลกระทบ รวมทั้งผลพวงอื่น ๆ ที่ตามมาในสังคม เช่น ปัญหาการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรม การติดยา การติดเหล้า การทำร้ายลูกเมีย การหย่าร้าง และอื่น ๆ แต่อย่างไร ระบบเศรษฐกิจที่สหรัฐฯ ผลักดันนอกจากจะทำลายชีวิตของผู้คนจำนวนพัน ๆ ล้านทั่วโลกแล้ว ยังทำลายชีวิตของชาวอเมริกันเองเพื่อประโยชน์ของบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ คือนักธุรกิจและนักการเมืองเท่านั้น นักเศรษฐศาสตร์หลายคนของมหาวิทยาลัยยูทาห์ได้ร่วมกันศึกษาและพบว่าอัตราการว่างงานที่สูงขึ้นทุก ๆ หนึ่งเปอร์เซ็นต์จะก่อให้เกิดการขาดกรรมสูงขึ้นไป ๖.๗ เปอร์เซ็นต์ อาชญากรรมที่รุนแรง ๓.๔ เปอร์เซ็นต์ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ๒.๔ เปอร์เซ็นต์และการตายเพราะโรคหัวใจวาย ๕.๖ และ ๓.๑ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ.....เด็ดดอกไม้สะเทือนถึงดวงดาว????

ในเรื่องนี้ ไมเคิล มัวร์ นักต่อต้านอาวุธและความรุนแรงชาวสหรัฐฯ และเป็นผู้สร้างภาพยนตร์สารคดีที่ได้รับรางวัลตุ๊กตาทองชื่อ “Bowling for Columbine” กล่าวว่า “ผู้บริหารของบริษัทข้ามชาติที่ไล่คนงานจำนวนหมื่น ๆ คนออกทั้ง ๆ ที่บริษัทมีกำไรมหาศาล กลับได้รับการยกย่องเป็น “วีรบุรุษ” ทั้ง ๆ ที่เขาทำลายชีวิตผู้คนและสังคม พวกเขาได้ขึ้นปกนิตยสารฟอรัลด์และฟอรัลด์ นิตติ้งไกล์ ๆ ประธานาธิบดีในงานเลี้ยงและถูกเชิญไปพูดตามมหาวิทยาลัย สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เกิดขึ้น พวกเขาย้ายกิจการไปต่างประเทศทั้ง ๆ ที่เป็นการผิดศีลธรรม พวกเขาสร้างกำไรบนความเจ็บปวดของแรงงานชาวอเมริกัน”.....พวกนายทุนอเมริกันบิดเบือนทฤษฎีตลาด หรือมือที่มองไม่เห็นของ อัดัม สมิท อย่างน่าละอายเพราะอัดัม สมิท ไม่สนับสนุนทุนข้ามชาติข้ามแดน และระบุว่าผลประโยชน์ของทุนต้องเชื่อมโยงกันผลประโยชน์ของท้องถิ่น!!!

สภาพการณ์ข้างต้นคุกคามคนอเมริกันอย่างไม่

เคยมีมาก่อน นอกจากการลดค่าจ้างแล้ว การทำงานล่วงเวลา กองทุนเกษียณอายุ โครงการสุขภาพและผลประโยชน์อื่น ๆ ยังถูกลดหรือยกเลิกด้วย นอกจากนี้ ยอร์ช บุษ ยังมีแผนที่จะแปรรูปโครงการประกันสังคมโรงพยาบาลรัฐคุกและอื่น ๆ การแปรรูปจะทำให้เงินจำนวนหมื่น ๆ ล้านดอลลาร์ถูกส่งเข้าสู่ตลาดหุ้นวอลล์สตรีต และเงินอีกประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ จะถูกหยิบยื่นให้บรรดาบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ ในรูปของเงินสนับสนุน ยิ่งกว่านั้นยังมีการลดภาษีให้กลุ่มคนร่ำรวยโดยอ้างว่าเพื่อให้คนรวยเอาเงินมาลงทุนด้วย การกระทำดังกล่าวทำให้ช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนยิ่งขยายกว้างยิ่งขึ้น ในเวลาเพียง ๒๑ ปี คือระหว่างปี ๑๙๗๙ (๒๕๒๒) ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) ช่องว่างด้านรายได้ของคนทั้งสองกลุ่มดังกล่าวได้เพิ่มขึ้นถึงหนึ่งเท่าตัว ในปัจจุบัน การ

ศึกษา บริการทางสังคม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า รวมทั้งการรักษากฎหมายถูกโอนให้เอกชนเพื่อการค้ากำไร ส่งผลให้ค่าบริการสูงขึ้น คนอเมริกันชั้นกลางลดจำนวนมากลง และคนยากจนก็ยากจนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ อธิปไตยของประเทศกลายเป็นของบริษัทโดยบริษัทและเพื่อบริษัทตั้งที่ประธานาธิบดีรีทเธอร์ฟอร์ด บี.เฮสส์ (คนที่ ๑๙/๒๕๒๐-๒๕๒๔) ได้กล่าวไว้ตั้งแต่หลังสงครามกลางเมือง!!!

ชาร์ลส์ เดอร์เบอร์ ศาสตราจารย์ทางสังคมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยบอสตัน สหรัฐฯ ได้เปิดเผยความจริงที่น่ารังเกียจซึ่งแสดงให้เห็นว่า การเมืองและการปกครองของสหรัฐฯ ได้ถูกรอบงำโดยธุรกิจหรือบริษัทข้ามชาติที่เป็นสมาชิกของลัทธิการค้าเสรี หรือที่เรียกว่าอนุรักษ์นิยมใหม่ (neo-conservative) โดยบรรดาผู้ที่ครอบงำอำนาจการเมืองในยุคยอร์ช บุษ (ลูท) นั้นต่างก็มีภูมิหลังเป็นนักธุรกิจทั้งสิ้น เช่น:

<u>ยอร์ช บุษ</u>	:	ซีอีโอของTexas Rangers และเป็น
(ปธน.)	:	กรรมการอำนวยการของ Harken Energy
<u>ดิก เชนีย์</u>	:	ซีอีโอของบริษัท อิทธิพลทางพลังงานและ
(รอง ปธน.)	:	ยูทอโรปกรณชื่อฮัลลิเบอร์ตัน
<u>โรนัลด์ รัมส์เฟลด์</u>	:	ซีอีโอของบริษัท General Instrument
(รมต. กลาโหม)	:	และบริษัทยาชื่อ จี.ดี.เซิร์ล
<u>พอล โอนิล</u>	:	ซีอีโอของ Alca and International. (รมต.คลัง) paper
<u>นอร์แมน มิเนตตา</u>	:	รองประธานบริษัทล็อกฮีดมาร์ติน
(รมต. คมนาคม)	:	(การบิน)
<u>อีเลน เฮา</u>	:	รองประธานBank of American (รมต. แรงงาน)
<u>แอน เวเนแมน</u>	:	ผู้อำนวยการ Calgene Inc. ซึ่งเป็น (รมต. เกษตร) บริษัทใน
		เครือของมอนซานโต

การครอบงำของธุรกิจในการเมืองกระทำผ่านการจ่ายเงินและผลประโยชน์ให้พรรคการเมืองและนักการเมือง (คอร์รัปชันโดยถูกกฎหมาย) เช่นตัวอย่างในกรณีของบริษัทยาดังนี้ :

- จ่ายให้ยอร์ชบุช ๒๐ ล้านดอลลาร์ระหว่างการหาเสียงในปี ๒๕๔๓
- จ่าย ๑๐๐ ล้านดอลลาร์ในรูปของการสมทบทุน การจัดงานบันเทิง ล็อบบี้ รัฐสภาระหว่าง ๒๕๔๓ - ๒๕๔๗
- จ่าย ๑๐๐ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๗ ให้การหาเสียงของยอร์ช บุษอีกครั้งเพื่อให้มีการออก

กฎหมายสุขภาพฉบับใหม่ที่จะเป็นประโยชน์แก่
บริษัทฯ

● นอกจากนี้ บริษัทธุรกิจยังจ่ายเงินเพื่อผล
ประโยชน์ในทางการเมืองอีกเช่น :

● จ่ายยอร์ช บุษ ๒ พันล้านดอลลาร์
ระหว่างการหาเสียง ในปี ๒๕๔๓ และได้ผล
ประโยชน์คืนในรูปของสวัสดิการและการออก
กฎหมายในเรื่องพลังงาน การค้า สื่อมวลชน ยา
และสุขภาพ รวมทั้งเงินเป็นล้านดอลลาร์ในรูป
ของการยกเว้นภาษี

● จ่ายสมทบทุนการหาเสียงครั้งที่ ๒ ของ
ยอร์ช บุษ ในปี ๒๕๔๗ อีก ๓ พันล้านดอลลาร์

๑๕. ผลงานของยอร์ช บุษ ในสมัยแรก :

ไมเคิล มัวร์ นักต่อต้านอาวุธและสงครามชาว
สหรัฐฯ สรุปผลงานของยอร์ช บุษ ระหว่างการ
ดำรงตำแหน่งสมัยแรกไว้ดังนี้ :

๑๕.๑ ตัดงบประมาณรวมทั้งหมดประมาณ
๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สำหรับห้องสมุดการฝึกอบรม
แพทย์ การวิจัยและพัฒนาพลังงานทดแทน การ
วิจัยพลังงานที่สะอาดและมีประสิทธิภาพสำหรับ
รถยนต์และรถบรรทุก การสร้างบ้านพัก การฝึก
อบรมคนงาน การซ่อมแซมอาคารสาธารณะ
การปกป้องสิ่งแวดล้อม ปกป้องและฟื้นฟูเด็กที่
ถูกทอดทิ้งถูกล่วงละเมิด การจัดหาหนังสือ
สำหรับเด็กยากจน การพัฒนาต้นแบบในการ
ประหยัดเชื้อเพลิง

๑๕.๒ ลดและเลิกมาตรฐานและระเบียบอันจะ
สร้างผลกระทบต่อประชาชน ความปลอดภัยและ
สิ่งแวดล้อม เช่น มาตรฐานน้ำดื่ม การปล่อย
ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ สิทธิที่รัฐบาลจะยกเลิก
สัญญาที่กำกับบริษัทที่ละเมิดกฎหมาย ฯลฯ

๑๕.๓ เปิดป่าสงวนให้เอกชนขุดเจาะน้ำมัน ถ่าน
หิน ก๊าซและการทำป่าไม้ ซึ่งรวมทั้งในเขตอลาสก้า

๑๕.๔ แต่งตั้งตัวแทนของบริษัทเอกชนซึ่ง
ต่อต้านการปกป้องประชาชน ความปลอดภัย
สวัสดิการและสิ่งแวดล้อมเข้ารับตำแหน่งสำคัญ

ในหน่วยงานที่ต้องควบคุมและกำกับดูแลในเรื่อง
นั้น ๆ เช่น แต่งตั้งผู้บริหารของยักษ์ข้ามชาติด้าน
พืชตัดต่อพันธุกรรม (มอนซานโต) ให้เป็นรอง
ผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม ฯลฯ

๑๕.๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับนานาชาติ ได้ยกเลิกข้อ
ตกลงที่เคยทำกับกลุ่มประเทศในยุโรปเรื่องการ
ปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ เริ่มทำ “สงคราม
เย็น” รอบใหม่กับรัสเซียโดยเตรียมที่จะละเมิด
สนธิสัญญาห้ามผลิตชิปนาอูร์ซึ่งทำไว้เมื่อปี
๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ปฏิเสธข้อตกลงเรื่องสิทธิมนุษย-
ชนซึ่งทำให้องค์การสหประชาชาติถอนสหรัฐฯ
ออกจากคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน ทั้งระเบิดใส่
พลเรือนในอิรัก สร้างความตึงเครียดกับอิหร่าน
และเกาหลีเหนือ ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้
อินเดียสร้างอาวุธนิวเคลียร์ (เพื่อให้ขัดแย้งกับจีน)

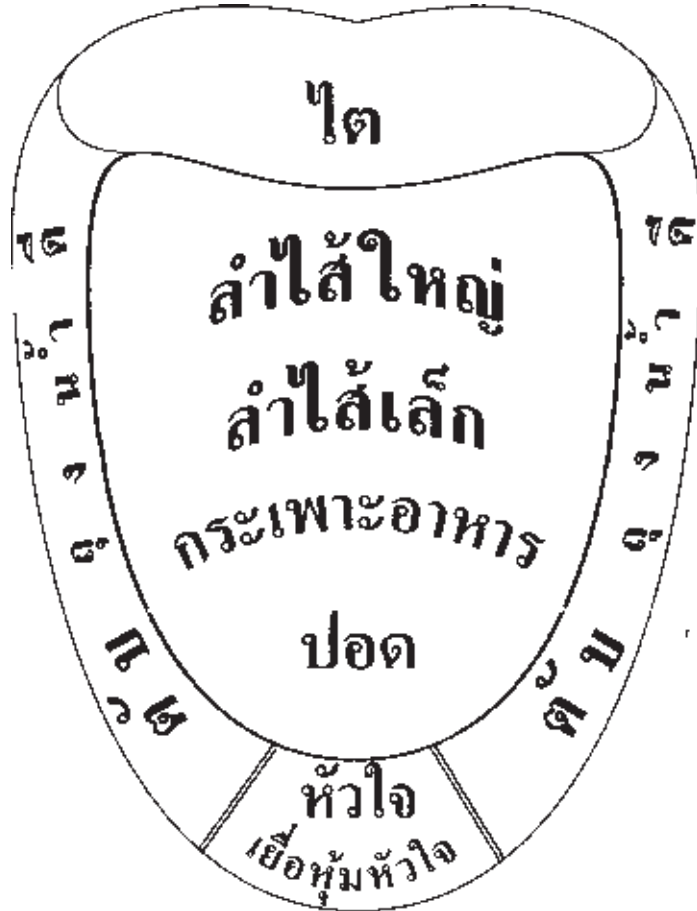
๑๖. การต่อสู้ของชาวอเมริกันเพื่อนำ ประชาธิปไตยและประโยชน์ของสาธารณชน กลับมา :

การต่อสู้ในศตวรรษที่ ๒๑ จะเป็นการต่อสู้
ระหว่าง “นายทุนโจร” กับ ผู้ที่ถูกปล้น” ทุนนิยม
ถูกสร้างขึ้นด้วยความโลภ แต่ความโลภอย่าง
สุดขั้วก็จะทำลายทุนนิยมเองในที่สุด ชาวอเมริกัน
ทุกคนต้องลุกขึ้นสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดี
กว่า และพวกเขาอย่างน้อย ๕๐,๐๐๐ คน เริ่มลง
มือแล้วโดยการร่วมกันประท้วงการประชุมของ
องค์การการค้าโลกที่เมืองซีแอตเติลของสหรัฐฯ ในปี
๑๙๙๗ (๒๕๔๒) การประท้วงดังกล่าวได้ทำให้
บรรดาผู้บริหารยักษ์ข้ามชาติต้องตัว ลั่น
จั่นงและงุนงงจนต้องยุติการประชุม ในปัจจุบัน
ขบวนการต่อต้านทุนนิยมเสรีและโลกาภิวัตน์ได้
แบ่งบานอย่างรวดเร็วกว่า ๓๐,๐๐๐ ขบวนการ
ทั่วโลก โดยเฉพาะในสหรัฐฯ มีผู้เข้าร่วม
ขบวนการจากทุกระดับความรู้ และสังคม
เป็นจำนวนล้าน ๆ คน รวมทั้งนักศึกษาของ
มหาวิทยาลัยทั่วประเทศ

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๘)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

‘การถูกลั่น’ การแบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ ของลั่น

- แบ่งลั่นออกเป็นบริเวณของอวัยวะภายใน ดังนี้

ส่วนปลาย : หัวใจ (H) ปอด (Lu)

ส่วนกลาง : ม้าม (SP) กระเพาะอาหาร (ST)

ส่วนขอบ : ตับ (Liv) ถุงน้ำดี (GB)

ส่วนโคน : ไต (K)

การตรวจส่วนต่าง ๆ ของลิ้น

การมีชีวิตชีวา ได้แก่ ลิ้นห่อเหี่ยว ลิ้นมี
ประกาย มีน้ำมีนวล

สีของตัวลิ้น ได้แก่.....

สีชมพูอ่อน - คนที่ปกติไม่มีโรคภัยไข้เจ็บหรือ
อาการของโรคเบาายังมี 'เจี๊ยงซี' สมบูรณ์

สีขาวซีด - พบในกลุ่มอาการเย็น หรือกลุ่ม
อาการพร่อง (หยางพร่อง, เลือดพร่อง)

สีแดง - พบในกลุ่มอาการร้อน

สีแดงจัด - อยู่ในกลุ่มอาการร้อนมาก จน
ทำให้หยินพร่อง เกิดไฟ

สีม่วง - พบในกลุ่มอาการเย็น หรือ
กลุ่มอาการร้อน

ลักษณะของลิ้น ได้แก่ ลิ้นพอมเล็ก, ลิ้นบวม
โต, ผิวลิ้นหยาบนุ่ม, ผิวลิ้นมีตุ่มนูนแดง, ลิ้นมีร่อง
รอยแตก, ลิ้นมีรอยหยักของฟัน, ลิ้นลิ้นวาว
ลิ้นมีจุดเลือด ฯลฯ

ลักษณะการเคลื่อนไหว

ลิ้นแข็งทื่อ - ไม่คล่องตัว แสดงว่า ความร้อน
มาก ทำให้เสียน้ำ เป็นอาการเตือนของ 'จั้งเฟิง'

ลิ้นอ่อนแรง - เคลื่อนไหวไม่คล่อง อ่อนแรง
แสดงว่า ชีและน้ำในร่างกายพร่อง

ลิ้นสั้น - ลิ้นสั้น ไม่สามารถควบคุมได้ มักพบ
ในภาวะเกิดลมในตับ หรือภาวะชีและเลือดพร่อง

ลิ้นเฉ - เมื่อแลบลิ้น ลิ้นเฉไปข้างหนึ่ง เป็น
อาการเตือนของ 'จั้งเฟิง' หรืออัมพาต

การดูฝ้าของลิ้น ฝ้าบนลิ้นมีความเกี่ยวข้องกับ
กับพลังของระบบ 'ม้าม' และ 'กระเพาะอาหาร'
ซึ่งควบคุมเกี่ยวกับการย่อยสลาย และลำเลียง
อาหารไปยังส่วนต่าง ๆ การเปลี่ยนแปลงของฝ้า
บนลิ้น จึงบ่งบอกถึง 'พลัง' ของกระเพาะอาหาร
และม้าม

๑. ดูสีของฝ้า :

สีขาว - พบในกลุ่มอาการภายนอก กลุ่ม
อาการเย็น

สีเหลือง - พบในกลุ่มอาการภายใน กลุ่ม
อาการร้อน

สีเทาดำ - มักพบในกลุ่มอาการร้อน

๒. ดูลักษณะของฝ้า :

ฝ้าหนาบาง - **ฝ้าหนา** มองไม่เห็นตัวลิ้น
บ่งชี้ภัยก่อโรคค่อนข้างรุนแรง

- **ฝ้าบาง** : มักพบในคนปกติ
หรืออาการของโรคอยู่ในระยะเริ่มต้น

ฝ้าชุ่มชื้น - แห้ง

ฝ้าเหนียวหรือล่อน

ฝ้าหลุดลอก

๓. การฟังเสียงและการดมกลิ่น

● การฟังเสียง ได้แก่...

- เสียงแหบ การเปล่งเสียง ฟังเสียงว่า **ดั่ง
มีพลัง** หรือ **เสียงเบาเหมือนไม่มีแรงพูด** หรือ
พูดขาดๆ หยุตๆ

- **ลักษณะการพูด** เช่น พูดลิ้นแข็ง ไม่ชัด
พูดไม่รู้เรื่อง พูดซ้ำซาก พูดกับตัวเอง

- เสียงหอบ

- เสียงไอ

- เสียงอาเจียน

- เสียงสะอึก

● การดมกลิ่น (จำเป็นต้องใช้วิธีการ
ถาม และการดูร่วมด้วย) ได้แก่...

- กลิ่นปาก - กลิ่นเหม็นจากลำตัว

- กลิ่นเหม็น - กลิ่นอุจจาระ

- กลิ่นในจมูก - กลิ่นในท้องผู้ป่วย

๓. การถาม

ในทัศนะแพทย์จีน การถามก็เพื่อแยกแยะ
และวิเคราะห์ให้เข้าใจสภาวะโรค ดังนั้น การ
ถามจึงไม่เหมือนกับการซักประวัติในแง่ของ

การแพทย์แผนตะวันตกเสียทีเดียว ในการถามประวัติทางการแพทย์จีน มีการจัดกลุ่มคำถามที่ควรถามผู้ป่วยหรือญาติไว้ ๑๐ หัวข้อ ดังนี้...

๑. ร้อนและเย็น

‘อาการเย็น’ หมายถึงถึง **อาการกลัวหนาว** และ**อาการหนาว**

ส่วน ‘อาการร้อน’ หมายถึงถึง **อาการร้อนจัด (ไข้สูง) อาการร้อนเป็นเวลา (ไข้เป็นพักๆ) และอาการร้อนต่ำ (ไข้ต่ำ)**

อาการร้อนและเย็น ที่พบบ่อยในทางคลินิกจะมี ๔ ประเภท ได้แก่

- อาการกลัวหนาวและมีไข้
- อาการหนาวอย่างเดียว
- อาการร้อนอย่างเดียว
- ร้อนสลับหนาว

๒. เหนื่อย

ถามว่าเหงื่อออกมากหรือน้อย หรือไม่มีเหงื่อ หรือเหงื่อออกเฉพาะที่

๓. ดีระแคะระคาย

ถามลักษณะอาการปวดและตำแหน่งที่ปวด

๔. ขับถ่ายและอุจจาระ

ต้องถามว่าปกติหรือไม่ จำนวนครั้ง ปริมาณ สีกลิ่น มีเลือดออกปนมาด้วยหรือไม่

๕. อาการการกินและรสชาติ

ต้องถามถึงความอยากอาหาร ความสามารถในการกินเป็นอย่างไร ปกติหรือไม่ กินแล้วรู้สึกอย่างไร และความรู้สึกต่อรสชาติของอาหารดีหรือไม่ด้วย

๖. ทารวอก ทำอะไรและสิ่งจำเป็น

ต้องถามให้แน่ชัดถึงบริเวณที่ปวด และลักษณะอาการปวด

๗. การไต่เย็นและการมองเห็น

ต้องถามถึงอาการปวด

๘. ความกระหายน้ำ

๙. ประวัติเกี่ยวกับการป่วย

๑๐. สาเหตุของการเจ็บป่วย

นอกจากนี้ ในสตรี ควรถามประวัติการมีประจำเดือน ส่วนในเด็ก ควรถามประวัติการออกผื่น เช่น อีสุกอีใส หรือหัด เป็นต้น และการนอนหลับ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

กฎของ เมลิ็ดพันธุ์

มองดูต้นแอปเปิ้ลต้นหนึ่งให้ดี มันอาจจะให้ผลแอปเปิ้ลอยู่ ๕๐๐ ผล แต่ละผล มีเมลิ็ดพันธุ์อยู่ ๑๐ เมลิ็ด มันจึงมีเมลิ็ดพันธุ์จำนวนมากมายเราอาจจะถามว่า“ทำไมต้องใช้เมลิ็ดพันธุ์มากมาย เพื่อปลูกแอปเปิ้ลเพียงไม่กี่ต้น”

ธรรมชาติกำลังบอกเราว่า “มีเมลิ็ดพันธุ์จำนวนมาก ไม่ได้เจริญงอกงาม” ฉะนั้น ถ้าคุณปรารถนาจะให้บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น คุณน่าจะลองทำสิ่งนั้นมากกว่าแค่ ๑ ครั้ง

อาจจะหมายถึง คุณอาจจะต้องสอบสัมภาษณ์ถึง ๒๐ ครั้งเพื่อให้ได้งานสักงานหนึ่ง

คุณอาจจะต้องสัมภาษณ์คน ๔๐ คนเพื่อที่จะได้ลูกจ้างดี ๆ สักคน

คุณอาจจะต้องพูดกับคน ๕๐ คนเพื่อจะได้ขายบ้านหนึ่งหลัง รถยนต์หนึ่งคัน เครื่องดูดฝุ่นหนึ่งเครื่อง ประกันหนึ่งกรมธรรม์ หรือขายไอเดียซักหนึ่งไอเดีย

และอาจจะได้พบปะคนเป็นร้อยเพื่อที่จะเจอเพื่อนดี ๆ สักคน เมื่อเราเข้าใจ “กฎของเมลิ็ดพันธุ์” เราก็จะไม่ต้องมาคอยผิดหวัง เราจะรู้สึกที่เราเป็นเหยื่อ

กฎของธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งที่จะเอามาใช้ได้เองตรง ๆ เราเพียงแต่ต้อง เข้าใจ และลองค่อย ๆ ปฏิบัติดู

ผู้คนที่ประสบความสำเร็จ ก็ล้มเหลวได้บ่อย แต่พวกเขาได้ใช้เมลิ็ดพันธุ์มากกว่า เท่านั้นเอง (ถึงจะประสบความสำเร็จ) เวลาอะไร ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด สูตรสำเร็จของคนที่ไม่ได้ซึ่งความสุขก็คือ ตัดสินว่า โลกมันควรจะเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ หรือ ตั้งกฎเกณฑ์ว่าผู้คนควรจะทำด้วยังไร

และ เมื่ออะไร ๆ ไม่เป็นไปตามกฎของคุณ ก็โกรธระนั่นแหละ คือสิ่งที่คนไร้ความสุขเขาทำกัน เขาเป็นว่า ถ้าคาดหวังว่า เพื่อนควรจะตอบแทนอะไรคุณบ้าง ผู้คนควรจะชื่นชมคุณ เครื่องบิน น่าจะลงตรงเวลา ทุก ๆ คนควรจะซื่อสัตย์ แฟนควรจะจำวันเกิดคุณได้

ความคิดพวกนี้ฟังดูเหมือนมีเหตุผล แต่บ่อยครั้ง สิ่งพวกนี้ก็ไม่เกิดขึ้น และมันก็จะบงกที่ความรู้สึกรำคาญใจ และผิดหวัง มันมีหลักเกณฑ์ที่ดีกว่านี้ ลดความต้องการให้น้อยลง แล้วเปลี่ยนเป็นความชอบแทนสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกินคาด ก็บอกตัวเองว่า เราอยากให้เป็น เอ มากกว่า แต่ถ้าเป็น บี ก็โอเค ได้เหมือนกัน มันเป็นแค่เกมของความคิดในหัว คือเปลี่ยนอุดมการณ์ มันจะทำให้จิตใจคุณสุขสงบขึ้น

ถ้าอยากมีความสุขมากขึ้น เราก็เลือกที่จะเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ หรือ จะเปลี่ยนแปลงความ คิดเราเอง เปลี่ยนความคิดของเราเอง ง่ายกว่านะ

สั้นๆ ง่ายๆ ก็คือสิ่งที่กำหนดความสุข ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ แต่มันเป็นความคิดของคุณเองต่างหาก ความคิดต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ

● ขอพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

- ฉลาดดีมีธรรมนำปัญญา
รู้เข้าหาไถ่ถามผู้ทรงศีล
ฉลาดชั่วมั่วอบายเป็นอาจิณ
ไม่สนลึนศึกษาสังขธรรม

ฉลาดดี ฉลาดชั่ว

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน เขตนครสาวัตถี แคว้นโกศล

สมัยนั้น **สุภมาณพโตเทยยบุตร**เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ครั้นผ่านการทักทายปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันแล้ว ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ **อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัย (เครื่องอาศัย) ทำให้พวกมนุษย์ปรากฏความเลวและความประณีต คือ มนุษย์ทั้งหลายย่อมปรากฏมีอำนาจน้อย อำนาจมาก ได้เกิดในสกุลต่ำ ในสกุลสูง มีปัญญาทราวม มีปัญญาดี ฯลฯ**”

“ดูก่อนมาณพ **สัตว์ทั้งหลายมีกรรม (การกระทำ) เป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรม**

เป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต”

“ข้าพระองค์ไม่อาจทราบเนื้อความที่พระโคตมผู้เจริญตรัสแสดงโดยย่อได้ ไม่อาจจำแนกเนื้อความโดยพิสดารได้ ขอพระองค์โปรดแสดงธรรมให้ข้าพระองค์ทราบเนื้อความนี้โดยพิสดารด้วยเถิด”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจงฟัง จงใส่ใจให้ดี เราจะกล่าว

- บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นคนมี**ใจริษยา (เห็นผู้อื่นได้ดีแล้วตนไม่ได้)** ย่อมริษยา มุ่งร้าย ผูกใจจัญญา (ปรารถนา) ในลาภ ลักการะ ความเคารพ ความนับถือ การกราบไหว้ และการบูชาของคนอื่น เพราะกรรม

นั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไป ย่อมเข้าถึงอบาย (ความฉิบหาย) ทุกคติ (ไปชั่ว) วินิบาต (ตกต่ำทรามาน) นรก (เวราร้อนใจ)

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนมีอำนาจน้อย**

ส่วนบุคคลใด เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม **เป็นคนมีใจไม่ริษยา** ย่อมไม่ริษยา ไม่มุ่งร้าย ไม่ผูกใจ อิจฉาในลาภ ลักการะ ความเคารพ ความนับถือ การกราบไหว้ และการบูชาของคนอื่น เพราะกรรมนั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ (ไปดี) โลกสวรรค์ (โลกของคนจิตใจสูง)

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงสุคติ โลกสวรรค์ ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนมีอำนาจมาก**

- บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม **เป็นคนกระด้าง เย่อหยิ่ง** ไม่กราบไหว้คนที่ควรกราบไหว้ ไม่ลูกรับคนที่ควรลูกรับ ไม่ให้ที่นั่งแก่คนที่ควรให้ที่นั่ง ไม่ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง ไม่สักการะคนที่ควรสักการะ ไม่เคารพคนที่ควรเคารพ ไม่นับถือคนที่ควรนับถือ ไม่บูชาคนที่ควรบูชา เพราะกรรมนั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไปย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนเกิดในสกุลต่ำ**

ส่วนบุคคลใด เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม **เป็นคนไม่กระด้าง ไม่เย่อหยิ่ง** กราบไหว้คนที่ควรกราบไหว้ ลูกรับคนที่ควรลูกรับ ให้ที่นั่งแก่คนที่ควรให้ที่นั่ง ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง สักการะคนที่ควรสักการะ เคารพคนที่ควรเคารพ นับถือคนที่ควรนับถือ บูชาคคนที่ควรบูชา เพราะกรรมนั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ โลกสวรรค์

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงสุคติ โลกสวรรค์ ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนเกิดในสกุลสูง**

- บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นสตรีก็ตาม บุรุษ

ก็ตาม **เป็นคนไม่เข้าหาสมณะหรือพราหมณ์** ไม่ได้สอบถามว่า อะไรเป็นกุศล อะไรเป็นอกุศล อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไรไม่ควรเสพ อะไรเมื่อทำแล้วย่อมไม่เกื้อกูลแต่เป็นทุกข์สิ้นกาลนาน อะไรเมื่อทำแล้วย่อมเป็นประโยชน์ เกื้อกูลสุขสิ้นกาลนาน เพราะกรรมนั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไป ย่อมเข้าถึง อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้าได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนปัญญาทราม (ฉลาดชั่ว)**

ส่วนบุคคลใด เป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม **เป็นคนเข้าหาสมณะหรือพราหมณ์** ได้สอบถามว่า อะไรเป็นกุศล อะไรเป็นอกุศล อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไรไม่ควรเสพ อะไรเมื่อทำแล้วย่อมไม่เกื้อกูล แต่เป็นทุกข์สิ้นกาลนาน เพราะกรรมนั้นเขาถือปฏิบัติไว้อย่างนี้ เมื่อเขาตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ โลกสวรรค์

แต่หากเขาตายไปแล้วไม่เข้าถึงสุคติ โลกสวรรค์ ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็น **คนปัญญา มาก (ฉลาดดี)**

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแล้วอย่างนี้ สุภมาณพโตเทยยบุตรได้กราบทูลว่า

“แจ่มแจ้งแล้ว พระเจ้าข้า แจ่มแจ้งแล้ว พระเจ้าข้า พระโคตมผู้เจริญทรงประกาศธรรมโดยประการต่าง ๆ เปรียบเสมือนหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง จุดไฟในที่มืด ด้วยหวังว่า คนมีตาดีจะเห็นรูปได้

ข้าพระองค์ขอถึงพระโคตมผู้เจริญ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่งที่ระลึกถึง) ขอให้ทรงจำข้าพระองค์ว่า **เป็นอุบาสก** ผู้เข้าถึงสรณะตลอดชีวิต นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔

“จุฬกัมมวิภังคสูตร” ข้อ ๕๗๙)

ถ้ามองเป้าหมายการพัฒนาทางเศรษฐกิจไกลออกไปอีกบรรทัดหนึ่ง
โดยมอง “บรรทัดสุดท้าย” ของเป้าหมายที่การ “ลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต
ชีวิตของคน” ก็จะทำให้เห็นถึงทางเลือกของยุทธศาสตร์การพัฒนาทางเศรษฐกิจ
จากเหตุปัจจัยชุดใหม่
อันคือการส่งเสริมให้ผู้คนลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลง

● แพฟักบ้านราช

มะเขือเทศไร้สารพิษ ผลสวยดี

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

เป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจ

ทุกวันนี้เรามุ่งพัฒนาประเทศไปในทิศทางให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยอาศัยตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมของชาติ (GNP) เป็นตัววัดความสำเร็จ ด้วยสมมติฐานว่าถ้าหากอัตรา

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในระดับต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี ก็อนุมานได้ว่าผู้คนจะประสบกับปัญหาความเดือดร้อน เพราะข้าวของแพงขึ้น ในขณะที่ผู้คนมีรายได้น้อยลง (เมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าข้าวของที่แพงขึ้นตามภาวะเงินเฟ้อดังกล่าว)

เมื่อกำลังซื้อของผู้คนมีน้อยลง ธุรกิจต่าง ๆ ที่ขายสินค้าหรือบริการได้ลดลงก็จำเป็นต้องลดกำลังการผลิต อันหมายถึงการปลดคนงานหรือลดการจ้างงาน ส่งผลให้มีคนตกงานเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะทำให้กำลังซื้อของสังคมยิ่งหดตัวลงอีก (เพราะเมื่อคนว่างงาน ขาดรายได้ ก็จะไม่มีความต้องการซื้อหาข้าวของต่าง ๆ) แล้วก็จะนำไปสู่การปิด

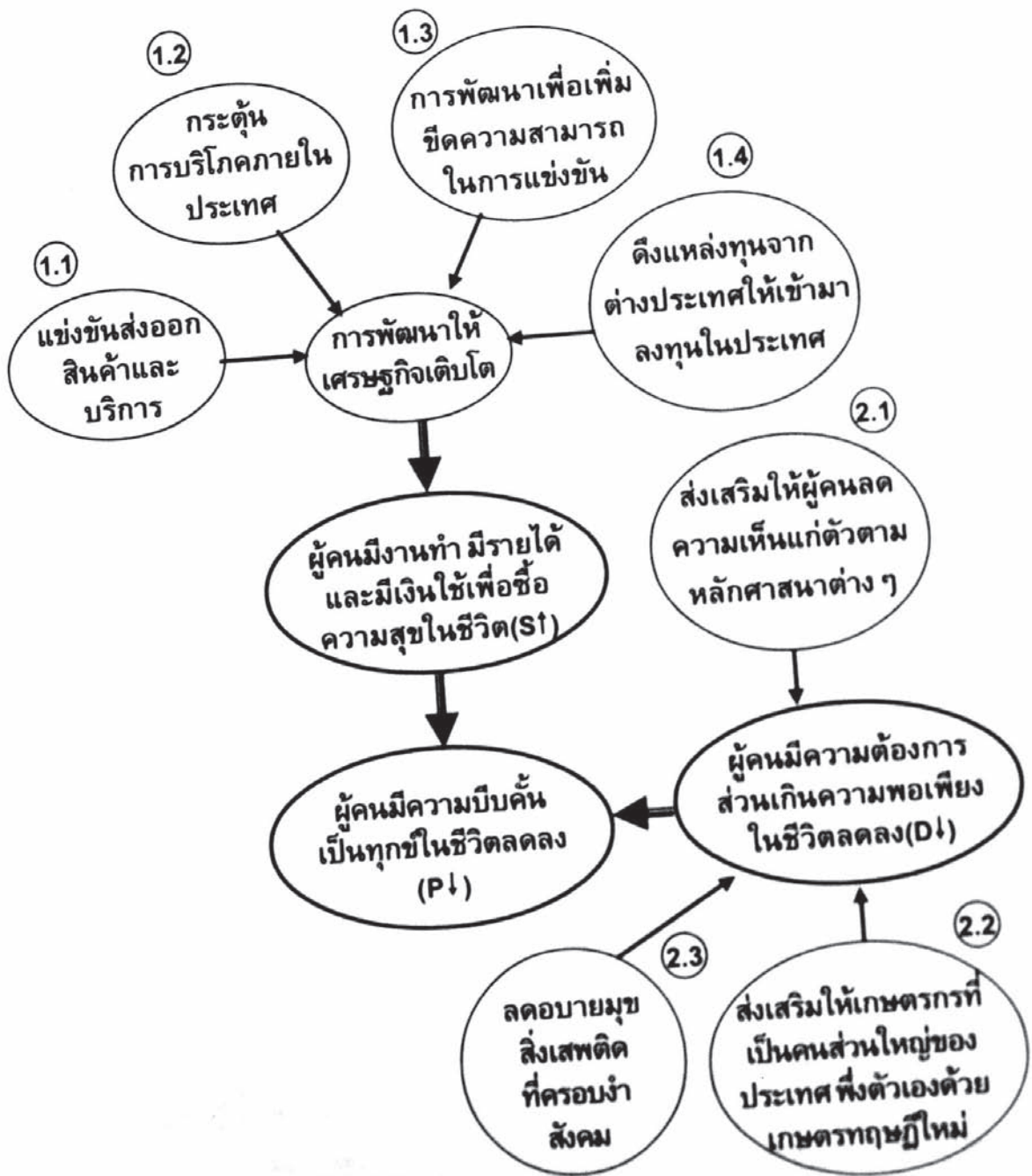
กิจการที่ทำให้มีคนตกงานเพิ่มมากขึ้น ๆ จนสุดท้ายก็กลายเป็นภาวะวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ส่งผลทำให้ประชาชนเดือดร้อนเนื่องจากไม่มีงานทำ ไม่มีรายได้ และไม่มีเงินซื้อสินค้าหรือบริการมาบริโภคเพื่อความอยู่รอดและความสุขในชีวิต ความเติบโตทางเศรษฐกิจจึงกลายเป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาบ้านเมือง

กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง

แต่ถ้ามองเป้าหมายการพัฒนาทางเศรษฐกิจไกลออกไปอีกบรรทัดหนึ่ง โดยมอง “บรรทัดสุดท้าย” ของเป้าหมายที่การ “ลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตของผู้คน” ก็จะได้เห็นถึงทางเลือกของยุทธศาสตร์การพัฒนาทางเศรษฐกิจ

จากเหตุปัจจัยชุดใหม่ อันคือการส่งเสริมให้ผู้คนลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลง ดังสมการ
 ความบีบคั้นเป็นทุกข์ (P) = ความต้องการ (D) -
 สิ่งตอบสนองความต้องการ (S)

จากผังความคิดข้างต้นจะเห็นได้ว่า เมื่อมองเป้าหมายของการพัฒนาทางเศรษฐกิจไกลออกไปอีกขั้น จะทำให้เห็นถึงทางเลือกของ “กระบวนทัศน์” (Paradigm) ใหม่ในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ซึ่งก็คือกระบวนทัศน์ของ “เศรษฐกิจพอเพียง” นั่นเอง เพียงแต่การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (Paradigm Shift) จะนำไปสู่การเปลี่ยน “กรอบการรับรู้” ในการมอง “โลกที่ถูกรู้” แตกต่างไป

จากเดิมและทำให้ “ภาษา” ที่เคยใช้เป็นแบบ จำลองความจริง สำหรับการทำความเข้าใจโลกที่ถูกรู้ นั้น ๆ เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายไปจากเดิม

ผู้คนที่ติดอยู่ในกระบวนทัศน์เก่า จึงมักจะเข้าใจความคิดในกระบวนทัศน์ใหม่ไม่ได้ง่าย ๆ ซ้ำร้ายยังอาจเกิดความรู้สึกว่า**กระบวนทัศน์ใหม่** **ดังกล่าวเป็นความเชื่อที่มีอันตราย** (ดังเช่น เมื่อกาลิเลโอเสนอกระบวนทัศน์ใหม่ในการอธิบายระบบสุริยจักรวาลว่าโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ ไม่ใช่ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก ผู้นำของศาสนจักรในยุคนั้น ซึ่งเห็นว่าความคิดของกาลิเลโอดังกล่าวเป็นอันตรายต่อสังคมและศาสนจักร ก็จับกาลิเลโอไปคุมขังและทรมานเพื่อให้กาลิเลโอเปลี่ยนความคิดความเชื่อของตนเป็นต้น)

จุดที่อาจทำให้คนซึ่งเชื่อในกระบวนทัศน์ของการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบเก่า รู้สึกว่ากระบวนทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นเรื่องที่อันตรายก็คือ ถ้าหากไปทำให้ผู้คนในสังคมมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงลดน้อยลง (ตามวิธีทาง ๒.๑ - ๒.๓) แล้ว การบริโภคภายในประเทศ (ตามแนวทาง ๑.๒) อาจจะหดตัว และผู้คนก็จะหมดแรงจูงใจในการทำงาน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันส่งออก (ตามแนวทาง ๑.๑) รวมทั้งการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน (ตามแนวทาง ๑.๓) ก็จะลดลง เป็นต้น ในที่สุดก็จะทำให้เศรษฐกิจหยุดการเจริญเติบโต และส่งผลทำให้ผู้คนขาดรายได้ ไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อหาสิ่งอำนวยความสะดวกสบายที่เป็นความเจริญทางวัตถุต่างๆ เพื่อสร้างความสุขให้กับชีวิต เหมือนเช่นที่ผู้คนในนานาอารยประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลายเขามีเขาเป็นกัน

แก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยวิถีเศรษฐกิจพอเพียง

อันที่จริงถึงแม้ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต (A) อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้คนขยันทำงาน (B) แต่ย่อมเป็นการผิดหลักตรรกวิทยา (Fallacy) ถ้าหากจะสรุปต่อไปว่า การทำให้ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตของผู้คนลดน้อยลง ($\sim A$) นั้น เป็นเงื่อนไขที่จะทำให้ผู้คนลดความขยันขันแข็งในการทำงานสร้างสรรค์ผลผลิตที่เป็นประโยชน์ต่างๆ ($\sim B$) [หรือการที่ $A \rightarrow B$ ไม่ได้หมายความว่า $\sim A \rightarrow \sim B$] ดังจะเห็นได้ว่าพระศาสดาของศาสนาสำคัญต่าง ๆ ในโลก ซึ่งเป็นแบบอย่างแห่งการมีวิถีชีวิตที่พอเพียง ก็ล้วนแต่มีความขยันขันแข็งทำงานช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้งสิ้น โดยไม่ได้มีความเกียจคร้านหรือแม้แต่หยุดการพัฒนาสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์สุขต่อสังคม จนกลายเป็นคนโง่งงล้าหลังตามโลกตามสังคมไม่ทันก็หาไม่

หากจะให้ยกตัวอย่างของผู้คนในสังคมทุกวันนี้ ก็คงสามารถหาตัวอย่างได้อีกมากมายที่ยืนยันให้เห็นว่า การมีแบบวิถีชีวิตที่ได้ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลงนั้น ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวางการขยันทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์สุขต่อสังคมส่วนรวมให้ลดน้อยลงเลย ตรงกันข้ามเมื่อปัญหาชีวิตส่วนตัวลดลง เพราะหมดภาระต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการส่วนเกินความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงของชีวิตดังกล่าว (อาทิ การเลิกติดอบายมุขสิ่งเสพติดต่างๆ เป็นต้น) ก็กลับทำให้มีเวลา แรงงาน เงินทอง สติปัญญา เหลือสำหรับการทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมส่วนรวมได้มากขึ้น อันเป็นวิถีทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเอง แก่ผู้อื่น และแก่โลกด้วย (เพราะลดการบริโภคทรัพยากรที่มีจำกัดของโลก) **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

กลุ่มอำนาจมีอำนาจเถื่อน
 ต่างซ่อนเขี้ยวเล็บอย่างแนบเนียน
 แล้วประกาศต่อสาธารณชนว่า
 จะเป็นผู้มาช่วยฟื้นฟูสังคมประเทศให้เจริญดีงาม
 ทั้งที่อำนาจเถื่อนได้ทำร้ายสังคม
 ให้ตกต่ำลงอยู่แท้ ๆ

● ภาพอินเทอร์เน็ท

ที่ป่าสาธารณะกว้างสองไร่ท้ายหมู่บ้าน มีต้นไม้
 สูงใหญ่หลายสิบต้นเกิดมาอย่างสมบูรณ์ ไม่
 มีใครคิดตัดโค่น เพราะที่ดินในแปลงนี้เป็นที่ตั้ง
 ศาลของเจ้าปู่ที่ชาวบ้านแทบทุกครัวเรือนเคารพ
 นับถือบูชา เด็กน้อยรุ่นใหม่จึงโชคดีได้รู้จักได้เห็น
 ต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่ ๆ ที่นับวันจะหาดูได้ยากมาก
 ในยุคปัจจุบัน

ยี่สิบกว่าปีก่อน ศาลเจ้าปู่มีแต่เสาต้นเดียว
 สูงแค่หนึ่งเมตร ต่อยอดทำเป็นเรือนไม้กว้างยาว

แค่ออกกว่า ๆ เมื่อชาวบ้านมาทำพิธีแก้บนก็จะ
 นำเอาหัวหมูพร้อมเหล้าใส่ถาดยกไปวางบนดิน
 หน้าศาลเจ้าปู่ ซึ่งชาวบ้านเชื่อตาม ๆ กันมาว่า
 ลี้กศักดิ์สิทธิ์หรือวิญญาณลี้กลับที่ลี้สถิตอยู่ใน
 ศาลเจ้าปู่ หรือลอยอยู่ตามบริเวณป่ารอบ ๆ นั้น
 มีอิทธิฤทธิ์วิเศษ จะมาดลบันดาลช่วยเหลือให้แก่
 คนมาบนบานให้ช่วย เช่น จะเดินทางไปค้าขายก็
 ขอให้ตนมีความโชคดี มีกำไรกลับมา หรือเดิน
 ทางไกลก็ขอให้เจ้าปู่ช่วยคุ้มครองให้ปลอดภัย

หรือเยาวชนที่ไปสอบบรรจุเพื่อเข้าทำงานในส่วนราชการ ก็นิยมมาขอพรบนบานให้ช่วยสอบได้ ชาวบ้านเชื่อว่าวิญญาณวิเศษที่สิงสถิตอยู่ในศาลเจ้าปู่ เป็นอำนาจลึกลับที่ดี ที่มีหน้าที่คอยช่วยเหลือผู้คนให้มีความสมหวังให้อยู่ดีมีสุข ไม่เหมือนกับวิญญาณพเนจรที่ตายโหงหรือผีแม่่มายที่ลอยมากับคำเล่าลือของชาวบ้านอยู่เป็นช่วง ๆ พวกนี้จัดว่าเป็นวิญญาณผีที่มีแต่ความเลวร้าย ชาวบ้านต้องหาเครื่องรางของขลังมาป้องกัน

ในปัจจุบัน ศาลเจ้าปู่ที่เคยมีอยู่แค่เสาต้นเดียว ชาวบ้านก็ออกเงินช่วยกันสร้างศาลเจ้าปู่ให้ใหม่ เป็นศาลเจ้าปู่ทำด้วยปูนกว้างสองเมตรคูณสามเมตร ฉาบตกแต่งสวยงามด้วยริ้วลายไทยด้วยสีแดงโดดเด่นอยู่กลางป่า

ชาวบ้านที่มาแก้บน จะนำเอาหัวหมูต้มสุกพร้อมเหล้าขาวหนึ่งขวดใส่ถาดยกเข้าในศาลเจ้าปู่ ตั้งลงบนพื้นกระเบื้องอย่างดี พวกดวงวิญญาณที่มารับของเช่นไหว้คงจะกินอ้มเอร็ดอร่อยกว่ายุคก่อน ๆ เพราะมีที่รองรับสะอาดใหญ่โตเทียบกันไม่ได้เลย

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้น มีภาพยนตร์เรื่องเซอปีโก้ันตราย ซึ่งโด่งดังมาก ทำรายได้พุ่งกระฉูดเพราะเป็นหนังแนวใหม่ ที่ได้นำเรื่องวงการตำรวจในเมืองฝรั่งมาเปิดเผย ตัวเอกเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้น้อยที่ทำงานด้วยอุดมการณ์ ตั้งใจทำงานในหน้าที่ตามระบบระเบียบของเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างแท้จริง แต่มีเพื่อนตำรวจและผู้เป็นนายใหญ่ในสายงานเดียวกัน ซึ่งเป็นกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกกริต เห็นผิดเป็นชอบ ไปร่วมมือคุ่มครองเปิดไฟเขียวให้แก่ผู้ทำผิดกฎหมาย เช่น พวกค้ายาของเถื่อน ค้ายาเสพติด โดยพวกเขาหันหลังให้กับกฎหมายบ้านเมืองอย่างสิ้นเชิง เพราะอำนาจของเงินมันยิ่งใหญ่เกินศักดิ์ศรีอันสง่างามของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

สุดท้าย ตัวเอกก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันลอบยิงด้านหลัง จบชีวิตลงตรงนั้น ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าล้อมจับผู้ร้าย ตามคำสั่ง

ของอำนาจเถื่อนตามสังคมในเมืองฝรั่งในยุคนั้น

แม้บ้านเมืองในยุคนี้จะมีความสำเร็จทางเทคโนโลยีกว้างไกล แต่ความเชื่อในเรื่องของอำนาจลึกลับนั้นก็ยังคงมีความเชื่อมั่นว่ามีจริงเป็นจริง สืบทอดกันมาอย่างไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้จะมีการฆ่าสัตว์นำไปบูชาอยู่อยู่เสมอ ๆ แต่สังคมบ้านเมืองก็ยังคงพอมีความสามัคคี มีความเป็นสันติสุขอยู่บ้าง เพียงแต่แนวความคิดที่ออกไปหวังพึ่งวิญญาณหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น จะเป็นเส้นทางของเทวนิยมที่อยู่นอกขอบเขตพุทธ ซึ่งชาวพุทธที่แท้จริงจะเป็นเทวนิยม ยึดพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง จะนับหนึ่งกับการปฏิบัติศัลหาที่ถูกต้อง แล้วก็เกิดปัญญา มีความเข้าใจในเรื่องบุญกรรมอย่างแท้จริงว่า บุญกรรมเท่านั้นที่ตามมา แล้วบุญกรรมก็จะทำหน้าที่จัดสรรไปสู่ชีวิตที่ดีหรือร้าย ตามแรงกรรมที่เราได้สร้างใหม่เพิ่มเติม

แม้อำนาจเถื่อนจะก่อเกิดขึ้นมานานเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน แต่ในยุคสมัยนั้นความเป็นปึกแผ่นของมวลชน สังคมประเพณีอันดีงามยังคงพอมีแรงช่วยหยุดยั้งพวกที่ใช้อำนาจเถื่อนไม่ทำให้ทำได้กว้างไกลนัก แต่สมัยนี้ ผู้คนในชุมชนต่างมีแนวคิดที่แตกต่างหรือถึงขั้นแตกแยกด้วยซ้ำ และสังคมประเพณีอันดีงามก็ได้เริ่มหดหาย ส่งผลให้สังคมค่านิยมเปลี่ยนแปลงไป เป็นอยู่แบบตัวใครตัวมันที่ค่อนข้างไร้น้ำใจ

อำนาจเถื่อน(คนที่มิได้ใจดำอำมหิตเห็นแก่ตัวเป็นที่สุดมารวมตัวกัน) จึงเข้าครอบงำสังคมได้อย่างง่ายดาย คนดีถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนผิดอย่างไร ความเป็นธรรม แต่กลุ่มบริหารบ้านเมืองพวกอำนาจมืดอำนาจเถื่อน ต่างพากันซ่อนเขี้ยวเล็บไว้อย่างแนบเนียน แล้วประกาศต่อสาธารณชนว่า จะเป็นผู้มาช่วยฟื้นฟูสังคมประเทศให้เจริญดีงาม ทั้งที่อำนาจเถื่อนของตนได้ทำร้ายสังคมให้ตกต่ำลงอยู่แท้ ๆ

๒

● น้องหล้า

• ภาพจากmadsketchyo.tumblr.com

โมหียะต่อเมื่อได้กระทำในขณะที่บุคคลนั้นจริตวิกลอยู่ และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วด้วยว่าผู้กระทำเป็นคนวิกลจริต”

ซึ่งกรณีจะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๐ ได้จะต้องประกอบด้วย

(ก) ผู้ทำนิติกรรมวิกลจริตในขณะที่ทำนิติกรรม และ

(ข) คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งของนิติกรรมนั้นได้รู้ถึงความเป็นคนวิกลจริตของผู้ทำนิติกรรมด้วย

๒. คนวิกลจริตที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ

มาตรา ๒๘ ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลวิกลจริตผู้ใด ถ้าคู่สมรสก็ดี ผู้บุพการีกล่าวคือ บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย ทวดก็ดี ผู้สืบสันดานกล่าวคือ ลูก หลาน เหลน ลื้อก็ดี ผู้ปกครองหรือผู้พิทักษ์ก็ดี ผู้ซึ่งปกครองดูแลบุคคลนั้นอยู่ก็ดี หรือพนักงานอัยการก็ดี ร้องขอต่อศาลให้สั่งให้บุคคลวิกลจริตผู้นั้นเป็นคนไร้ความสามารถ ศาลจะสั่งให้บุคคลวิกลจริตผู้นั้นเป็นคนไร้ความสามารถก็ได้”

คนวิกลจริตทำนิติกรรม

คนวิกลจริตเป็นคนที่มึนจิตผิดปกติซึ่งอาจเกิดจากจิตใจหรือเกิดจากร่างกายอันมีผลกระทบต่อจิตใจทำให้บุคคลดังกล่าวไม่อาจคิดหรือตัดสินใจได้ ซึ่งอาจจะเป็นอาการที่เป็นอยู่ตลอดเวลา หรืออาจเป็นเพียงครั้งคราวก็ได้

คนวิกลจริตแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. คนวิกลจริตในความเป็นจริง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ได้กำหนดข้อยกเว้นเพื่อให้ความคุ้มครองแก่คนวิกลจริตไว้ด้วย ในมาตรา ๓๐ ซึ่งบัญญัติว่า “การใด ๆ อันบุคคลวิกลจริตซึ่งศาลยังมิได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถได้กระทำลง การนั้นจะเป็น

ในการที่ศาลจะสั่งให้บุคคลใดเป็นคนไร้ความสามารถจะต้องดูว่าบุคคลนั้นวิกลจริตหรือไม่ ได้มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยคำว่าบุคคลวิกลจริตขยายออกไปว่า ไม่ได้หมายความถึงคนบ้าอย่างที่เราเข้าใจกันเท่านั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๐/๒๕๐๙ (ประชุมใหญ่)
 ผู้ป่วยเป็นเนื้องอกในสมองต้องนอนป่วยอยู่บนเตียงตลอดเวลา พูดไม่ได้ หูไม่ได้ยิน ตาสองข้างมองไม่เห็น นอนนิ่ง ๆ เหมือนคนไม่มีสติสัมปชัญญะ ถือได้ว่าเป็นบุคคลวิกลจริตตามความหมายของมาตรา ๒๙ (ปัจจุบันมาตรา ๒๘)

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าความหมายของคน

วิกลจริตนั้นไม่ได้ความเฉพาะคนวิกลจริต คนที่ พูตรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้างก็ถือว่าเป็นคน วิกลจริตแล้ว

วรรคสองของมาตรา ๒๘ บัญญัติว่า “บุคคล ซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถตามวรรค หนึ่ง ต้องจัดให้อยู่ในความอนุบาล การแต่งตั้ง ผู้อนุบาล อำนาจหน้าที่ของผู้อนุบาลและการสิ้นสุดความเป็นผู้อนุบาลให้เป็นไปตามบทบัญญัติ บรรพ ๕ แห่งประมวลกฎหมายนี้”

มาตรา ๒๙ บัญญัติว่า “การใด ๆ อันบุคคล ซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถได้กระทำการ การนั้นเป็นโมฆียะ”

บุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถจะมีผู้อนุบาลเป็นผู้คอยดูแลผลประโยชน์จัดการ ทรัพย์สินแทน ผู้อนุบาลเป็นผู้ที่ทำนิติกรรมแทน คนไร้ความสามารถ ต่างกับเรื่องการเป็นผู้แทน โดยชอบธรรมของผู้เยาว์ ซึ่งผู้แทนโดยชอบธรรม จะทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์เลย หรือจะให้ความ ยินยอมให้ผู้เยาว์ทำก็ได้ แต่ถ้าเป็นคนไร้ความ สามารถแล้ว คนไร้ความสามารถทำอะไรเองไม่ได้ ถ้าทำลงไปแม้ผู้อนุบาลจะยอมให้ทำ การนั้นก็ เป็นโมฆียะตามที่มาตรา ๒๙ บัญญัติไว้ ฉะนั้นคน ไร้ความสามารถจะทำนิติกรรมต้องให้ผู้อนุบาล เป็นผู้ทำ เมื่อผู้อนุบาลทำแทนแล้วก็จะมีผล ผูกพันคนไร้ความสามารถ

โดยหลักแล้วผู้อนุบาลสามารถทำนิติกรรมแทน คนไร้ความสามารถได้ ทุกอย่าง แต่นิติกรรมสำคัญ บางอย่าง que ผู้แทนโดยชอบธรรมทำแทนผู้เยาว์ไม่ได้ เว้นแต่ศาลจะอนุญาตก่อน ก็ใช้แก่ผู้อนุบาลด้วย นอกจากนั้นนิติกรรมที่มีลักษณะเป็นการเฉพาะตัว ผู้อนุบาลก็ทำแทนคนไร้ความสามารถไม่ได้ เช่น การทำพินัยกรรม การสมรส เป็นต้น

(ก) ขั้นตอน

(ก.๑) มีบุคคลที่กฎหมายกำหนดอันได้แก่ คู่ สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ปกครอง ผู้ซึ่ง ปกครองดูแล หรือผู้พิทักษ์ หรือพนักงานอัยการ ด้ร้องขอต่อศาล ขอให้ศาลสั่งให้คนวิกลจริตนั้น

เป็นคนไร้ความสามารถและอยู่ภายใต้การอนุบาล

(ก.๒) เมื่อศาลพิจารณาคำร้องแล้วเห็นสมควรก็ จะมีคำสั่งให้คนวิกลจริตนั้นเป็นคนไร้ความสามารถ

(ก.๓) ดังนั้นคำสั่งศาลนี้จึงต้องประกาศให้เป็นที่ รู้กันโดยทั่วไปในราชกิจจานุเบกษาเพื่อที่จะไม่มี ใครมาอ้างได้อีกว่า ตนไม่รู้ว่าบุคคลนั้นเป็นคนไร้ ความสามารถ

(ข) ผล

(ข.๑) คนไร้ความสามารถจะต้องถูกจัดให้อยู่ใน ความอนุบาล

(ข.๒) บุคคลนั้นไม่อาจทำนิติกรรมใด ๆ ด้วย ตนเองได้

(ข.๓) นิติกรรมที่คนไร้ความสามารถได้ กระทำลงตาม (ข.๒) จะมีผลเป็นโมฆียะทั้งสิ้น

ผู้อนุบาล สำหรับคนไร้ความสามารถนั้น ผู้ อนุบาลมีหน้าที่ดูแลและทำนิติกรรมทั้งหลายแทน คนไร้ความสามารถ รวมทั้งบอกล้างนิติกรรมที่ คนไร้ความสามารถได้ทำไปโดยลำพัง หาก พิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็นผลเสียต่อคนไร้ความ สามารถ หรือให้สัตยาบันนิติกรรมที่คนไร้ความ สามารถได้ทำลง หากพิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็น ประโยชน์ต่อคนไร้ความสามารถ

ผู้อนุบาล ได้แก่

(ก) ผู้ใช้อำนาจปกครองถ้าคนไร้ความ สามารถเป็นผู้เยาว์ (มาตรา ๑๕๖๙)

(ข) ถ้าคนไร้ความสามารถเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว

(ข.๑) คนไร้ความสามารถนั้นมีคู่สมรสแล้ว โดยหลักคู่สมรสย่อมเป็นผู้อนุบาล เว้นแต่เมื่อผู้มี ส่วนได้เสียหรืออัยการร้องขอ และถ้ามีเหตุสำคัญ ศาลจะตั้งผู้อื่นเป็นผู้อนุบาลก็ได้ (มาตรา ๑๕๖๓)

(ข.๒) ถ้าคนไร้ความสามารถนั้นไม่มีคู่สมรส ให้บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาแล้วแต่กรณี เป็นผู้อนุบาล เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น (มาตรา ๑๕๖๙/๑ วรรคสอง)

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ค่าของคน...ค่าของใคร

ทนายรวมศูนย์ อำนาจ สรรพเบ็ดเสร็จ

สูตรสำเร็จ การเมือง เศรษฐกิจ

ข้าราชการ ทหารตำรวจ อิทธิฤทธิ์

ลีนเอกสิทธิ์ ปกป้อง ปวงประชา

อ้างประชา - ธิปไตย เป็นพื้นฐาน

สอดประสาน พรรคการเมือง ทาสอาสา

ที่มอมเมา หลอเลี้ยง ด้วยเงินตรา

เป็นมวลพลัง หมายหยาบฟ้า พลิกแผ่นดิน

หากประชา - ธิปไตย ยังยึดติด

เดินหลงทิศ ถูมวอลมาก มาตัดลิ้น

มิเชิดชู ความชอบธรรม ไร้มลทิน

เทิดคะแนน ไร้ราคิน ... จัดรัฐบาล

เหล่าแบกยศ เต็มบ่า เหยียดตราเต็มอก

ยอมยอยก ปวงอัปรีดิ์ ไร้แก่นสาร

น้อมมอบตัว รับใช้ ร่วมขบวนการ

ปองตำแหน่ง บริหาร ... รัฐมนตรี

ปวงอดีต ข้าราชการ หากเสียสละ

มั่งคั่งธรรมะ ประจักษ์ รักรักษ์ศักดิ์ศรี

ยึดประโยชน์ แผ่นดิน เป็นชาติพลี

ตลอดชีพนี้ ... มิรับใช้ จัญไรชน !!!